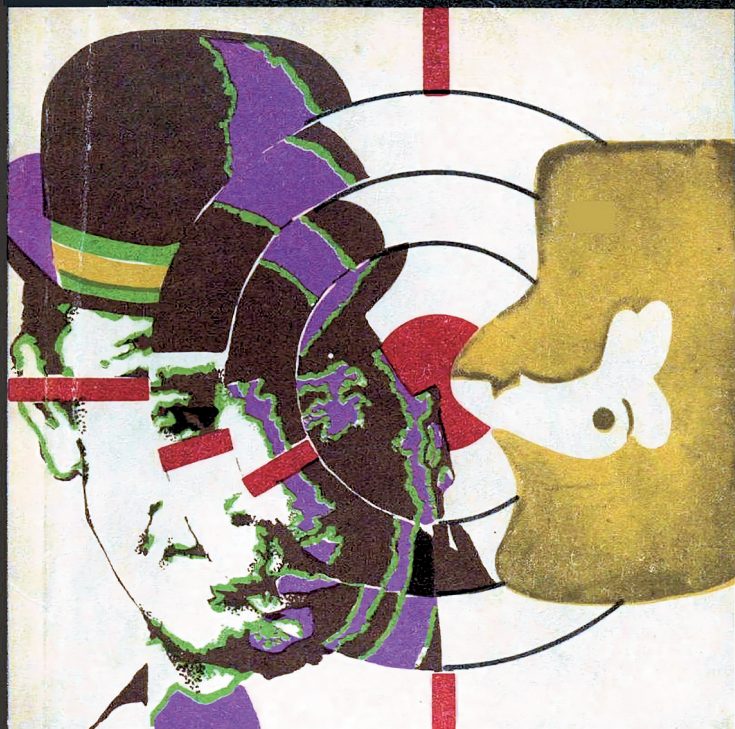

MAURICE LEBLANC

**ARSÈNE LUPIN
CONTRA LUI
HERLOCK SHOLMES**

CUPRINS

Această carte este eCAR	7
De ce pot descărca legal această carte de pe internet?	8
PRIMUL EPISOD: FEMEIA BLONDĂ	
I: Numărul 514 – Seria 23	17
II: Diamantul albastru	49
III: Herlock Sholmes începe ostilitățile	77
IV: Cîteva lumini în beznă	105
V: O răpire	129
VI: A doua arestare a lui Arsène Lupin	157
AL DOILEA EPISOD: LAMPA EBRAICĂ	
I	187
II	219

ARSÈNE LUPIN CONTRA LUI HERLOCK SHOLMES

Titlul original „Arsène Lupin contre Herlock Sholmès” - 1908

COLECȚIA ENIGMA 1971 (NUMĂRUL 28)

MAURICE LEBLANC

editare și digitizare de
CAT GRAUR

...

EDIȚIE ECAR 2024

ACEASTĂ CARTE ESTE ECAR

O copie de lectură anticipată, cunoscută și sub denumirile de copie de revizuire avansată, ediție anticipată pentru cititor sau copie electronică avansată (ARC sau ARE), este o versiune gratuită a unei cărți noi sau a unei noi ediții, oferită de editor librarilor, bibliotecarilor, jurnaliștilor și altor profesioniști din domeniu înainte de distribuirea către public. Textul acestei ediții poate suferi modificări față de varianta finală, deoarece editorii iau în considerare comentariile cititorilor sau corectarea eventualelor erori identificate în manuscris. În plus, dacă un cititor influent sau un jurnalist oferă o opinie despre copie, aceasta poate fi inclusă în versiunea finală a cărții.

PENTRU RAPORTAREA EVENTUALELOR GREȘELI SAU întrebări, ne puteți contacta la adresa de email furnizată.

Clubul cărții digitale
dr.akoepp@gmail.com

DE CE POT DESCĂRCA LEGAL ACEASTĂ CARTE DE PE INTERNET?

Concluzia: Avînd în vedere toate acestea înseamnă că este legal să realizez o copie a operei protejate pentru uzul meu sau al familiei și prietenilor apropiați și /sau „să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten” îndeplinind condițiile legii. La fel de legal pot descărca de pe internet o copie digitală a unei cărți pe care o am în formă fizică, pe hîrtie deoarece „cînd deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet” ești în drepturile tale și nu încalci legea dreptului de autor.

PE LARG:

Poziția oficială a **Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, EUIPO**, exprimată prin **Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală**.

. . .

ÎNTREBĂRI FRECVENTE PRIVIND DREPTURILE DE AUTOR (cu aplicare la cărțile digitale, digitizate)

*ÎNTREBĂRILE AU FOST COMPILATE DE REPREZENTANȚII
intereselor consumatorilor. Experții naționali în domeniul
drepturilor de autor din cele 27 de state membre ale UE au
oferit răspunsuri conform propriei jurisdicții. Observatorul
European coordonează aceste activități în cadrul grupurilor
de lucru.*

.....

**7. Am voie să dau o copie a unei opere protejate prin
dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten?**

LEGEA DREPTULUI DE AUTOR PERMITE UTILIZATORILOR
autorizați ai unei opere să realizeze o copie a acesteia pentru
uzul lor sau al familiei și prietenilor apropiați, dar numai
dacă sînt îndeplinite anumite condiții: opera copiată trebuie
să fi fost făcută publică, copia privată nu trebuie să afecteze
utilizarea normală a operei copiate și reproducerea nu trebuie
să prejudicieze titularul dreptului.

**8. Am voie să descarc o operă protejată prin dreptul
de autor de pe Internet și contează ce tehnologie este
utilizată sau dacă descarc doar părți ale operei?**

ESTE FOARTE POSIBIL CA DESCĂRCAREA UNEI OPERE
protejate prin dreptul de autor de pe Internet, indiferent de
tehnologia folosită, să încalce drepturile de autor asupra

operei respective. Concluzia este aceeași și dacă doar părți ale operei ar fi descărcate (mai puțin în cazul în care părțile descărcate nu ar reprezenta ceva protejat prin dreptul de autor). Pentru a nu încălca drepturile de autor ar trebui ori să ai autorizarea titularului de drepturi pentru a face descărcarea, ori să fie aplicabilă una dintre limitările dreptului de autor (de exemplu în situația în care descărcarea ar putea fi calificată drept copie privată). Această situație ar fi aplicabilă atunci când deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet. Pentru a nu încălca drepturile de autor trebuie însă să te asiguri că atunci când descarci nu permiți, în același timp, și încărcarea operei de către alții.

[HTTPS://TINYURL.COM/CCDROCOPY](https://tinyurl.com/ccdrocopy)

Traducere de Constantin Ioncică.

Editura pentru Literatură Universală București –
1971

Din 1969, Editura Univers a început să publice o colecție de literatură polițistă sub numele „**Enigma**”, cuprinzând atât autori români, cât și străini. Colecția nu a avut numerotare, iar primul roman publicat a fost „Bruta” de Guy des Cars. Primele cărți au apărut sub sigla Editura pentru Literatură Universală, transformată mai apoi în Editura Univers.

Lui Marcel L'Hereux
Ca dovadă de afecțiune.
M. L.

PRIMUL EPISOD: FEMEIA BLONDĂ

* Publicat în *Je sais tout* – 1907 sub titlul original „*La dame blonde*”.

I: NUMĂRUL 514 – SERIA 23

În ziua de 8 decembrie a anului trecut, domnul Gerbois, profesor de matematică la liceul din Versailles, a descoperit printre mobilele îngrămădite ale unui negustor de vechituri un mic secreter de acaju care i-a plăcut datorită nenumăratelor lui sertare.

„Este tocmai ceea ce-mi trebuie pentru ziua de naștere a Suzannei”, își spuse în sinea lui.

Și cum se străduia, pe cât îi permiteau posibilitățile, să-i facă plăcere fiicei sale, se tocmi asupra prețului și plăți șaiszeci și cinci de franci.

În clipa în care-și dădea adresa, un tânăr cu aspect elegant care scotocea de cîtăva vreme încoace și-ncolo zări mobila și întrebă:

— Cît face?

— E vîndută, replică vînzătorul.

— Așa!... dumnealui, probabil?

Domnul Gerbois se înclină și se retrase, foarte fericit că a pus mîna pe o mobilă pe care o dorea și altcineva.

Dar n-apucase să facă zece pași cînd fu ajuns din urmă de tînărul domn care, cu pălăria în mîna și cu un ton de perfectă curtoazie, îi spuse:

— Vă cer mii de scuze, domnule... aş vrea să vă pun o întrebare indiscretă... Spuneţi-mi, căutaţi în mod deosebit acest secrete?

— Nu. Căutam o balanţă de ocazie pentru unele experienţe de fizică.

— Prin urmare nu ţineţi prea mult la el?

— Țin, şi nimic mai mult.

— Probabil pentru că este vechi?

— Pentru că este comod.

— În acest caz aţi consimţi să-l schimbaţi cu un altul la fel de comod dar în stare mai bună?

— Cel pe care-l am este în stare bună şi schimbul mi se pare inutil.

— Totuşi...

Domnul Gerbois este un om uşor iritabil şi bănuitor din fire. Răspunse sec:

— Vă rog, domnule, nu insistaţi.

Necunoscutul se plantă în faţa lui:

— Nu cunosc preţul pe care l-aţi plătit, domnule... vă ofer de două ori pe atît.

— Nu.

— De trei ori?

— Oh! să terminăm odată, izbucni profesorul agasat. Ceea ce am, am, şi nu e de vînzare.

Tînărul îl privi fix, cu un aer pe care domnul Gerbois nu avea să-l uite, apoi, fără să scoată o vorbă, îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

O oră mai tîrziu mobila era adusă în căsuţa pe care profesorul o ocupa, pe şoseaua ce ducea spre Viroflay. Îşi chemă fiica:

— Este pentru tine, Suzanne, dacă îţi place, fireşte.

Suzanne era o făptură nostimă, expansivă şi, fericită, se

aruncă de gîtul tatălui ei și-l sărută cu atîta bucurie de parcă i-ar fi făcut un cadou princiari.

În aceeași seară, ajutată de Hortense, menajera, ea îl duse în camera ei, făcu curățenie în sertare și își rîndui cu grijă hîrțile, casetele cu scrisori, corespondența, colecțiile de ilustrate și cîteva suveniruri tainice de la verișorul ei Philippe.

A doua zi, la ora șapte și jumătate, domnul Gerbois plecă la liceu. La ora zece, Suzanne, potrivit unui obicei zilnic, îl aștepta la ieșire, iar pentru el era o plăcere nespūsă să remarce, pe trotuarul din fața grilajului, silueta ei grațioasă și surîsul ei de copil.

Se înapoiară împreună.

— Și secreteerul tău?

— O adevărată minune. Hortense și cu mine i-am lustruit arămurile. Parcă este de aur.

— Așadar ești mulțumită?

— Dacă sînt mulțumită? Nici nu știu cum m-am putut lipsi de el pînă acum.

Străbătura grădina din fața casei. Domnului Gerbois îi veni o idee:

— Ce-ar fi să mergem să-l vedem înainte de masă?

— Oh, desigur, grozavă idee.

Fata urcă prima, dar, ajunsă în pragul ușii, scoase un țipăt de spaimă.

— Ce s-a întîmplat? bîgui domnul Gerbois.

Și spunînd asta, intră și el în cameră. *Secreteerul nu mai era acolo.*

...Ceea ce îl miră pe judecătorul de instrucție fu admirabila simplitate a mijloacelor folosite. În absența Suzannei și în timp ce menajera făcea piața, un comisionar cu insignă profesională – vecinii o remarcaseră – opri se camioneta în fața grădinii și sunase de două ori. Vecinii,

neștiind că menajera era plecată, nu avură nicio bănuială, astfel că individul își văzu de treabă în cea mai deplină liniște.

A se remarca: niciun dulap nu fusese forțat, nicio pendulă stricăță. Ceva mai mult, portmoneul Suzannei, pe care ea îl lăsase pe marmura mobilei, fu găsit pe masa alăturată, cu banii pe care-i conținea. Mobilul furtului era deci clar determinat, ceea ce făcea ca furtul să fie cu atât mai inexplicabil căci, la urma urmei, de ce să te expui la atâtea riscuri pentru o pradă atât de neînsemnată?

Singurul indiciu pe care-l putu furniza profesorul fu incidentul din ajun.

„În urma refuzului meu tânărul a vădit numai decît o vie nemulțumire și am avut impresia foarte clară că mă părăsea sub semnul unei amenințări.”

Era destul de vag. Fu interogat anticarul. Acesta nu-i cunoștea pe niciunul dintre cei doi domni. Cît privește obiectul, îl cumpăraseră cu patruzeci de franci la o licitație în urma unui deces și era încredințat că-l revînduse la justa lui valoare. Continuată, ancheta nu aduse nimic în plus.

Însă, domnul Gerbois rămase convins că suferise o pierdere enormă. O avere era ascunsă, probabil, în fundul dublu al vreunui sertar și acesta era motivul pentru care tânărul, cunoscînd ascunzătoarea, acționase cu o asemenea hotărîre.

— Bietul meu tată, ce am fi făcut cu această avere? repeta Suzanne.

— Auzi vorbă! Dar cu o asemenea dotă puteai avea pretenții la cele mai strălucite partide.

Suzanne, care-și mărginea pretențiile la verișorul ei Philippe, partidă de altfel nu prea strălucită, suspina cu amărăciune. Și în căsuța din Versailles, viața continuă mai puțin veselă, mai puțin nepăsătoare, umbrită de regrete și decepții.

Trecură două luni. Și deodată, unul după altul, surveniră evenimentele cele mai grave, o suită neprevăzută de perspective fericite și de catastrofe!...

În ziua de 1 februarie, la cinci și jumătate, domnul Gerbois, care tocmai se înapoiase cu un ziar de seară în mână, se așează, își puse ochelarii și începu să citească. Politica neinteresându-l, întoarse pagina. Atenția îi fu atrasă subit de un articol intitulat:

„A treia tragere a Loteriei Asociațiilor de Presă. Numărul 514 – seria 23 câștigă un milion...”

Ziarul îi lunecă din mână. Pereții i se clătinară în fața ochilor și bățile inimii i se opriră. Numărul 514, seria 23, era numărul lui! Îl cumpărase din întâmplare pentru a-i face un serviciu unui prieten, fiindcă el nu credea de loc în favorurile destinului, și iată ce câștiga!

Își scoase repede carnetul. Numărul 514, seria 23, era notat clar pe prima pagină, pentru aducere aminte. Dar biletul?

Se năpusti către cabinetul de lucru pentru a căuta acolo caseta cu plicuri unde strecurase neprețuitul bilet, dar, chiar la intrare se opri brusc, clătinându-se din nou și cu inima strînsă: caseta cu plicuri nu se vedea nicăieri și, ceea ce era și mai îngrozitor, își dădu imediat seama că trecuseră săptămîni de cînd nu se mai afla acolo! Erau săptămîni de zile de cînd n-o mai avusese dinaintea ochilor cînd corecta lucrările elevilor.

Un zgomot de pași pe pietrișul din grădină... Strigă:

— Suzanne! Suzanne!

Aceasta sosi de îndată. Urcă grăbit. El bolborosi cu o voce sugrumată:

— Suzanne... caseta... caseta cu plicuri?...

— Care?

— Cea de la Luvru... pe care o adusesem într-o joi... și care se afla pe colțul acestei mese.

— Dar adu-ți aminte, tată... amîndoi am așezat-o...

— Cînd?

— În seara aceea... știi... în ajunul zilei...

— Dar unde?... Răspunde... mă faci să mor...

— Unde?... În secreter.

— În secreterul care a fost furat?

— Da.

— În secreterul care a fost furat!

El repetă aceste cuvinte cu un glas scăzut, cu un fel de spaimă. Apoi o apucă de mîină și cu o voce sfîrșită adăugă:

— Conținea un milion, fetișo.

— Ah, tată, de ce nu mi-ai spus-o? murmură ea cu naivitate.

— Un milion, reluă el; era numărul cîștigător la loteria Presei.

Enormitatea dezastrului îi strivea; multă vreme păstrară o liniște pe care niciunul nu avea curajul s-o întrerupă.

În cele din urmă Suzanne spuse:

— Dar, tată, ți se va plăti, oricum.

— Cum? Pe baza căror dovezi?

— Trebuie dovezi, așadar?

— Bineînțeles!

— Și nu le ai?

— Ba da, am avut una.

— Și?

— Era în casetă.

— În caseta care a dispărut?

— Da. Și altul va încasa banii.

— Ar fi oribil! Să vedem, tată, nu poți să te opui?

— Știu eu? Cine știe? Omul acesta pare atît de puternic!

Dispune de asemenea posibilități! Adu-ți aminte...

Întîmplarea cu secreterul...

Se ridică printr-o zvîcnire de energie și bătu din picior:

— Ei bine, nu, nu va avea milionul, nu-l va avea! Pentru ce să-l aibă? La urma urmei, oricît ar fi el de îndemînat, nu mai poate face nimic. Dacă se prezintă să-l încaseze vor pune mîna pe el! Ah! O să vedem noi, prietene!

— Așadar ai o idee, tată?

— Aceea de a ne apăra drepturile pînă la capăt, orice s-ar întîmpla! Și vom reuși! Milionul este al meu! Îl voi avea!

Cîteva minute mai tîrziu el expedie această telegramă:

GUVERNATORULUI CREDITULUI FUNCJAR, STR.
CAPUCINILOR, PARIS. SUNT POSESORUL
NUMĂRULUI 514, SERIA 23. MĂ OPUN PE TOATE
CĂILE LEGALE ORICĂREI ALTE PRETENȚII.
GERBOIS.

Aproape în același timp sosea la Creditul Funciar această altă telegramă:

NUMĂRUL 514, SERIA 23 ESTE ÎN POSESIA MEA.
ARSÈNE LUPIN.

De fiecare dată cînd încerc să povestesc cîteva din nenumăratele aventuri din care este alcătuită viața lui Arsène Lupin, simt o adevărată jenă, cea mai neînsemnată dintre aventuri pîrîndu-mi-se arhicunoscută de toți cei care mă vor citi. De fapt, nu există gest al „pungașului nostru național”, cum a fost cu atîta simpatie numit, care să nu fi fost semnalat în modul cel mai răsunător, nicio ispravă care să nu fi fost studiată sub toate aspectele ei, niciun act care să nu fi fost

comentat cu acea abundență de detalii rezervată de obicei faptelor eroice.

Cine nu cunoaște, de exemplu, acea stranie istorie a „Femeii blonde”, cu întâmplările ei ieșite din comun, pe care reporterii îl intitulau cu litere de-o șchioapă; „Numărul 514, seria 23!...”, „Crima din strada Henri Martin!...”, „Diamantul albastru!...” Ce tapaj în jurul intervenției faimosului detectiv englez Herlock Sholmes! Ce fierbere după fiecare dintre peripețiile ce marcau lupta dintre acești doi artiști! Și ce vacarm pe bulevarde în ziua când vânzătorii de ziare strigau: „Arestarea lui Arsène Lupin!”

Justificarea mea este că aduc ceva nou: eu aduc dezlegarea enigmei. Totdeauna rămîne o umbră în jurul acestor aventuri; eu o risipesc. Reproduc articole citite și răscitite, copiez vechi interviuri, dar toate acestea le coordonez, le clasez și le subordonez exactității adevărului. Colaboratorul meu este chiar Arsène Lupin, a cărui amabilitate, în ce mă privește, este nepuizabilă. Și de asemenea, după caz, inefabilul Wilson, prietenul și confidentul lui Sholmes.

Ne amintim de formidabilul hohot de rîs care a întâmpinat publicarea dublei telegrame. Numele lui Arsène Lupin constituia în sine o garanție a neprevăzutului, o promisiune de divertisment pentru galerie. Iar galeria era lumea întreagă.

Din cercetările întreprinse de îndată de Creditul Funciar, rezulta că numărul 514, seria 23, fusese eliberat prin intermediul Creditului Lyonez, sucursala din Versailles, comandantului de artilerie Bessy. Or, comandantul murise în urma unei căderi de pe cal. De la camarazii cărora li se destăinuisese se află că, puțin timp înainte de moarte, acesta cedase biletul unui prieten.

— Acest prieten sînt eu, afirma domnul Gerbois.

— Dovediți-o, obiectă guvernatorul Creditului Funciar.

— S-o dovedesc? E lesne. Douăzeci de persoane vă vor spune că eu aveam relații strânse cu comandantul și că ne întâlneam la cafeneaua din piața Armelor. Acolo, într-o zi, pentru a-l salva dintr-un moment de jenă financiară, i-am cumpărat biletul contra sumei de douăzeci de franci.

— Aveți martori că s-a făcut acest schimb?

— Nu.

— În acest caz pe ce vă întemeiați plîngerea?

— Pe scrisoarea pe care el mi-a scris-o în această chestiune.

— Care scrisoare?

— O scrisoare care era prinsă la un loc cu biletul.

— Arătați-o!

— Se găsea în secreterul furat.

— Regăsiți-o!

Arsène Lupin însă dovedi că o are. O notă inserată în *L'Écho de France* – care are onoarea să fie organul lui oficial și la care, după cît se pare, este unul din principalii acționari – o notă deci, anunța că el depuse în mîinile maestrului Detinan, avocatul său, scrisoarea pe care comandantul Bessy i-o scrisese lui, personal.

Fu o explozie de veselie: Arsène Lupin angaja un avocat! Arsène Lupin, respectînd ordinea stabilită, desemna, pentru a-l reprezenta, un membru al baroului!

Întreaga presă îl asaltă pe maestrul Detinan, deputat radical influent, bărbat de o înaltă probitate și în același timp cu o inteligență subtilă, puțin sceptic și înclinat spre paradoxuri.

Maestrul Detinan nu avusese niciodată plăcerea de a-l întâlni pe Arsène Lupin – și regretă profund acest lucru – dar, e drept, tocmai primise instrucțiunile acestuia și, foarte mișcat de cinstea care i se făcuse, intenționa să apere din răspunderi drepturile clientului său. El deschise deci dosarul

recent constituit și, fără ocolișuri, etală ostentativ scrisoarea comandantului. Acesta dovedea realmente cedarea biletului dar nu menționa numele destinatarului. „*Dragul meu prieten...*” începea simplu.

„*Dragul meu prieten*”, sînt eu adăuga Arsène Lupin într-o notă alăturată scrisorii comandantului. Și cea mai bună dovadă este că posed scrisoarea.

Droaia de reporteri se năpusti imediat asupra domnului Gerbois care nu putu decît să repete:

— „*Dragul meu prieten*” nu este altul decît eu. Arsène Lupin a furat scrisoarea comandantului împreună cu biletul de loterie.

— S-o dovedească! ripostă Lupin gazetarilor.

— Dar din moment ce mi-a furat secreterul! exclamă domnul Gerbois în fața acelorași gazetari.

Iar Lupin ripostă:

— S-o dovedească!

A fost un spectacol de toată frumusețea acest duel public între cei doi posesori ai biletului cu numărul 514, seria 23, acel du-te-vino al reporterilor, stăpînirea de sine a lui Arsène Lupin față de scenele furibunde ale bietului Gerbois.

Nefericitul, presa era plină de văicărelile lui! Își destăinuia ghinionul cu o candoare emoționantă.

— Înțelegeți, domnilor, acest ticălos îmi smulge dota Suzannei! De mine, personal, nu-mi pasă, ci de Suzanne! Gîndiți-vă, un milion! De zece ori o sută de mii de franci! Ah, știam bine că secreterul conține o comoară.

În zadar i se obiecta că adversarul său, luînd mobila, nu știa de prezența unui bilet de loterie și că nimeni, în orice caz, nu putea să prevadă că biletul vă cîștiga lozul cel mare. El se tînguia:

— Ei, ași, o știa!... Altfel pentru ce și-ar fi dat atîta osteneală să obțină această mobilă prăpădită?

— Din motive necunoscute dar, în niciun caz, pentru a pune mîna pe un petic de hîrtie care nu valora atunci mai mult de douăzeci de franci.

— Ba valora un milion! O știa!... El știe totul! Ah, nu-l cunoașteți pe bandit! Nu v-a frustat pe voi de un milion!

Dialogul ar fi putut dura multă vreme. Dar în a douăsprezecea zi, domnul Gerbois primi de la Arsène Lupin o misivă care purta mențiunea „confidențial”. Profesorul citi cu o neliniște crescîndă:

„Domnule, galeria se amuză pe seama noastră. Nu considerați că a sosit vremea să fim serioși? În ce mă privește, sînt ferm hotărît.

Situația e clară: eu posed un loz pe care n-am dreptul să-l încasez, iar dumneavoastră aveți dreptul să încasați un loz pe care nu-l posedați. Deci nu putem face nimic unul fără celălalt.

Or, nici dumneavoastră n-ați consimțit să-mi cedați dreptul dumneavoastră, nici eu să vă cedez lozul meu.

Ce-i de făcut?

Nu văd decît un mijloc: să împărțim. O jumătate de milion pentru dumneavoastră, o jumătate de milion pentru mine. Nu este echitabil? Și această judecată de Solomon nu satisface oare, nevoia de dreptate care este în fiecare din noi?

Soluție justă și în același timp imediată. Nu este o ofertă pe care să aveți răgazul s-o discutați, ci o necesitate la care împrejurările vă obligă să vă supuneți. Vă acord trei zile pentru a reflecta. Mi-ar place să cred că, vineri dimineata, voi citi printre micile anunțuri din L'Écho de France, o notă discretă adresată d-lui Ars. Lup., conținînd în termeni voalați, adeziunea dumneavoastră la pactul ce vi-l propun. În schimbul acesteia veți intra imediat în posesia lozului și veți încasa milionul, chit că îmi veți remite cinci sute de mii de franci prin mijlocul pe care vi-l voi indica ulterior.

În caz de refuz, am luat măsuri ca rezultatul să fie identic. Dar,

în afară de necazurile foarte grave pe care vi le va pricinui o asemenea încăpăținare, veți avea de suportat o reținere de douăzeci și cinci de mii franci cu titlul de cheltuieli suplimentare.

Primiți, vă rog, domnule, expresia sentimentelor mele cele mai respectuoase.

Arsène Lupin”

Exasperat, domnul Gerbois comise greșeala nesăbuită de a arăta scrisoarea și de a îngădui să fie copiată. Indignarea îl împingea la toate neghiobiile.

— Nimic! Nu va avea nimic! strigă acesta în fața grupului de reporteri. Să împart ceea ce-mi aparține? Niciodată! N-are decît să-l rupă dacă dorește!

— Totuși, cinci sute de mii de franci sînt de preferat decît nimic.

— Nu-i vorba de asta, ci de dreptul meu, și acest drept îl voi stabili în fața tribunalului.

— Să-l ataci pe Arsène Lupin? Ar fi nostim.

— Nu pe el, ci Creditul Funciar. Acesta trebuie să-mi achite milionul.

— Da, dar vă va cere în schimb biletul sau, cel puțin, dovada că l-ați cumpărat.

— Dovada există din moment ce Arsène Lupin recunoaște că a furat secreterul.

— Oare cuvintele lui Arsène Lupin vor fi o probă suficientă în fața tribunalului?

— N-are importanță. Merg mai departe.

Galeria tropăia. Se făcură pariuri. Unii susțineau că Lupin îl va face praf pe Gerbois, alții că o să se aleagă doar cu amenințările. Dar și unii și ceilalți urmăreau cu teamă această luptă în care raportul de forțe era atît de inegal, unul din adversari fiind atît de temut, iar celălalt speriat ca un animal hăituit.

Vineri, *L'Écho de France* fu smuls din mîna vînzătorilor, iar lumea căuta febril în pagina a cincea, la „Mica publicitate”. Niciun rînd adresat *d-lui Ars. Lup.* La ultimatumurile lui Arsène Lupin, domnul Gerbois răspundea prin tăcere. Era declarația de război.

Seara ziarele anunțau răpirea domnișoarei Gerbois.

Amuzant în ceea ce s-ar putea numi spectacolele Arsène Lupin, este rolul eminamente comic pe care îl are poliția. Totul se petrece în afara acesteia. El vorbește, scrie, previne, comandă, amenință, execută, ca și cînd n-ar exista nici șef al Siguranței, nici agenți, nici comisari, în sfîrșit, nimeni care să-i împiedice planurile. Totul este considerat ca nul și neavenit. Obstacolul nu este luat în considerație.

Și totuși, poliția se frămîntă! De cum este vorba de Arsène Lupin, toată lumea, de la mic la mare, ia foc, clocotește, spumegă de furie. Lupin este dușmanul, dușmanul care sfidează, provoacă, disprețuiește sau, ceea ce este și mai rău, ignoră.

Atunci ce-i de făcut împotriva unui asemenea dușman?

La ora zece fără douăzeci, după mărturia menajerei, Suzanne pleca de acasă. La zece și cinci, ieșind de la liceu, tatăl ei n-o zărea pe trotuarul unde avea obiceiul să-l aștepte. Deci, totul se petrecuse în timpul micii plimbări de douăzeci de minute pe care Suzanne o făcuse pînă la liceu sau, cel puțin pînă în împrejurimile liceului.

Doi vecini afirmară că o întîlniseră la trei sute de pași de casă. O femeie zărise, mergînd de-a lungul străzii, o tînră ale cărei semnalmente corespundeau cu ale ei. Și apoi? Apoi, nu se mai știa nimic.

Se făcu percheziție peste tot, fură interogați funcționarii din gări și de la vamă. Nimeni nu remarcase în ziua aceea nimic care să poată fi pus în legătură cu răpirea unei tinere

fete. Totuși, un negustor din Ville d'Avray declară că aprovizionase cu carburanți un automobil închis care venea de la Paris. La volan se afla un bărbat iar în interior o femeie blondă, exagerat de blondă, preciza martorul. O oră mai târziu automobilul se înapoia de la Versailles. Circulația aglomerată îl obliga să încetinească, ceea ce îi permise negustorului să constate că alături de femeia blondă, zărită anterior, se afla o altă femeie, înfășurată în voaluri și eșarfe. Nicio îndoială că aceasta era Suzanne Gerbois.

Dar atunci trebuia să se presupună că răpirea avusese loc în plină zi, și pe o stradă foarte frecventată, chiar în centrul orașului! Cum? În ce loc? Niciun strigăt nu fusese auzit, nicio mișcare suspectă nu fusese observată.

Negustorul dădu semnalmente automobilului: un Peugeot de 24 c. p., cu caroserie albastru-închis. Cu totul și cu totul întâmplător se făcură cercetări pe lângă directoarea Garajului Central, doamna Bob-Walthour, care-și făcuse o specialitate din răpirile cu mașina. Vineri dimineața, într-adevăr, aceasta închiriasse pentru o zi o limuzină Peugeot, unei femei blonde pe care apoi n-o mai văzuse de loc.

— Dar șoferul?

— Era un anume Ernest, angajat în ajun pe baza unor recomandări excelente.

— Este aici?

— Nu. A adus automobilul și n-a mai revenit.

— Nu-i putem da de urmă?

— Desigur, de la persoanele care l-au recomandat. Iată numele lor.

Fără interogate aceste persoane. Niciuna din ele nu-l cunoștea pe numitul Ernest.

Astfel, indiferent ce pistă se urma pentru a se ieși din incertitudine, totul ducea spre alte incertitudini, spre alte enigme.

Domnul Gerbois nu era în stare să susțină o bătălie care pentru el începea într-un mod atît de dezastruos. De neconsolat de la dispariția fiicei sale, chinuit de remușcări, capitulă.

Un mic anunț apărut în *L'Écho de France*, pe care toată lumea îl comentă, arăta că se supune pur și simplu, fără condiții.

Era consemnarea victoriei, a războiului terminat în nouăzeci și șase de ore.

Două zile mai tîrziu, domnul Gerbois traversa curtea Creditului Funciar. Introdus la guvernator, îi prezintă acestuia biletul cu numărul 514, seria 23. Guvernatorul tresări:

— A! Îl aveți? V-a fost înapoiat?

— Îl rătăcisem. Iată-l, răspunse domnul Gerbois.

— Totuși, pretindeați... era vorba...

— Toate astea nu sînt decît bîrfeli și minciuni.

— Ne-ar mai trebui, totuși, un document de sprijin.

— Scrisoarea comandantului ajunge?

— Desigur.

— Iat-o.

— Perfect. Sînteți atît de amabil să ne lăsați aceste piese în păstrare? Ne sînt acordate cincisprezece zile pentru verificare. Vă voi preveni de îndată ce vă veți putea prezenta la casiera noastră. Pînă atunci, domnule, cred că aveți tot interesul să păstrați tăcere pentru a termina această afacere în cea mai deplină liniște.

— Asta e și dorința mea.

Domnul Gerbois nu suflă o vorbă, guvernatorul de asemenea.

Există însă secrete care se dezvăluie fără a fi comisă vreo indiscreție. Prin urmare se află numaidecît că Arsène Lupin avusese îndrăzneala să-i trimită domnului Gerbois biletul cu numărul 514, seria 23. Noutatea fu primită cu admirație și

uimire. Hotărît lucru, cel care arunca pe masă un atu de o asemenea importanță, ca prețiosul bilet, era un bun jucător. Desigur, el nu se depousedase decît cu bunăștiință și pentru o carte care restabilea echilibrul. Dar dacă tînăra scăpa? Dacă reușeau să-i ia înapoi ostateca pe care o deținea?

Poliția simți punctul slab al inamicului și își intensifică eforturile. Arsène Lupin dezarmat, jecmănit chiar de mîna lui, prins în angrenajul propriilor combinații, fără să se atingă de nicio para din milionul rîvnit... dintr-o dată glumeții ar trece în tabăra cealaltă.

Dar... trebuia regăsită Suzanne. Iar ei n-o regăseau, și nici ea nu evada!

Fie, se spunea, un punct cîștigat, Arsène cîștigă prima manșă. Însă greul încă n-a trecut. Domnișoara Gerbois este în mîinile sale, de acord, și el nu ne-o va înapoia decît contra a cinci sute de mii franci. Dar unde și cum se va opera schimbul? Pentru ca acest schimb să se opereze trebuie să aibă loc o întîlnire, și atunci, ce-l împiedică pe domnul Gerbois să înștiințeze poliția și prin aceasta să-și recapete fiica, păstrîndu-și banii?

Fu interviuat profesorul. Foarte abătut, dornic de liniște, el rămase impenetrabil.

— N-am nimic de spus. Aștept.

— Și domnișoara Gerbois?

— Cercetările continuă.

— Dar Arsène Lupin v-a scris?

— Nu.

— Puteți da o declarație în acest sens?

— Nu.

— Prin urmare v-a scris. Care sînt instrucțiunile lui?

— N-am nimic de spus.

Fu asaltat maestrul Detinan. Aceeași, discreție.

— Domnul Lupin este clientul meu, răspundea acesta cu o

gravitate simulată, veți înțelege că trebuie să păstrez cea mai desăvârșită discreție.

Toate aceste mistere iritau galeria. Evident, planurile se urzeau în umbră. Arsène Lupin își pregătea plasa și-i strângea ochiurile în timp ce poliția organiza în jurul domnului Gerbois o supraveghere neconținută.

Se examinau cele trei soluții posibile: arestarea, triumful, sau eșecul ridicol și jalnic...

Se întâmplă însă ca această curiozitate a publicului să nu fie decât parțial satisfăcută, aici însă, în aceste pagini este dezvăluit pentru prima oară adevărul în întregime.

Marti, 12 martie, domnul Gerbois primi într-un plic obișnuit o înștiințare din partea Creditului Funciar.

Joi, la orele unu, lua trenul de Paris. La ora două îi fură eliberate o mie de bancnote a câte o mie de franci.

În timp ce el număra banii tremurînd – nu era acesta prețul de răscumpărare al Suzannei? – doi bărbați stăteau de vorbă într-o trăsură oprită la o oarecare distanță de poarta principală. Unul din ei avea părul cărunț și o figură energică în contrast cu îmbrăcămintea și alura lui de mic funcționar. Era inspectorul principal Ganimard, bătrînul Ganimard, inamicul neînduplecat al lui Lupin. Ganimard îi spunea brigadierului Folenfant:

— N-o să mai dureze mult... În mai puțin de cinci minute o să-l revedem pe amicul nostru. Totul e gata?

— Absolut.

— Cîți sîntem?

— Opt, din care doi cu biciclete.

— Și cu mine, care fac cît trei. Nu sînt prea mulți, dar ajung. Gerbois nu trebuie să ne scape cu niciun preț... dacă nu, la revedere, îl găsește pe Lupin la întîlnirea ce trebuie s-o

fi fixat, schimbă fetișcana pe jumătatea de milion și ne-a jucat festa.

— Dar de ce nu merge bătrînul cu noi? Ar fi atît de simplu. Dacă ne-ar amesteca și pe noi în jocul lui și-ar păstra milionul întreg.

— Da, dar îi e frică. Dacă încearcă să-l tragă pe sfoară pe celălalt, nu va mai avea fata.

— Pe care celălalt?

— *Pe el.*

Ganimard pronunță acest cuvînt cu un ton grav, puțin înfricoșat, ca și cum ar fi vorbit de o ființă supranaturală ale cărei gheare le-ar fi și simțit.

— Este destul de ciudat, observă, pe drept cuvînt, brigadierul Folenfant, ca noi să fim obligați să-l protejăm pe acest domn contra lui însuși.

— Cu Lupin lumea e întoarsă pe dos, suspină Ganimard. Trecu un minut.

— Atenție! spuse el.

Domnul Gerbois ieșea. La capătul străzii Capucinilor o luă pe bulevard, pe partea stîngă. Se îndepărta încet de-a lungul magazinelor și privea vitrinele.

— Prea liniștit clientul, zicea Ganimard. Un individ care duce în buzunar un milion nu arată așa de calm.

— Ce poate să facă?

— O, nimic, evident... N-are importanță, sînt neîncrezător. Lupin e Lupin.

În acest moment domnul Gerbois se îndrepta către un chioșc, alese niște ziare, primi restul, desfăcu un ziar și, mergînd încet începu să citească. Și, deodată, dintr-un salt, se aruncă într-un automobil care staționa la marginea trotuarului. Motorul era pornit căci mașina demară rapid, trecu de biserica Madeleine și dispăru.

— Mii de draci! strigă Ganimard, încă o lovitură în stilul *lui*!

Și-o porni în goană. Ceilalți oameni alergau o dată cu el în jurul bisericii Madeleine.

Dar izbucni în râs. La intrarea în bulevardul Malesherbes, automobilul se opri, în pană, iar domnul Gerbois cobora.

— Repede, Folenfant... Șoferul... e probabil numitul Ernest.

Folenfant se ocupă de șofer. Era un anume Gaston, angajat la o Societate de trăsuri și automobile; cu zece minute mai înainte un domn îl reținuse și-i spusese să aștepte „sub presiune”, aproape de chioșc, pînă la sosirea unui alt domn.

— Și al doilea client, întrebă Folenfant, ce adresă ți-a dat?

— Nicio adresă... bulevardul Malesherbes... calea Messine... bacșiș dublu. Atît.

Între timp, însă, fără a pierde o secundă, domnul Gerbois sărise în prima trăsură care trecea.

— Birjar, la metrou, stația Concorde!

Profesorul ieși din metrou în Piața Palais Royal, alergă către altă trăsură care-l duse pînă în piața Bursei. A doua călătorie cu metroul, apoi, în strada Villiers, a treia trăsură.

— Strada Clapeyron numărul 25!

Casa cu numărul 25 din strada Clapeyron este despărțită de bulevardul Batignolles printr-o clădire situată pe colț. Urcă la primul etaj și sună. Un domn îi deschise:

— Aici locuiește maestrul Detinan?

— Eu sînt. Domnul Gerbois, dacă nu mă-nșel.

— Exact.

— Vă așteptam. Pofțiți, vă rog.

Cînd domnul Gerbois pătrunse în birou, pendula arăta ora trei. Numaidecît observă alarmat:

— Aceasta este ora pe care mi-a fixat-o. N-a venit?

— Nu încă.

Domnul Gerbois se așeză, își șterse fruntea de sudoare, își privi ceasul ca și când n-ar fi știut ce oră este, apoi reluă neliniștit:

— O să vină?

— Dumneavoastră mă întrebați despre singurul lucru, din lume pe care abia aștept să-l aflu. N-am fost niciodată atât de nerăbdător. În tot cazul, dacă vine riscă mult. De cincisprezece zile casa este încontinuu supravegheată... Nu au încredere în mine.

— În mine și mai puțin. Și nu garantez că agenții puși să mă urmărească mi-au pierdut urma.

— Cum așa?

— Nu este vina mea, se înfierbîntă profesorul. Și nu mi se poate reproșa nimic. Ce i-am promis? Să ascult de ordinele *lui*. Ei bine, am ascultat orbește de ordinele *lui*, am încasat banii la ora fixată de *el*, m-am strecurat pînă la dumneavoastră prin procedeul prescris de *el*. Răspunzător fiind de nenorocirea fiicei mele, mi-am ținut angajamentele cu toată loialitatea. Trebuie și el să și le țină pe ale lui. Și adăugă cu o voce îngrijorată: Nu-i așa că-mi va aduce fiica?

— Sper.

— Totuși... l-ați văzut?

— Eu? Nicidecum. M-a rugat doar printr-o scrisoare să vă primesc pe amîndoi, să dau drumul la toți servitorii înainte de ora trei și să nu primesc pe nimeni între sosirea dumneavoastră și plecarea lui. În caz că nu eram de acord cu propunerea lui mă ruga să-l previn prin două rînduri în *L'Écho de France*. Dar sînt fericit că-i fac un serviciu lui Arsène Lupin și sînt de acord cu orice.

Domnul Gerbois gemu:

— Vai! Cum se vor sfîrși toate acestea?

Scoase din buzunar bancnotele, le întinse pe masă și făcu

din ele două teancuri egale. Apoi tăcură. Din cînd în cînd domnul Gerbois își încorda auzul... Nu sunase cumva?

Cu timpul, neliniștea îi crescuse. La rîndul său maestrul Detinan încerca și el o senzație aproape dureroasă.

O clipă, chiar avocatul își pierdu orice calm. Se ridică brusc:

— Nu-l vom mai vedea. Ce vreți? Ar fi o nebunie din partea lui. Să aibă încredere în noi, fie, sîntem oameni cinstiți, incapabili de a-l trăda. Dar pericolul nu este numai aici.

Iar domnul Gerbois, cu ambele mîini pe bancnote, bolborosea copleșit:

— Să vină, Dumnezeule, să vină! I le-aș da pe toate numai s-o regăsesc pe Suzanne.

Ușa se deschise:

— Jumătate e de ajuns, domnule Gerbois.

Cineva apăruse în prag, un tînăr elegant îmbrăcat, în care domnul Gerbois recunoscuse îndată pe individul care-l acostase lîngă prăvălia de vechituri din Versailles. Se repezi către el:

— Și Suzanne? Unde este fiica mea?

Arsène Lupin închise ușa cu grijă și, în timp ce-și scotea mînușile, cu aerul cel mai liniștit, i se adresă avocatului:

— Iubite maestre, n-am cuvinte să vă mulțumesc pentru bunăvoința cu care ați consimțit să-mi apărați drepturile. N-am să uit acest lucru.

Maestrul Detinan murmură:

— Dar n-ați sunat... n-am auzit ușa...

— Soneriile și ușile sînt lucruri care trebuie să funcționeze fără să le auzi întotdeauna. Oricum, iată-mă, acesta-i esențialul.

— Fiica mea! Suzanne! Ce-ați făcut cu ea? repeta profesorul.

— Pentru Dumnezeu, zise Lupin, ești grăbit domnule.

Haide, liniștește-te, încă un minut și îți vei strînge fiica în brațe.

Făcu cîțiva pași, apoi cu un ton de mare senior care împarte laude:

— Domnule Gerbois, te felicit pentru abilitatea cu care ai acționat adineauri. Dacă automobilul n-ar fi avut pană aceea stupidă, ne-am fi întîlnit foarte simplu la Étoile și l-am fi scutit pe maestrul Detinan de plictiseala acestei vizite. În sfîrșit! Așa a fost scris!

Zări cele două teancuri de bancnote și exclamă:

— Ah, perfect! Milionul este aici. Să nu pierdem timpul. Îmi permiteți?

— Dar, obiectă maestrul Detinan, plasîndu-se în fața mesei, domnișoara Gerbois n-a sosit încă.

— Da, și?

— Și prezența ei nu este oare indispensabilă?

— Înțeleg, înțeleg. Arsène Lupin nu inspiră decît o încredere relativă. Bagă jumătate de milion în buzunar și nu restituie ostateca. Ah, iubite maestre, eu sînt un mare desconsiderat. Pentru că destinul m-a împins la acte de o natură un pic... specială. Îmi e suspectată buna-credință... mie, mie care sînt un om plin de scrupule și de delicatețe! De altfel, iubite maestre, dacă vă e teamă, deschideți fereastra și strigați. În stradă se află mai bine de o duzină de agenți.

— Credeți?

Arsène Lupin ridică perdeaua:

— Nu-l cred pe domnul Gerbois capabil să-l deruteze pe Ganimard. Ce vă spuneam? Iată-l aici pe acest prieten de nădejde!

— Cum așa? exclamă profesorul. Vă jur totuși...

— Că nu m-ai trădat?... Nu mă-ndoiesc, însă băieții sînt isteți. Uite îl zăresc pe Folenfant!... și pe Grèaume!... și pe Dieuzy! pe toți bunii mei prieteni!

Maestrul Detinan îl privea surprins. Ce calm! Lupin râdea ca și când s-ar fi amuzat la cine știe ce joc de copii și nu l-ar fi amenințat nicio primejdie.

Această nepăsare îl liniști pe avocat, mai mult chiar decât faptul că îi știa pe agenți prin apropiere. Se îndepărtă de la masa pe care se aflau bancnotele.

Arsène Lupin luă, unul după altul, cele două teancuri, scoase din fiecare câte douăzeci și cinci de bilete și, întinzându-i maestrului Detinan cele cincizeci de bancnote astfel obținute:

— Onorariul domnului Gerbois, iubite maestre, și cel al lui Arsène Lupin. Vi-l datorăm cu prisosință.

— Nu-mi datorați nimic, replică maestrul Detinan.

— Cum! Cu tot răul pe care vi l-am pricinuit?

— Cu alte cuvinte, scumpe maestre, nu vreți să acceptați nimic de la Arsène Lupin. Iată ce înseamnă să ai o proastă reputație, suspină el.

Întinse cele cincizeci de mii de franci profesorului:

— Domnule, în amintirea plăcutei noastre întâlniri, dă-mi voie să-ți înmînez aceste bancnote: e cadoul meu de nuntă pentru domnișoara Gerbois.

Domnul Gerbois luă repede bancnotele, dar protestă:

— Fiica mea nu se mărită.

— Nu se mărită dacă nu-i dai dumneata consimțământul. Dar ea arde de nerăbdare să se mărite.

— Ce știți dumneavoastră?

— Eu știu că fetele tinere își fac adesea vise fără autorizația tăticilor lor. Din fericire există genii bune care poartă numele de Arsène Lupin și care descoperă în fundul unor mobile secretul acestor suflete încântătoare.

— N-ați mai descoperit și altceva? întrebă maestrul Detinan. Vă mărturisesc că aș fi foarte curios să aflu motivul pentru care v-a interesat acel secrete.

— Rațiuni istorice, scumpe maestre. Cu toate că, contrar afirmației domnului Gerbois, nu conținea nici o altă comoară în afară de un bilet de loterie – lucru pe care-l ignoram – țineam la el și-l căutam de multă vreme. Acest secreter din lemn de tisă și mahon, decorat la capiteluri cu frunză de acant, fusese descoperit în căsuța discretă pe care o ocupa, în Boulogne, Marie Walewska și poartă pe unul din sertare inscripția: „*Dedicat lui Napoleon I, Împăratul Francezilor, de către preasupusul său servitor, Mancion.*” Și, deasupra, aceste cuvinte gravate cu vârful unui cuțit: „*Pentru tine, Marie*”. Mai târziu, Napoleon comandă o copie pentru împărăteasa Joséphine, astfel că, secreterul pe care l-ați admirat la Malmaison* nu este decât o copie imperfectă a celui care, de acum, face parte din colecția mea.

Profesorul gemu:

— Vai! Dacă aș fi știut asta la anticar, cu câtă grabă vi l-aș fi cedat!

Arsène Lupin spuse rîzînd:

— Și în afară de aceasta ai fi avut apreciabilul avantaj de a păstra numai pentru dumneata biletul cu numărul 514, seria 23.

— Iar pe dumneavoastră nu v-ar fi împins la răpirea fiicei mele, pe care toate acestea trebuie s-o fi zdruncinat mult.

— Toate acestea?

— Această răpire...

— Dar, iubite domn, faci o eroare... Domnișoara Gerbois n-a fost răpită.

— Fiica mea n-a fost răpită?

— Nicidecum. Cine spune răpire, spune violență. Or, ea a servit ca ostatecă absolut de bună-voie.

— Absolut de bună-voie! repeta profesorul aiurit.

* Acest *secrétaire* este în prezent la Garde-Meule.

— Și aproape la cererea sa. Credeți că o tânără inteligentă, cum este domnișoara Gerbois, și care pe deasupra mai nutrește în adâncul sufletului și o pasiune nemărturisită, ar fi refuzat să-și cucerească dota? Ah! vă jur că a fost ușor s-o facem să priceapă că nu există un alt mijloc de a birui încăpăținarea dumitale.

Maestrul Detinan se amuza copios. Așa că obiectă:

— Cel mai dificil era să vă înțelegeți cu ea. Este imposibil de conceput ca domnișoara Gerbois să se fi lăsat acostată.

— O, nu de mine. Eu nici n-am avut onoarea s-o cunosc. Una din prietenele mele a binevoit să înceapă negocierile.

— Femeia blondă din automobil, desigur, îl întrerupse maestrul Detinan.

— Exact. Chiar la prima întrevvedere, lângă liceu, totul era aranjat. De atunci, domnișoara Gerbois și noua ei prietenă au călătorit, vizitând Belgia și Olanda, în modul cel mai agreabil și mai instructiv pentru o tânără fată. Restul, ți-l va explica de îndată chiar ea.

Se auzi sunînd la ușa de la intrare. Trei semnale scurte, apoi unul separat, și încă unul...

— Ea este, zise Lupin. Iubite maestre, dacă binevoiți...

Avocatul se duse în grabă să deschidă.

Intrară două femei. Una se aruncă în brațele domnului Gerbois. Cealaltă se apropie de Lupin. Era înaltă, cu bustul armonios, cu chipul foarte palid iar părul ei blond, de un blond scînteietor, era împărțit în două bucle ondulate și foarte mătăsoase. Îmbrăcată în negru, fără altă podoabă decît un colier de jais cu cinci șiraguri, se remarca printr-o eleganță plină de rafinament.

Arsène Lupin îi spuse cîteva cuvinte, apoi salutînd-o pe domnișoară Gerbois:

— Vă cer iertare, domnișoară, pentru toate aceste

tribulații, însă am speranța că, totuși, nu ați fost prea nefericită.

— Nefericită? Aș fi fost chiar foarte fericită dacă n-ar fi fost vorba de bietul meu papă.

— Atunci totul e cât se poate de bine. Îmbrățișați-l din nou și profitați de ocazie, care este excelentă, pentru a-i vorbi de verișorul dumneavoastră.

— Verișorul meu? Ce înseamnă?... Nu înțeleg...

— Ba da, înțelegeți. Verișorul Philippe... tînărul ale cărui scrisori le păstrați cu mare grijă.

Suzanne roși, se intimidă, însă pînă la urmă, așa cum o sfătuisese Lupin, se aruncă din nou în brațele tatălui său.

Lupin îi privi pe amîndoi înduioșat:

— Iată care e răsplata cînd faci bine! Mișcător spectacol! Fericit tată! Fericită fiică! S-ar părea că această fericire este opera ta, Lupin! Aceste ființe te vor binecuvînta mai tîrziu... Numele tău va fi transmis cu pioșenie copiilor lor. Oh! familia... familia!

Se îndreptă spre fereastră.

— Bravul Ganimard o fi tot acolo? I-ar plăcea atît de mult să asiste la aceste efuziuni fermecătoare! Dar nu, nu e acolo... Nu mai e nimeni... nici el, nici ceilalți. Drace! Situația devine gravă... N-ar fi de loc de mirare să se afle la intrarea principală... la portăreasă probabil... sau chiar pe scară!

Domnul Gerbois lăsa să-i scape un gest. Acum cînd fiica îi era înapoiată, sentimentul realității punea din nou stăpînire pe el. Arestarea adversarului său însemna pentru el o jumătate de milion. Instinctiv, făcu un pas. Ca din întîmplare, Lupin se nimeri în drumul său.

— Unde te duci, domnule Gerbois? Să mă aperi împotriva lor? Ești prea amabil! Nu te deranja. De altfel, îți jur că ei sînt mai încurcați decît mine.

Apoi continuă chibzuind:

— În definitiv, ce știi ei? Că dumneata ești aici și probabil că și domnișoara Gerbois este aici, căci trebuie s-o fi văzut sosind cu o doamnă necunoscută. Dar de mine? Nici nu bănuiesc. Cum m-aș putea afla într-o casă pe care ei au scotocit-o azi dimineață din pivniță pînă în pod? Nu, după toate probabilitățile ei mă așteaptă pentru a mă prinde din zbor... Drăguții! Numai dacă nu-și dau seama că doamna necunoscută este trimisă de mine și o suspectează că are misiunea să efectueze schimbul... În care caz, se pregătesc s-o aresteze la plecare...

Se auzi sunînd.

Cu un gest brusc Lupin îl imobiliză pe domnul Gerbois și, cu o voce seacă, poruncitoare îi zise:

— Stai acolo, domnule. Gîndește-te la fiica dumitale și fii rezonabil, dacă nu... În ceea ce vă privește, maestre Detinan, am cuvîntul dumneavoastră.

Domnul Gerbois fu țintuit locului. Avocatul nu se mișcă.

Fără cea mai mică grabă Lupin își luă pălăria. Șterse cu dosul mîneii un firicel de praf care se așezase pe ea.

— Iubite maestre, dacă aveți nevoie de mine... cele mai bune urări, domnișoară Suzanne și complimente domnului Philippe.

Scoase din buzunar un ceas greu cu capac dublu de aur.

— Domnule Gerbois, este ora trei și patruzeci și două de minute. La ora trei și patruzeci și șase te autorizez să ieși din acest salon. Niciun minut mai devreme de trei și patruzeci și șase, e limpede?

— Dar vor intra cu forța, nu se putu abține să nu spună maestrul Detinan.

— Uitați legea, iubite maestre? Niciodată Ganimard n-ar îndrăzni să violeze domiciliul unui cetățean francez. Avem

timp chiar să facem o excelentă partidă de bridge. Dar iertați-mă, păreți un pic emoționați toți trei și n-aș vrea să abuzez...

Depuse ceasul pe masă, deschise ușa salonului și, adresându-se doamnei blonde:

— Ești gata, scumpă prietenă?

O lăsa să treacă înainte, adresa un ultim salut, foarte respectuos, domnișoarei Gerbois, ieși și închise ușa în urma lui.

Fu auzit zicînd în vestibul cu voce tare:

— Bună ziua, Ganimard, ce mai faci? Salut-o pe doamna Ganimard din partea mea. Într-una din aceste zile am să trec s-o invit la dejun... Adio, Ganimard.

Din nou soneria zbîrnîi brusc, violent, apoi semnale stăruitoare, rumoare de glasuri pe palier.

— Trei și patruzeci și cinci, bîlbîi domnul Gerbois.

Peste cîteva secunde acesta trecu hotărît în vestibul.

Lupin și femeia blondă nu mai erau acolo.

— Tată... nu trebuie... așteaptă! strigă Suzanne.

— Să aștept? Ești nebună!... Menajamente cu acest ticălos... Și jumătate de milion?

Deschise.

Ganimard năvăli.

— Femeia aceea... unde este? Și Lupin?

— Era aici... este aici.

Ganimard scoase un strigăt de triumf:

— Îi avem în mîină... casa e încercuită.

Maestrul Detinan obiectă:

— Dar scara de serviciu?

— Scara de serviciu dă în curte și n-are decît o singură ieșire, poarta principală, pe care o păzesc zece oameni.

— Dar el n-a intrat pe poarta principală... așa că nu va pleca pe acolo.

— Pe unde atunci? ripostă Ganimard. Prin aer?

Ridică o perdea. Se putu vedea un culoar lung care ducea la bucătărie. Ganimard îl parcurse alergînd și constată că ușa de la scara de serviciu era închisă cu cheia răsucită de două ori. De la fereastră îi întrebă pe unul din agenți:

— Nimeni?

— Nimeni.

— Atunci, strigă, sînt în apartament... sînt ascunși într-una din camere!... Este imposibil să fi scăpat... Ah, micuțul meu Lupin, ți-ai bătut tu joc de mine, dar de data asta îmi iau eu revanșa.

La ora șapte seara, domnul Dudouis, șeful Siguranței, intrigat că nu primise nicio veste, sosi în strada Clapeyron. Îi interogă pe agenții care păzeau imobilul, apoi urcă la maestrul Detinan, care-l conduse în camera sa. Acolo, el zări un om, sau mai degrabă două picioare care se agitau pe covor în timp ce trupul căruia îi aparțineau pătrunsese în adîncul șemineului.

— Ohe!... ohe!... chelălăia o voce înăbușită.

Iar o voce mai îndepărtată care venea de sus de tot, îi răspundea:

— Ohe!... ohe!...

Domnul Dudouis exclamă rîzînd:

— Ei bine, Ganimard, ce te-a apucat să faci pe sobarul?

Inspectorul se trase afară din șemineu. Cu fața înnegrită, cu hainele pline de funingine și ochii strălucitori de surescitare, era de nerecunoscut.

— Îl caut, mîrîi el.

— Pe cine?

— Pe Arsène Lupin... pe Arsène Lupin și pe prietena lui.

— Aha! și îți închipui că se ascund sus în coș?

Ganimard se ridică, întipări pe mîneca superiorului său cinci degete de culoarea cărbunelui și-i zise înăbușit, cu înverșunare:

— Unde vreți să fie șefule? Trebuie să fie undeva. Doar sînt ființe ca dumneavoastră și ca mine, în carne și oase. Ființele astea nu se duc ca fumul.

— Nu, dar se duc totuși.

— Pe unde? Pe unde? Casa este înconjurată. Există oameni și pe acoperiș.

— Casa vecină?

— Nicio comunicație între ele.

— Apartamentele de la celelalte etaje?

— Cunosc toți locatarii... n-au văzut pe nimeni, n-au auzit pe nimeni.

— Ești sigur că-i cunoști pe toți?

— Pe toți. Portăreasa răspunde de ei. De altfel, pentru mai multă prudență, am postat cîte un om în fiecare din aceste apartamente.

— Trebuie totuși să punem mîna pe ei.

— Asta spun și eu, șefule, asta spun. Trebuie, și acest lucru se va întîmpla fiindcă amîndoi se află aici... Nu se poate să nu fie aici. Fiți liniștiți, șefule, dacă nu astă-seară, mîine îi vom avea... Îmi voi petrece noaptea aici!... voi dormi aici!...

Într-adevăr, își petrecu noaptea acolo, a doua la fel, de asemenea și pe a treia. Și, după ce se scurseră trei zile și trei nopți, nu numai că nu-l descoperise pe insesizabilul Lupin și pe nu mai puțin insesizabila sa însoțitoare, dar nu aflase nici cel mai mic indiciu care să-i permită să stabilească ipoteza cea mai neînsemnată.

Și de aceea convingerea sa inițială rămînea neschimbată.

„Din moment ce nu există nicio urmă a fugii acestora, înseamnă că se află acolo!”

Probabil că în adîncul conștiinței sale era mai puțin

convins. Dar nu voia să și-o mărturisească. Nu, de o mie de ori nu, un bărbat și o femeie nu dispar ca duhurile rele din poveștile pentru copii. Și, fără a-și pierde curajul, își continua explorările și investigațiile, ca și cum ar fi sperat să-i descopere ascunși în cine știe ce întrînd de nepătruns, încorporați în zidul clădirii.

II: DIAMANTUL ALBASTRU

În seara de 27 martie, în micul palat din strada Henri Martin 134, care-i fusese lăsat ca moștenire de fratele său cu șase luni mai înainte, bătrînul general, baronul d'Hautrec, ambasador la Berlin în timpul celui de al doilea imperiu, dormita într-un fotoliu confortabil, în timp ce domnișoara sa de companie îi făcea lectură, iar sora Auguste îi încălzea patul și-i pregătea veioza.

La ora unsprezece călugărița care, în mod excepțional, trebuia să se înapoieze în seara aceea la mănăstirea comunității din care făcea parte și să-și petreacă noaptea alături de superioară, o anunță pe domnișoara de companie:

— Domnișoară Antoinette, eu mi-am terminat treaba. Plec.

— Bine, soră.

— Să nu uiți mai ales că bucătăreasa este plecată și că în toată casa ești numai dumneata cu servitorul.

— Nu-ți face griji pentru domnul baron. Eu mă culc în camera alăturată, cum ne-am înțeles, și las ușa deschisă.

Călugărița plecă. Peste cîteva clipe, Charles, servitorul, veni să primească dispoziții. Baronul se trezise. Îi răspunse chiar el:

— Aceleași dispoziții Charles: să verifici dacă soneria electrică din camera ta funcționează bine și la primul semnal să cobori și să alergi la medic.

— Domnul general e mereu neliniștit.

— Nu mă simt bine... nu mă simt cum trebuie. Hai, domnișoară Antoinette, unde rămăsesem cu lectura noastră?

— Așadar, domnul baron nu se culcă?

— Nu, nu, mă culc târziu și de altfel n-am nevoie de nimeni.

Douăzeci de minute mai târziu, bătrînul dormita din nou, și Antoinette se îndepărtă în vîrfurile picioarelor.

În acest timp Charles închidea cu grijă, ca de obicei, toate jaluzelele de la parter. În bucătărie, puse zăvorul la ușa care dădea în grădină, iar în vestibul prinse cele două batante cu lanțul de siguranță. Apoi se duse în camera lui de la mansardă, la etajul trei, se culcă și adormi.

Trecuse probabil o oră, cînd, deodată, dintr-un salt fu în picioare: soneria zbîrîia. Zbîrîii așa mult timp, poate șapte sau opt secunde, grav, neînterupt.

„Da, își zise Charles venindu-și în fire, e o nouă toană de-a baronului”.

Își trase hainele pe el, coborî scara repede, se opri în fața ușii și ciocăni din obișnuință. Niciun răspuns. Intră.

— Ia te uită, murmură, nu e nici lumină... La ce naiba or fi stins-o?

Apoi chemă încet:

— Domnișoară?

Niciun răspuns.

— Sînteți aici, domnișoară? Ce s-a întîmplat? Domnul baron e bolnav?

Aceeași liniște în jurul lui, o liniște apăsătoare care-l impresionă. Făcu doi pași înainte, lovi un scaun cu piciorul și, atingîndu-l, își dădu seama că e răsturnat. Numai decît găsi pe

podea și alte obiecte, un gheridon, un paravan. Neliniștit, se întoarse lângă perete și pipăind căută întrerupătorul. Îl atinse, îl răsuci.

În mijlocul camerei, între masă și dulapul cu oglindă, zăcea corpul stăpînului său, baronul d'Hautrec.

— Cum!... E posibil? îngăimă Charles.

Nu știa ce să facă și nemișcat, cu ochii holbați, se uita la răvășeala de lucruri, scaunele răsturnate, un candelabru mare de cristal spart în mii de bucăți, pendula care zăcea pe marmura căminului, la toate aceste urme care dovedeau o luptă înspăimîntătoare și sălbatică. Mînerul unui stilet de oțel nu departe de cadavru. Lama era mînjită de sînge. Pe pat atîrna o batistă plină de pete roșii.

Charles urlă de groază: trupul victimei se încordă într-un suprem efort apoi se chirci și încremeni după ce mai zvîcni de cîteva ori.

El se aplecă. Dintr-o rană mică, la gît, țîșnea sîngele care lăsa pe covor pete negre. Fața bătrînului păstra expresia unei spaime de nedescris.

— A fost asasinat, bîigui, a fost asasinat.

Se cutremură la gîndul unei alte crime probabile: oare asasinul baronului n-o ucisese și pe domnișoara de companie care dormea în camera alăturată?

Împinse ușa. Camera era goală. Conchise că Antoinette fusese răpită sau că plecase înainte de crimă.

Reveni în camera baronului și, dînd cu ochii de secreteer constată că acesta nu fusese forțat. Mai mult, pe masă, lângă trusa de chei și portmoneul pe care baronul îl punea acolo în fiecare seară, zări un pumn de ludovici de aur. Charles desfăcu portmoneul: una din despărțituri conținea bancnote. Le numără: erau treisprezece bilete a cîte o sută de franci.

Ispita fu mai puternică: instinctiv, mecanic, fără să raționeze, puse mîna pe cele treisprezece bancnote, le

ascunse în veston coborî scara val-vîrtej, trase zăvorul, desfăcu lanțul, trînti ușa și se făcu nevăzut în grădină.

Charles era un om cinstit. Abia trăsesese poarta grilajului că, izbit de aerul proaspăt de afară, cu fața răcorită de ploaie, se opri. Actul comis îi apăru sub adevărata lui lumină și dintr-o dată îl îngrozi.

Trecu o trăsură. Chemă birjarul:

— Prietene, aleargă la postul de poliție și adu comisarul. În galop! E vorba de moartea unui om.

Vizitiul biciui calul. Cînd Charles însă vru să se întoarcă, nu mai reuși; închisese poarta grilajului chiar el, iar aceasta nu se deschidea din afară. Pe de altă parte era inutil să sune de vreme ce nu se afla nimeni înăuntru.

Se plimbă de-a lungul grădinilor care împodobesc strada, pe partea dinspre Muette, cu o bordură drăguță de arbuști verzi și bine tăiați. Și numai după o oră de așteptare putu, în fine, să-i relateze comisarului detaliile crimei și să-i predea cele treisprezece bancnote.

Între timp fu găsit un lăcătuș care, cu destulă osteneală, reuși să forțeze poarta grădinii și ușa vestibulului.

Comisarul urcă imediat și după ce aruncă o privire, îi zise servitorului:

— Ia te uită, mi-ai spus că dormitorul era în cea mai mare dezordine.

Se întoarse. Charles părea încremenit pe prag, hipnotizat: toate mobilele își reluaseră locul lor obișnuit! Gheridonul era așezat între cele două ferestre, scaunele erau ridicate, iar pendula se afla pe mijlocul șemineului. Cioburile candelabrului dispăruseră.

Articulă năuc:

— Cadavrul... domnul baron...

— În definitiv unde este cadavrul? strigă comisarul.

Se apropie de pat. Sub un cearșaf pe care îl dădu la o parte, se odihnea generalul baron d'Hautrec, fost ambasador al Franței la Berlin. Mantia lui de general, împodobită cu crucea de onoare îl acoperea.

Fața îi era calmă. Ochii închiși.

Servitorul îngăimă:

— A venit cineva.

— Pe unde?

— Nu știu, însă cineva a venit în absența mea. Uitați-vă, acolo pe dușumea se afla un pumnal foarte subțirel de oțel. Apoi pe masă o batistă însingerată. Nu mai există nimic. Cineva a făcut să dispară tot. Cineva a aranjat totul.

— Dar cine?

— Asasinul!

— Am găsit toate ușile închise.

— Pentru că acesta rămăsese înăuntru.

— Ar fi încă aici din moment ce n-ai părăsit trotuarul.

Servitorul reflectă și spuse cu încetineală:

— Într-adevăr... Într-adevăr... eu nu m-am îndepărtat de grilaj... Totuși...

— Ascultă, care este ultima persoană pe care ai văzut-o în apropierea baronului?

— Domnișoara Antoinette, domnișoara de companie.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Cred, dat fiind că patul ei nici măcar nu e desfăcut, că a profitat de absența sorei Auguste ca să plece și ea. Asta nu mă miră decât pe jumătate, fiindcă e tânără, drăguță...

— Dar pe unde ar fi putut ieși?

— Pe ușă.

— Dar pusesese zăvorul și agățaseși lanțul.

— Mult mai târziu. Probabil că ieșise înainte.

— Și crima ar fi avut loc după plecarea sa?

— Firește.

Fu cercetată toată casa de sus pînă jos, în poduri și în pivnițe. Asasinul însă dispăruse. Cum? În ce moment? El sau un complice al lui fusese cel care găsisese de cuviință să se înapoieze la locul crimei și să facă să dispară tot ce l-ar fi putut compromite? Acestea erau întrebările pe care și le punea justiția.

La ora șapte apăru medicul legist iar la opt, șeful Siguranței. După ei veni procurorul Republicii și judecătorul de instrucție, apoi, agenți, inspectori, ziariști, nepotul baronului d'Hautrec și alți membri ai familiei.

Scotociră, studiară poziția cadavrului, după cum își amintea Charles că-l văzuse, fu interogată, de îndată ce sosi, sora Auguste. Nu se făcu nicio descoperire. Sora Auguste, doar, se miră de dispariția Antoinettei Bréhat. Ea o angajase pe tînăra fată cu douăsprezece zile mai înainte, pe baza unor certificate excelente, și refuza să creadă că aceasta putuse părăsi bolnavul care îi fusese încredințat pentru a hoinări singură, noaptea.

— În acest caz, susținea judecătorul de instrucție, cu atît mai mult ar fi trebuit să se fi întors pînă acum. Revenim deci la același punct: ce s-a întîmplat cu ea?

— După mine, spunea Charles, a fost răpită de asasin.

Ipoteza era plauzibilă și concordă cu unele aparențe. Șeful siguranței spuse:

— Răpită? Pe legea mea, asta nu-i de loc de necrezut.

— Nu numai că este de necrezut, spuse o voce, ci e și în contradicție absolută cu faptele, rezultatele anchetei, pe scurt cu evidența însăși.

Vocea era dură, cu accent repezit, și nimeni nu fu surprins cînd îl recunoscură pe Ganimard. De altfel, numai lui singur i se putea ierta această manieră de a se exprima, nițel cam impertinentă.

— Ia te uită, tu ești Ganimard? exclamă domnul Dudouis.
Nu te-am văzut.

Mă aflu aici de două ore.

— Te mai interesează și altceva în afară de biletul numărul 514, seria 23, afacerea aceea din strada Clapeyron, femeia blondă și Arsène Lupin?

— Eh, eh, rînji bătrînul inspector, n-aș susține că Lupin nu are niciun amestec în afacerea care ne preocupă... Dar să lăsăm la o parte, pînă la noi dispoziții, povestea cu biletul de loterie și să vedem despre ce e vorba.

Ganimard nu este unul din acei polițiști de mare anvergură, ale căror procedee fac școală și al căror nume va rămîne în anele judiciare. Îi lipsesc străfulgerările de geniu care-i iluminează pe cei ca Dupin, Lecocq ori Sherlock Holmes. Însă el posedă excelente calități mijlocii, de observare, perspicacitate, perseverență și chiar intuiție. Meritul său este că lucrează cu o independență absolută. Nimic, în afară poate de fascinația aparte pe care Arsène Lupin o exercită asupra lui, nimic nu-l tulbură, nici nu-l influențează.

Oricum rolul său în dimineata aceasta nu fu lipsit de strălucire, iar colaborarea lui fu din cele pe care un judecător le poate aprecia.

— Mai întîi, începu el, îi voi cere lui Charles să precizeze bine următorul punct: toate obiectele pe care le-a văzut el prima dată răsturnate sau deranjate erau, la întoarcere, exact la locul lor obișnuit?

— Exact.

— Este, prin urmare, evident că de nu au fost puse la locul lor decît de o persoană pentru care locul fiecăruia dintre aceste obiecte îi era bine cunoscut.

Remarca îi frapă pe cei prezenți. Ganimard reluă:

— O altă chestiune, domnule Charles... Ai fost trezit de o sonerie. După părerea dumitale, cine te chema?

— Domnul baron, desigur.

— Fie, dar în ce moment ar fi sunat el?

— După luptă... în clipa morții.

— Imposibil, de vreme ce l-ai găsit zăcînd, neînsuflețit, într-un loc așezat la o distanță de mai bine de patru metri de butonul soneriei.

— Atunci a sunat în timpul luptei.

— Nu se poate, din moment ce apelul, ai spus-o, a fost regulat, neîntrerupt și a durat șapte sau opt secunde. Crezi că agresorul i-ar fi dat răgaz să sune atîta?

— Atunci era înainte, în momentul cînd a fost atacat.

— Imposibil. Dumneata ai spus, că între semnalul soneriei și momentul cînd ai pătruns în cameră s-au scurs cel mult trei minute. Dacă baronul sunase înainte, ar fi trebuit ca lupta, asasinatul, agonia și fuga să se fi desfășurat în acest scurt interval de trei minute. Iar eu repet că e imposibil.

— Totuși, spuse judecătorul de instrucție, cineva a sunat. Dacă nu baronul, atunci cine?

— Ucigașul.

— În ce scop?

— Nu-i cunosc scopul. Dar faptul că a sunat ne dovedește cel puțin că acesta știa că soneria răspundea în odaia unui servitor. Or, cine putea să cunoască acest lucru, dacă nu o persoană din casă?

Cercul presupunerilor se strîngea. În cîteva fraze rapide, clare, logice, Ganimard plasa chestiunea pe adevăratul ei făgaș, și fiindcă raționamentul bătrînului inspector se deslușea clar, pîru foarte natural ca judecătorul de instrucție să conchidă:

— Pe scurt, într-un cuvînt, o bănuieți pe Antoinette Bréhat?

— N-o bănuiesc, o acuz.

— O acuzați de complicitate?

— O acuz că l-a asasinat pe generalul baron d'Hautrec.

— Nu mai spuneți! Și dovada?

— Acest smoc de păr pe care l-am descoperit în mîna dreaptă a victimei, vîrît în carne cu vîrful unghiilor.

Le arată firele de păr; erau de un blond strălucitor, luminos ca firele de aur. Charles murmură:

— Așa e, e părul domnișoarei Antoinette. Nu-i chip să te-nșeli. Apoi adăugă: Mai e ceva... Sînt convinși că pumnalul... cel pe care nu l-am mai văzut a doua oară... îi aparținea. Se servea de el ca să taie paginile cărților.

Linșteea fu lungă și penibilă ca și cum crima ar fi părut mai groaznică fiind săvîrșită de o femeie. Judecătorul de instrucție comentă:

— Să admitem, pînă la informații mai ample, că baronul a fost ucis de Antoinette Bréhat. Ar trebui în acest caz, să se explice cum a reușit să iasă după comiterea crimei, și să se înapoieze după plecarea domnului Charles și să iasă din nou înainte de sosirea comisarului. Ai vreo părere în această privință, domnule Ganimard?

— Niciuna.

— Atunci?

Ganimard avu un aer încurcat, în cele din urmă, rosti, nu fără o efortare vizibilă:

— Tot ceea ce pot să spun, este că găsesc aici același procedeu ca în afacerea biletului numărul 514, seria 23, același fenomen care s-ar putea numi facultatea de a dispăre.

Antoinette Bréhat apare și dispăre din această casă la fel de misterios precum Arsène Lupin a pătruns la maestrul Detinan și a scăpat de acolo în compania Femeii blonde.

— Ceea ce înseamnă că?...

— Ceea ce înseamnă că nu mă pot opri să nu mă gîndesc

la aceste două coincidențe cel puțin ciudate: Antoinette Bréhat a fost angajată de către sora Auguste acum douăsprezece zile, adică a doua zi după ce Femeia blondă mi-a scăpat printre degete. Într-al doilea rînd, părul Femeii blonde are exact aceeași culoare violentă, aceeași strălucire metalică și cu reflexe aurii pe care le regăsim la cel de față.

— Așa că, după dumneata, Antoinette Bréhat...

— Nu este alta decît Femeia blondă.

— Și că, în consecință, Lupin a manevrat cele două afaceri?

— Asta este convingerea mea.

Se auzi un hohot de rîs. Era șeful Siguranței care se amuza:

— Lupin, mereu Lupin! În toate și peste tot numai Lupin!

— El este întotdeauna unde trebuie să fie, scandă Ganimard vexat.

— Totuși, observă domnul Dudouis, ca să fie undeva trebuie să aibă motive, și în cazul de față motivele îmi par obscure. Secreterul n-a fost forțat, nici portmoneul furat, ba chiar a rămas aur pe masă.

— Da, izbucni Ganimard, dar faimosul diamant?

— Care diamant?

— Diamantul albastru! Celebrul diamant care făcea parte din coroana regală a Franței și care a fost dăruit de către ducele d'A... Leonidei L... răscumpărat de către baronul d'Hautrec, în memoria strălucitei actrițe de comedie pe care o iubise cu pasiune. Este una din amintirile pe care un bătrîn parizian ca mine nu le uită niciodată.

— Este evident, zise judecătorul de instrucție, că dacă diamantul albastru nu este găsit, totul se explică... Dar unde să-l căutăm?

— Chiar în degetul domnului baron, răspunse Charles. Diamantul albastru nu părăsea niciodată mîna lui stîngă.

— Am văzut această mînă, afirmă Ganimard apropiindu-se de victimă, și după cum vă puteți da seama nu există decît un simplu inel de aur.

— Priviți spre partea palmei, vorbi iar servitorul.

Ganimard desfăcu degetele crispate. Montura inelului era întoarsă în interior iar în mijlocul monturii strălucea diamantul albastru.

— Drace! murmură Ganimard, cu totul uluit, nu mai înțeleg nimic.

— Și renunți, sper, să-l mai suspectezi pe acest nefericit de Lupin, rînji domnul Dudouis.

Ganimard zăbovi o clipă, reflectă și ripostă pe un ton sentențios:

— Tocmai atunci cînd nu mai înțeleg nimic îl suspectez pe Arsène Lupin!

Acestea fură primele constatări efectuate de justiție a doua zi după această ciudată crimă. Constatări vagi, incoerente, cărora continuarea anchetei nu le aduse nici coerență, nici certitudine.

Plecările și sosirile Antoinettei Bréhat rămaseră la fel de inexplicabile ca și acelea ale Femeii blonde, și nici nu se află cine era această misterioasă făptură, cu părul auriu, care-l ucisese pe baronul d'Hautrec lăsîndu-i totuși pe deget fabulosul diamant din coroana regală a Franței.

Mai mult decît toate acestea, curiozitatea stîrnită de Femeia blondă împrumuta crimei aspectul unei mari nelegiuiri care exaspera opinia publică.

Moștenitorii baronului d'Hautrec nu puteau decît să beneficieze de o asemenea reclamă. Ei organizară în strada Henri Martin, chiar în palat, o expoziție de mobile și obiecte care trebuiau să fie vîndute în sala Drouot. Mobilier modern

de un gust mediocru, obiecte fără valoare artistică... Însă în centrul camerei, pe un soclu acoperit cu catifea vișinie, protejat de un glob de sticlă și păzit de agenți, strălucea inelul cu diamantul albastru.

Magnificul diamant, enorm, de o puritate incomparabilă, avea acel albastru indefinit pe care-l capătă apa limpede cînd cerul se oglindește în ea, acel albastru pe care-l ghicești în albeața lenjeriei. Lumea îl admira, se extazia... și privea cu groază camera victimei. Locul unde zăcuse cadavrul, parchetul de pe care fusese ridicat covorul însîngerat și mai ales pereții, pereții intacti prin care trecuse criminala. Vizitatorii se încredințau că marmura șemineului nu bascula, că o anumită stucatură de la oglindă nu ascundea un resort menit să pivoteze. Își închipuiau că există găuri căscate, guri de tunel, comunicații cu canalele de scurgere, cu catacombele...

Vînzarea diamantului albastru avu loc în palatul Drouot.

Mulțimea se înghesuia și atmosfera febrilă a licitației o ațîta pînă la demență.

Se afla acolo toată lumea bună din Paris, nelipsită la asemenea ocazii; toți cei care cumpără și toți cei care vor să treacă drept cumpărători, speculanți la bursă, artiști, femei de toate categoriile, doi miniștri, un tenor italian, un rege în exil care, pentru a-și consolida reputația, își permise luxul să ofere cu mult aplomb și cu o voce vibrantă, pînă la o sută de mii de franci. O sută de mii de franci! Putea să-i ofere fără să se compromită. Tenorul italian riscă o sută cincizeci, o societară de la Comedia franceză o sută șaizeci și cinci de mii.

Totuși, la două sute de mii amatorii se descurajară. La două sute cincizeci de mii nu mai rămăseseră decît doi: Herschmann, celebrul financiar, regele minelor de aur și contesa de Crozon, bogata americană a cărei colecție de diamante și pietre prețioase era renumită.

Două sute șaiszeci de mii... două sute șaptezeci de mii... șaptezeci și cinci... optzeci... rostea comisarul, interogându-i succesiv din privire pe cei doi competitori... Două sute optzeci de mii pentru doamna... Dă cineva mai mult?...

— Trei sute de mii, murmură Herschmann.

Un moment de liniște. Lumea se uita la contesa de Crozon. În picioare, surîzătoare, dar cu o paloare care-i trăda tulburarea, aceasta se sprijini de spătarul scaunului din fața ei. În realitate, știa și, de altfel, toată lumea își dădea seama, că rezultatul duelului era fără echivoc: în mod logic, fatal, trebuia să se termine în favoarea financiarului, ale cărui capricii erau sprijinite de o avere de peste o jumătate de miliard. Cu toate acestea ea rosti:

— Trei sute cinci mii.

Încă un moment de liniște. Lumea se întoarse către regele minelor în așteptarea inevitabilei supralicitări. Era sigur că aceasta urma să se producă, puternică, brutală, definitivă.

Nu se produse totuși. Herschmann rămânea impasibil, cu ochii ațintiți pe o foaie de hîrtie pe care o ținea în mîna dreaptă, în timp ce, în cealaltă, strîngea bucățile unui plic rupt.

— Trei sute cinci mii, repetă comisarul, O dată?... De două ori?... Mai este timp... Nimeni nu spune nimic?... Repet: o dată?... de două ori?...

Herschmann nu se clintea. Un ultim moment de liniște. Ciocanul căzu.

— Patru sute de mii! strigă Herschmann tresărind ca și cum bătăile ciocanului l-ar fi smuls din amortire.

Prea târziu. Adjudecarea era irevocabilă.

Lumea se strînse în jurul lui. Ce se întîmplase? De ce nu vorbise mai devreme?

Acesta începu să rîdă:

— Ce s-a întâmplat? Pe legea mea, nu-mi dau seama. Am avut un moment de neatenție.

— E posibil?

— După cum vedeți. Am primit o scrisoare.

— Și această scrisoare a fost de ajuns...

— Să mă tulbure, da, pentru o clipă.

Ganimard era acolo. Asistase la vânzarea inelului. Se apropie de aprod:

— Dumneata i-ai predat o scrisoare domnului Herschmann, nu-i așa?

— Da.

— Din partea cui?

— Din partea unei femei.

— Unde se află?

— Unde se află?... Uitați-vă, acolo jos, femeia aceea cu voal.

— Care pleacă acum?

— Da.

Ganimard se grăbi spre ușă și o zări pe femeie care cobora scara. Alergă. La ieșire zăbovi din cauza unui val de oameni. Afară n-o mai găsi.

Reveni în sală. Se apropie de Herschmann, se prezintă și-l chestionă în legătură cu scrisoarea. Herschmann i-o dădu. Scrisoarea conținea, scrise în grabă cu creionul – financiarul nu cunoștea scrisul – aceste cuvinte simple:

„Diamantul albastru aduce ghinion. Amintiți-vă de baronul d’Hautrec.”

Tribulațiile diamantului albastru nu se încheiaseră. Faimos prin asasinarea baronului d’Hautrec și prin incidentele de la palatul Drouot, acesta trebuia, șase luni mai târziu, să atingă apogeul celebrității. Într-adevăr, în vara următoare i se fură

contesei de Crozon prețioasa bijuterie pe care o dobândise cu atîta osteneală.

Să rezumăm ciudata afacere, ale cărei emoționante și dramatice peripeții ne-au pasionat pe toți, și asupra căreia îmi este, în sfîrșit, îngăduit să arunc o oarecare lumină.

În seara zilei de 10 august, oaspeții domnului și doamnei de Crozon se adunaseră în salonul magnificului castel care domină micul golf Somme. Ascultară muzică. Contesa se așeză la pian și își puse pe un scrin din apropiere bijuteriile printre care se afla și inelul baronului d'Hautrec.

După o oră contele se retrase ca și cei doi d'Andelle, verii săi, și doamna de Réal, o prietenă intimă a contesei de Crozon. Aceasta rămase numai cu domnul Bleichen, consulul austriac, și soția sa.

Stătură de vorbă, apoi contesa stinse lampa mare care se afla pe masa din salon. În același moment, domnul Bleichen stinge cele două lămpi de pe pian. O clipă fu întuneric, apoi consulul aprinse o lumînare și toți trei se îndreptară către apartamentele lor. Contesa își aminti de bijuterii abia la ea în cameră, și-i porunci cameristei să meargă să le aducă. Aceasta se întoarse și le depuse pe șemineu, fără ca stăpîna ei să le fi examinat. A doua zi, doamna de Crozon constată că-i lipsea un inel, inelul cu diamantul albastru.

Îl înștiință pe soțul ei. Concluzia lor fu instantanee: camerista fiind în afara oricărei bănuieli, vinovatul nu putea fi decît domnul Bleichen.

Contele îl anunță pe comisarul central din Amiens care deschise o anchetă și, discret, organizează supravegherea cea mai activă pentru ca Bleichen să nu poată nici vinde nici expedia inelul.

Zi și noapte agenții împresurază castelul.

Două săptămîni trec fără cel mai mic incident. Domnul Bleichen își anunță plecarea. În aceeași zi este depusă o

plîngere împotriva lui. Comisarul intervine oficial și dispune controlul bagajelor. Într-o mică geantă, a cărei cheie se afla în permanență la consul, se găsește un flacon cu pudră de dinți; în acest flacon, inelul.

Doamna Bleichen leșină. Soțul ei este pus sub stare de arest.

Ne amintim sistemul de apărare adoptat de inculpat. Nu-și poate explica, spunea el, prezența inelului decît printr-o răzbunare a domnului de Crozon. „Contele este brutal și își face soția nefericită. Eu am avut o lungă convorbire cu ea și am sfătuit-o stăruitor să divorțeze. Pus la curent, contele s-a răzbunat luînd inelul și strecurîndu-l la plecarea mea în trusa de toaletă.” Contele și contesa își menținură cu energie plîngerea. Între explicația pe care aceștia o dădeau și cea a consulului, amîndouă la fel de posibile și la fel de probabile, publicul nu avea decît să aleagă. Niciun fapt nou nu făcu să se încline talgerul balanței. O lună-ntreagă de vorbărie, de presupuneri, de investigații nu aduse nici un singur element de certitudine.

Agasați de toată această vîlvă, incapabili să producă proba evidentă a vinovăției, care să le fi justificat acuzația, domnul și doamna de Crozon cerură să le fie trimis din Paris un agent al Siguranței, capabil să descurce ițele. Fu trimis Ganimard.

Timp de patru zile, bătrînul inspector principal scotoci, făcu tărăboi, se plimbă prin parc, avu lungi convorbiri cu menajera, cu șoferul, cu grădinarii, cu funcționarii de la oficiile poștale vecine, controlă apartamentele pe care le ocupa menajul Bleichen, verii d'Andelle și doamna de Réal. Apoi, într-o dimineață, dispăru fără a-și lua rămas bun de la gazdele sale.

Dar o săptămînă mai tîrziu ei primiră următoarea telegramă:

VĂ ROG SĂ VENIȚI MÎINE VINERI LA ORA CINCI
DUPĂ-MASĂ LA CEAUL JAPONEZ, STR. BOISSY-
D'ANGLAS. GANIMARD.

Vineri la cinci fix automobilul lor se oprea în fața clădirii cu numărul 9 din strada Boissy-d'Anglas. Fără nicio explicație, bătrînul inspector care-i aștepta pe trotuar, îi conduse la primul etaj al Ceiului japonez. Într-una din săli găsiră două persoane pe care Ganimard le prezentă:

— Domnul Gerbois, profesor la liceul din Versailles, căruia, vă amintiți, Arsène Lupin i-a furat o jumătate de milion, și domnul Leonce d'Hautrec, nepot și legatar universal al baronului d'Hautrec.

Cele patru persoane se așezară. Cîteva minute mai tîrziu sosi și a cincea. Era șeful Siguranței.

Domnul Dudouis se arătă destul de prost dispus. Salută și zise:

— Ce s-a întîmplat Ganimard? Mi s-a înmînat la Prefectură o înștiințare telefonică. E ceva serios?

— Foarte serios, șefule. În mai puțin de o oră, ultimele cazuri de care m-am ocupat își vor avea deznodămîntul aici. Mi s-a părut că prezența dumneavoastră era indispensabilă.

— Ca și prezența lui Dieuzy și Folenfant pe care i-am văzut jos la ușă?

— Da, șefule.

— Și de ce? E vorba de o arestare? Ce înscenare! Hai, Ganimard, te ascultăm.

Ganimard ezită cîteva clipe, apoi rosti cu intenția vizibilă de a-și frapa auditoriul:

— Mai întîi, afirm că domnul Bleichen nu este cu nimic amestecat în furtul inelului.

— O, o, făcu domnul Dudouis, este o simplă afirmație... și foarte gravă.

Contele întrebă:

— La această... descoperire se mărginesc eforturile dumneavoastră?

— Nu, domnule! A treia zi după furt, ispitiți de o excursie cu automobilul, trei dintre invitații dumneavoastră au făcut o plimbare pînă în tîrgușorul Crécy. În timp ce două din aceste persoane mergeau să viziteze vestitul cîmp de bătălie, o a treia se ducea în grabă la oficiul poștal și expedia o cutiuță legată cu sfoară, sigilată după regulament, și declarată cu o valoare de o sută de franci.

Domnul de Crozon obiectă:

— E cît se poate de firesc.

— Poate vi se va părea mai puțin firesc faptul că această persoană, în loc să-și dea adevăratul său nume, face expediția sub numele de Rousseau și că destinatarul, un domn Beloux, din Paris, se mută chiar în seara zilei cînd primește cutiuța, adică inelul.

— E vorba probabil de unul din verii mei, d'Andelle? întrebă contele.

— Nu e vorba de acești domni.

— Atunci de doamna de Réal?

— Exact.

Contesa exclamă stupefiată:

— Dumneavoastră o acuzați pe prietena mea, doamna de Réal?

— O simplă întrebare, doamnă, răspunse Ganimard. Doamna de Réal a asistat la licitația diamantului albastru?

— Da, dar stătea de altă parte. Nu eram împreună.

— Ea vă sfătuisese să cumpărați inelul?

Contesa încercă să-și aducă aminte:

— Da... Într-adevăr, cred că ea mi-a vorbit pentru prima dată despre el.

— Rețin răspunsul dumneavoastră. Este stabilit, așadar, că

doamna de Réal v-a vorbit pentru prima dată de inel și v-a sfătuit să-l cumpărați.

— Totuși... prietena mea este incapabilă...

— Vă rog să mă iertați. Doamna de Réal nu este decît prietena dumneavoastră ocazională și nu intimă, așa cum au scris ziarele, ceea ce a pus-o în afara bănuielilor.

Dumneavoastră n-o cunoașteți decît din iarna acestui an. Or, eu sînt în stare să vă demonstrez că tot ce v-a povestit despre ea, despre trecutul ei, despre relațiile ei, este absolut fals, că doamna Blanche de Réal nici nu exista înainte de a vă cunoaște și că de altfel nu mai există la ora actuală.

— Și pe urmă?

— Pe urmă? făcu Ganimard.

— Da. Toată această poveste este foarte curioasă, dar în ce măsură se poate aplica ea la cazul nostru? Presupunînd că doamna de Réal a luat inelul, ceea ce nu este cu nimic dovedit, atunci de ce l-a ascuns în pudra de dinți a domnului Bleichen? Ce naiba! Cînd îți dai osteneala să șterpelești un diamant albastru îl păstrezi. Ce ziceți de asta?

— Eu, nimic, dar doamna de Réal va răspunde.

— Așadar există?

— Există... și nu există. În cîteva cuvinte iată despre ce e vorba: Acum trei zile, în timp ce răsfoiam ziarul pe care îl citesc zilnic, am observat în capul listei de străini de la Trouville: „*Hotel Beaurivage: doamna de Réal etc.*” Cred că vă dați seama că în seara aceea eram la Trouville și-l interogam pe directorul lui Beaurivage. După semnalmente și după anumite indicii pe care le-am primit, această doamnă de Réal era exact persoana pe care o căutam, dar ea părăsise hotelul lăsîndu-și adresa din Paris, strada Coliseului 3. Alaltăieri m-am prezentat la această adresă și am aflat că nu există nicidecum o doamnă de Réal ci pur și simplu o doamnă Réal, care locuia la etajul doi, și se ocupa cu vînzarea de diamante,

absentînd adeseori. Chiar în ajun se înapoiase dintr-un voiaj. Ieri am sunat la ușa ei și i-am oferit doamnei de Réal, sub un nume fals, serviciile mele ca intermediar al unor persoane care cumpără pietre prețioase. Astăzi avem întîlnire aici pentru o primă afacere.

— Cum! O așteptați?

— La ora cinci și jumătate.

— Și sînteți sigur?...

— Că este doamna de Réal cea de la castelul de Crozon?

Am dovezi de netăgăduit. Dar... ascultați... e semnalul lui Folenfant...

Se auzise un fluierat ușor. Ganimard se ridică cu vioiciune.

— Nu-i timp de pierdut. Domnule și doamnă de Crozon, binevoiți și treceți în camera alăturată. Dumneavoastră la fel, domnule d'Hautrec... și dumneavoastră domnule Gerbois. Ușa va rămîne deschisă și la primul semnal vă rog să interveniți. Șefule, rămîneți vă rog.

— Dar dacă mai vin și alte persoane? obiectă domnul Dudouis.

— Nu. Această clădire e nouă, iar proprietarul, care mi-e prieten, nu va lăsa pe absolut nimeni să urce... în afară de Femeia blondă.

— Femeia blondă? Nu mai spune!

— Femeia blondă, chiar ea, șefule, complicea și prietena lui Arsène Lupin, misterioasa Femeie blondă împotriva căreia am acum probe certe, dar vreau, mai mult, să strîng de față cu dumneavoastră mărturiile tuturor acelor pe care i-a jecmănit.

Se aplecă pe fereastră.

— Se apropie... intră. Nu mai are nicio scăpare: Folenfant și Dieuzy păzesc intrarea. Femeia blondă este a noastră, șefule!

Aproape imediat o femeie înaltă, zveltă, cu fața foarte palidă și cu părul de un auriu intens se opri în prag.

Ganimard fu cuprins de o asemenea emoție încât rămase mut, nefiind în stare să articuleze niciun cuvânt. Ea era acolo, în fața lui, la dispoziția lui! Ce victorie asupra lui Arsène Lupin! Și ce revanșă! În același timp, această victorie i se părea că e obținută cu atîta ușurință încît se întreba dacă Femeia blondă nu-i va scăpa îndată printre degete grație vreunui din acele miracole de care era în stare Arsène Lupin.

Ea aștepta surprinsă de această liniște și privea în jurul ei fără a-și ascunde îngrijorarea. Acum va pleca! Acum va dispărea! se gîndea Ganimard zăpăcit. Brusc, se interpuse între ea și ușă. Aceasta se întoarse și vru să iasă.

— Nu, nu, făcu el, de ce plecați?

— Dar, în fine, domnule, nu înțeleg de loc aceste maniere... Lăsați-mă...

— Nu aveți niciun motiv să plecați, doamnă, ba dimpotrivă, să rămîneți.

— Totuși...

— Inutil. Nu veți ieși.

Foarte palidă, se prăbuși pe un scaun și îngăimă:

— Ce doriți?...

Ganimard era învingător. O avea în mîna pe Femeia blondă. Stăpîn pe el, zise răspicat:

— Vă prezint pe prietenul despre care am vorbit și care ar dori să cumpere bijuterii... și mai ales diamante. L-ați procurat pe cel care mi l-ați promis?

— Nu... nu... nu știu... nu-mi amintesc.

— Ba da. Căutați bine... Una din cunoștințele dumneavoastră trebuie să vă aducă un diamant de culoare deschisă... „ceva în genul diamantului albastru”, am spus eu rîzînd, iar dumneavoastră mi-ați răspuns: „Da, cred că v-aș putea procura obiectul”. Vă amintiți?

Femeia tăcea. O poșetă mică pe care o ținea în mână îi căzu. O ridică repede și o strânse la piept. Degetele îi tremurau puțin.

— Haide, zise Ganimard, văd că nu aveți încredere în noi, doamnă de Réal. Am să vă dau o pildă bună arătându-vă ceea ce am eu.

Scoase din portmoneu o hîrtie pe care o desfăcu și-i arătă o șuviță de păr.

— Mai întâi, iată cîteva fire de păr ale Antoinettei Bréhat, smulse de baron și culese din mîna mortului. Am văzut-o pe domnișoara Gerbois care a recunoscut culoarea părului Femeii blonde... aceeași culoare pe care o aveți și dumneavoastră, de altfel... exact aceeași culoare.

Doamna Réal îl privea cu un aer stupid ca și cînd n-ar fi sesizat înțelesul vorbelor acestuia.

El continuă:

— Și acum, uitați-vă, două flacoane de parfum, goale și fără etichetă, e adevărat, dar încă destul de impregnate cu parfumul lor, pentru ca domnișoara Gerbois să poată chiar în dimineța asta să recunoască parfumul Femeii blonde care-i fusese tovarășă de călătorie în timpul celor două săptămîni. Or, unul din aceste flacoane provine din camera pe care doamna de Réal o ocupa în castelul de Crozon, iar altul din camera pe care dumneavoastră ați ocupat-o la hotelul Beaurivage.

— Ce spuneți!... Femeia blondă... castelul de Crozon...

Fără să răspundă, inspectorul puse pe masă patru petece de hîrtie.

— În sfîrșit, spuse, avem aici, pe aceste patru hîrtiuțe, cîte o mostră din scrisul Antoinettei Bréhat, al femeii care-i scrisese baronului Herschmann în ziua licitației diamantului albastru, al doamnei de Réal în perioada șederii la castelul de Crozon și al patrulea... al dumneavoastră înșivă, doamnă...

numele și adresa dumneavoastră... date portarului hotelului Beaurivage la Trouville. Comparați aceste scrisuri: sînt identice.

— Dar sînteți nebun, domnule! Sînteți nebun! Ce înseamnă toate astea?

— Asta înseamnă, strigă Ganimard cuprins de o mare agitație, că Femeia blondă, prietena și complicea lui Lupin, nu este altcineva decît dumneavoastră.

Împinse ușa salonului vecin, se năpusti asupra lui Gerbois, îl înșfăcă de umeri și, aducîndu-l în fața doamnei Réal, spuse:

— Domnule Gerbois, recunoașteți aici persoana care v-a răpit fiica și pe care ați văzut-o la maestrul Detinan?

— Nu.

Fu ca o lovitură de trăsnet pe care fiecare o resimți din plin. Ganimard se clătină:

— Nu?... e oare posibil?... să vedem, mai gîndiți-vă...

— M-am gîndit bine... doamna este blondă ca și Femeia blondă... palidă ca ea... dar nu-i seamănă de loc.

— Nu pot să cred... o asemenea eroare este inadmisibilă... Domnule d'Hautrec, o recunoașteți pe Antoinette Bréhat?

— Am văzut-o pe Antoinette Bréhat la unchiul meu... femeia aceasta nu este ea.

— Nu este nici doamna de Réal, afirmă contele de Crozon.

Era lovitura de grație. Ganimard rămase năuc, țintuit locului, cu capul plecat, cu ochii rătăciți. Din toate combinațiile lui nu mai rămînea nimic. Edificiul se prăbușea.

Domnul Dudouis se ridică.

— Sper că ne veți ierta doamnă; s-a produs aici o confuzie regretabilă, pe care vă rog s-o uitați. Dar ceea ce nu înțeleg bine este tulburarea dumneavoastră... atitudinea dumneavoastră ciudată de cînd vă aflați aici.

— Pentru Dumnezeu, domnule, îmi era frică... În sacoșă

am bijuterii în valoare de peste o sută de mii de franci, iar manierele prietenului dumneavoastră nu erau de loc liniștitoare.

— Dar desele dumneavoastră absențe?

— Meseria pe care o am... domnule.

Domnul Dudouis nu mai avea nimic de zis. Se întoarse către subalternul său:

— Ai cules informațiile cu o ușurință deplorabilă, Ganimard, și adineauri te-ai purtat față de doamna în modul cel mai neghiob cu putință. Să vii să-mi dai explicații pentru toate astea la birou.

Întrevederea se terminase și șeful Siguranței se pregătea să plece când se petrecu un fapt cu adevărat deconcertant.

Doamna Réal se apropie de inspector și-i zise:

— După câte înțeleg dumneavoastră sintetizi inspectorul Ganimard. Nu mă înșel?

— Nu.

— În acest caz scrisoarea asta trebuie să fie pentru dumneavoastră: am primit-o azi dimineață cu adresa pe care o puteți vedea: „*D-lui Justin Ganimard, prin bunăvoința doamnei Réal.*” M-am gândit că era o farsă, de vreme ce nu vă cunoșteam sub acest nume, însă fără îndoială că acest corespondent necunoscut știa de întâlnirea noastră.

Cuprins de o presimțire ciudată, Justin Ganimard fu cât pe-aci să apuce scrisoarea și s-o rupă. Nu îndrăzni însă în fața superiorului său și desfăcu plicul. Scrisoarea conținea aceste cuvinte pe care el le pronunța cu o voce abia inteligibilă:

„Erau odată o Femeie blondă, un Lupin și un Ganimard. Acest răutăcios Ganimard voia s-o necăjească pe simpatica Femeie blondă, lucru pe care bunul Lupin nu-l putea îngădui. De asemenea, bunul Lupin, dorind ca Femeia blondă să intre în intimitatea contesei de Crozon, o făcu pe aceasta să ia numele de doamna de Réal, care este

același, sau aproape, cu al unei cinstite negustorese cu părul auriu și chipul palid. Iar bunul Lupin își zicea: «Dacă se va întâmpla vreodată ca acest răutăcios Ganimard să se afle pe urmele Femeii blonde, zău că n-ar strica să-l abat pe urmele cinstitei negustorese!» *Precauție înțeleaptă și rodnică. O notiță trimisă ziarului pe care-l citea răutăciosul Ganimard, un flacon de parfum uitat dinadins de adevărata Femeie blondă la hotelul Beaurivage, numele și adresa doamnei Réal scrise de această adevărată Femeie blondă în registrul hotelului, și gata festa. Ce zici de asta, Ganimard? Am vrut să-ți istorisesc pățania cu de-amănuntul, pentru că, ținând seama de humorul dumitale, socoteam că vei fi primul care va râde. De altfel, e nostimă și mărturisesc că, în ce mă privește, m-am distrat copios.*

Îți mulțumesc așadar, dragă prietene, și asigură-l de toată considerația mea pe acest excelent domn Dudouis.

Arsène Lupin

— Dar el știe totul! gemu Ganimard căruia nici prin vis nu-i trecea să râdă; el știe lucruri pe care nu le-am spus nimănui. De unde putea ști că vă voi ruga să veniți, șefule?... Cum putea să știe de descoperirea primului flacon?... Cum putea să știe?...

Începu să dea din picioare și să-și smulgă părul din cap, în prada celei mai tragice desperări. Lui Dudouis i se făcu milă de el:

— Hai, Ganimard, liniștește-te. Ne vom strădui să lucrăm mai bine altă dată.

Și șeful Siguranței se îndepărtă însoțit de doamna Réal.

Trecură vreo zece minute. Ganimard citea și răscea scrisoarea lui Lupin. Într-un colț, domnul și doamna de Crozon, domnul d'Hautrec și domnul Gerbois se întrețineau

cu însuflețire. În sfârșit, contele înaintă către inspector și-i zise:

— Din toate astea, dragă domnule, rezultă că nu sîntem mai avansați decît pînă acum.

— Ba, să mă iertați. Cercetările mele au stabilit că Femeia blondă este eroina indiscutabilă a acestor aventuri și că Lupin o conduce. E un pas enorm.

— Care nu servește la nimic. Problema este poate chiar mai confuză. Femeia blondă ucide pentru a fura diamantul albastru, dar nu-l fură. Îl fură pentru a se descotorosi apoi de el în folosul altcuiva.

— Nu pot să fac nimic.

— Desigur, dar ar putea, eventual, altcineva...

— Ce vreți să spuneți?

Contele ezită, dar contesa luă cuvîntul și spuse hotărît:

— Există un om, unul singur afară de dumneavoastră, care, după părerea mea, ar fi capabil să se războiască cu Lupin și să-i vină de hac. Domnule Ganimard, v-ar plăcea dacă i-am solicita ajutorul lui Herlock Sholmes?

Acesta fu descumpănit.

— De loc... numai că... nu prea înțeleg bine...

— Lucrurile stau astfel: Toate aceste mistere mă enervează. Vreau să văd clar. Domnul Gerbois și domnul d'Hautrec au aceeași dorință. Am căzut de acord să ne adresăm celebrului detectiv englez.

— Aveți dreptate doamnă, rosti inspectorul cu o sinceritate care nu era lipsită de un oarecare merit, aveți dreptate; bătrînul Ganimard nu este în stare să lupte împotriva lui Arsène Lupin. Herlock Sholmes va reuși oare? I-o urez, fiindcă am pentru el cea mai mare admirație... Totuși... este puțin probabil...

— Este puțin probabil să reușească?

— Asta e părerea mea. Socotesc că un duel între Herlock

Sholmes și Arsène Lupin este un lucru dinainte hotărât.
Englezul va fi bătut.

— În tot cazul, se poate conta pe dumneavoastră?

— În întregime, doamnă. Concursul meu îi va fi asigurat
fără rezervă.

— Cunoașteți adresa lui?

— Da. Parker Street 219.

În aceeași seară domnul și doamna de Crozon își retraseră
plângerea contra consulului Bleichen, și o scrisoare colectivă îi
era adresată lui Herlock Sholmes.

III: HERLOCK SHOLMES ÎNCEPE OSTILITĂȚILE

— Ce doresc domnii?

— Dă-ne ce vrei, răspunse Arsène Lupin ca unul pe care amănuntele nutriției îl interesau prea puțin... ce vrei dumneata, dar nici carne nici alcool.

Chelnerul se îndepărtă disprețuitor.

La rîndul meu izbucnii:

— Cum, tot vegetarian?

— Din ce în ce mai mult.

— De plăcere? Din convingere? Din obișnuință?

— Din igienă.

— Fără nicio abatere?

— Oh! Ba da... cînd ies în lume... ca să nu mă singularizez.

Cinam amîndoi aproape de Gara de Nord în fundul unui mic restaurant unde Arsène Lupin mă convocase. Îi plăcea așa, din cînd în cînd, să-mi fixeze dimineața prin telefon cîte o întîlnire, în cine știe ce colț al Parisului. Atunci e de o vervă inepuizabilă, fericit că există, simplu și prietenos, gata oricînd să-mi spună vreo anecdotă proaspătă, sau să se lase furat de o amintire sau să-mi relateze vreo aventură pe care eu nu o știam.

În seara aceea mi se păru și mai exuberant ca de obicei.

Rîdea și pălăvrăgea cu o vioiciune deosebită și cu acea ironie fină care-i este caracteristică, ironie fără răutate, ușoară și spontană. Era o plăcere să-l vezi astfel, și nu mă puteai abține să-i spun cît de bucuros eram.

— Da, da, se avîntă el, am zile din acestea cînd totul mi se pare încîntător, cînd viața mi se pare o comoară infinită pe care n-aș reuși niciodată s-o epuizez. Iar Dumnezeu știe totuși că trăiesc din belșug!

— Poate prea mult.

— Comoara este infinită, repet! Pot să mă cheltui și să mă iroiesc, pot să-mi împrăstii forța și tinerețea în cele patru vînturi, am de unde sorbi alte puteri mai proaspete și mai tinere... Și-apoi viața mea este atît de frumoasă!... N-ar trebui decît să vreau, nu-i așa, ca să devin peste noapte, știi eu ce?... orator, stăpîn de fabrici, om politic... Ei bine, ți-o jur, niciodată nu mi-a trecut prin cap așa ceva! Arsène Lupin sînt, Arsène Lupin rămîn. Și în zadar caut în istorie un destin comparabil cu al meu, mai plin, mai intens... Napoleon? Da, poate... Dar acel Napoleon de la sfîrșitul carierei sale imperiale, cel din timpul campaniei din Franța, cînd Europa îl strivea și cînd se întreba după fiecare bătălie dacă nu este ultima pe care o dă.

Era serios? Glumea? Glasul i se înfierbîntase.

— Îți dai seama, esențialul e primejdia, senzația continuă de primejdie! Să ai nevoie de ea ca de aerul pe care-l respiri, s-o simți în jurul tău că suflă, vuieste, pîndește, se apropie.. Și în mijlocul urgiei să rămîi calm... neclintit!... Dacă nu, ești pierdut... Nu există decît o senzație care s-o egaleze pe aceasta, aceea a șoferului în cursa de automobile! Dar cursa lui ține o dimineată pe cînd cursa mea durează toată viața!

— Ce lirism! mă minunai eu. Ții cu tot dinadinsul să mă convingi că nu ai un motiv special care să te stimuleze?

Surîse.

— Haide, zise, ești un fin psiholog. Există într-adevăr altceva.

Își turnă un pahar mare cu apă proaspătă, o înghiți și-mi zise:

— Ai citit *Le Temps* de astăzi?

— Pe legea mea, nu.

— Herlock Sholmes a traversat Canalul Mîneei în după-amiaza asta și sosește în jurul orei șase.

— Drace! Și pentru ce?

— Un mic voiaj pe care i-l oferă alde Crozon, nepotul lui d'Hautrec și Gerbois. S-au întâlnit la Gara de Nord de unde s-au dus la Ganimard. În momentul de față se întrețin toți șase.

Niciodată, în ciuda formidabilei curiozități pe care mi-o inspiră, nu mi-am permis să-l descos pe Arsène Lupin asupra faptelor din viața lui particulară înainte ca el însuși să-mi vorbească despre ele. Este vorba de o chestiune de discreție din partea mea de la care nu mă abat niciodată. De altfel, numele său nu fusese încă pronunțat pînă atunci, cel puțin oficial, în legătură cu diamantul albastru. Așteptai deci răbdător. El reluă:

— *Le Temps* publică de asemenea un interviu cu acest excelent Ganimard, după care o anumită femeie blondă care ar fi prietena mea, l-ar fi asasinat pe baronul d'Hautrec și ar fi încercat să-i sustragă doamnei Crozon faimosul inel. Și, bineînțeles, mă acuză că sînt instigatorul acestor nelegiuiri.

Un ușor fior mă scutură. Era adevărat? Trebuia să cred că deprinderea de a fura, modul său de existență, logica evenimentelor chiar, îl împinseseră pe acest om pînă la crimă? Îl observam. Părea așa de liniștit, privirea îi era atît de deschisă!

Îi examinai mîinile: aveau forme nespuse de delicate, mîini cu adevărat inofensive, mîini de artist...

— Ganimard este un halucinat, murmurai.

El protestă:

— Nu, nu. Ganimard are fler... uneori chiar și inteligență.

— Inteligență!

— Da, da. De pildă, acest interviu este o lovitură de maestru. În primul rînd el anunță sosirea rivalului său englez pentru a mă pune în gardă și a-i îngreua astfel misiunea. În al doilea, precizează exact punctul pînă la care a dezlegat afacerea pentru ca Sholmes să nu beneficieze decît de propriile sale descoperiri. Tactica e bună.

— Oricum, iată-te cu doi adversari în spinare, și ce adversari.

— O, unul nu contează.

— Dar celălalt?

— Sholmes? Mărturisesc că este un adversar de soi. Însă tocmai asta mă pasionează și de aceea mă vezi atît de bine dispus. Mai întîi, e o chestie de amor propriu: lumea socoate că celebrului englez nu-i trebuie prea mult ca să mă pună la respect. Apoi, gîndește-te ce plăcere trebuie să încerce un luptător de rangul meu la ideea unui duel cu Herlock Sholmes! În concluzie, voi fi obligat să-mi desfășor toate forțele căci, îl cunosc pe bătrîn, nu va da înapoi nici măcar cu un pas.

— Este puternic.

— Foarte puternic. Ca polițist, nu cred să fi existat sau să existe vreodată cineva ca el. Numai că am un avantaj asupra lui, acela că el atacă iar eu mă apăr. Rolul meu este mai ușor. În plus...

Își termină fraza surîzînd imperceptibil:

— În plus, eu îi cunosc strategia pe cînd el n-o cunoaște pe a mea. Și-i rezerv cîteva lovituri secrete care-l vor pune pe gînduri...

Bătea ușor cu degetele în masă și cu un aer încîntat lăsa să-i scape frînturi de frază:

— Arsène Lupin contra lui Herlock Sholmes... Franța împotriva Angliei... În fine, Trafalgarul va fi răzbunat!... Ah, nefericitul... nu bănuiește că sînt pregătit... iar un Lupin prevenit...

Se întrerupse brusc, scuturat de un acces de tuse, și își ascunse fața în șervet ca și cînd s-ar fi înecat cu ceva.

— O fărîmătură de pîine? îl întrebai... bea puțină apă.

— Nu, nu-i asta, spuse cu o voce înăbușită.

— Atunci... ce?

— Nevoia de aer.

— Vrei să deschid fereastra?

— Nu, plec... repede, dă-mi te rog pardesiul și pălăria, o șterg...

— Da? Dar ce înseamnă asta?

— Cei doi domni care tocmai au intrat... îl vezi pe cel mai înalt... ei bine, în timp ce ieșim mergi în stînga mea, ca el să nu mă zărească.

— Cel care se așază în spatele dumitale?

— Acela. Din motive personale prefer... Îți voi explica afară...

— Dar cine este?

— Herlock Sholmes.

Cu un puternic efort de voință, de parcă i-ar fi fost rușine de tulburarea de adineauri, puse șervetul la loc, înghiți un pahar de apă și-mi spuse surîzînd, complet refăcut:

— E caraghios, nu? Eu nu mă emoționez totuși cu ușurință, însă această apariție neașteptată...

— De ce te temi de vreme ce nimeni nu te poate recunoaște după atîtea transformări? Chiar eu, de fiecare dată cînd te văd, cred că mă aflu în fața unui alt individ.

— *El* mă va recunoaște, spuse Arsène Lupin. El nu m-a

văzut decît o singură dată*, dar am simțit atunci că mă vedea pentru totdeauna, că vedea nu aparența mea mereu schimbătoare, ci însăși ființa care sînt. Și... apoi... nu mă așteptam la asta. Tii, ce întîlnire stranie... În acest mic restaurant...

— Ei bine, îi zic, ieșim?

— Nu... nu...

— Atunci ce vrei să faci?

— Cel mai bine ar fi să joc deschis... să mă dau pe mîna lui...

— Sper că n-ai de gînd?

— Ba am. În plus aș avea avantajul de a-l examina, de a afla ce știe... Ah! uite, am impresia că își fixează privirea pe ceafa mea, pe umeri... caută... își amintește...

Reflectă o clipă. Îi observai un surîs malițios în colțul buzelor, apoi ascultînd, cred, de un capriciu al firii lui spontane, mai mult decît de necesitățile situației, se sculă deodată, făcu stînga-mprejur și, înclinîndu-se vesel:

— Prin ce minune? Zău că e un noroc prea mare pentru mine... Dați-mi voie să vă prezint un prieten...

O secundă sau două englezul fu descumpănit, apoi avu un gest instinctiv, gata-gata să se arunce asupra lui Arsène Lupin. Acesta clătină din cap:

— Ar fi o greșeală... fără a mai socoti că gestul n-ar fi de loc frumos... și atît de inutil!...

Englezul se întoarse la dreapta și la stînga ca și cînd ar fi căutat ajutor.

— Asta cu atît mai puțin, zise Lupin... De altfel sînteți chiar sigur că aveți calitatea să puneți mîna pe mine? Haide, dovediți-vă un bun jucător.

* Arsène Lupin gentleman-spărgător (cap. IX, Herlock Sholmès sosește prea tîrziu).

A se dovedi un bun jucător cu acest prilej nu era de loc tentant. Totuși, neavînd altceva mai bun de ales, englezul se ridică pe jumătate și făcu prezentările cu răceală:

— Domnul Wilson, prietenul și colaboratorul meu, domnul Arsène Lupin.

Uluirea lui Wilson stîrni ilaritate. Ochii săi holbați și gura larg deschisă îi metamorfozau figura, altminteri înfloritoare, cu pielea lucioasă și întinsă ca un măr, în jurul căreia părul tuns perie și o barbă scurtă creșteau ca firele de iarbă stufoase și viguroase.

— Wilson, nu-ți ascunzi suficient zăpăceala în fața celor mai naturale evenimente din lume, rînji Herlock Sholmes cu o nuanță de batjocură.

Wilson bîlbii:

— De ce nu-l arestezi?

— N-ai remarcat de loc, Wilson, că acest gentleman este plasat între ușă și mine, la doi pași de ușă. N-aș avea timp să mișc nici degetul cel mic că el ar fi și ajuns afară.

— Puțin îmi pasă, zise Lupin.

Făcu înconjurul mesei și se așează în așa fel ca englezul să fie între ușă și el. Asta însemna că se pune la dispoziția lui.

Wilson îl privi pe Sholmes pentru a-și da seama dacă are dreptul să admire această cutezanță.

Englezul rămase impenetrabil. Peste o clipă însă, strigă:

— Chelner!

Chelnerul veni imediat. Sholmes comandă:

— Sifoane, bere și whisky.

Pacea era semnată... pînă la noi dispoziții. Curînd după aceea, toți patru așezați la aceeași masă stăteau de vorbă liniștiți.

Herlock Sholmes este un om... cum întâlnești la tot pasul. În vîrstă de vreo cincizeci de ani, el seamănă cu un burghez

cumsecade, care și-a petrecut toată viața într-un birou, ținând registre de contabilitate. Nimic nu l-ar deosebi de un onest locuitor al Londrei, nici favoriții roșcați, nici barba rasă, nici aspectul puțin greoi, nimic, dacă n-ar fi privirea sa teribil de ascuțită, vie și pătrunzătoare.

Și apoi este Herlock Sholmes, adică un fenomen de intuiție, observație, clarviziune și ingeniozitate. S-ar zice că natura s-a amuzat să ia cele două tipuri de polițiști, cei mai extraordinari pe care i-a produs vreodată imaginația, pe Dupin al lui Edgar Poe și pe Lecocq al lui Gaboriau, pentru a construi, în felul ei, unul cu mult mai extraordinar și mai ireal. Astfel încât, la auzul isprăvilor care l-au făcut celebru în lumea întreagă, te întrebi dacă acest Herlock Sholmes nu este cumva un personaj legendar, un erou produs de creierul unui mare romancier, Conan Doyle, de pildă.

Imediat ce Arsène Lupin îl întreabă asupra duratei șederii sale, el aduse conversația pe adevăratul ei făgaș.

— Șederea mea depinde de dumneavoastră, domnule Lupin.

— O, exclamă celălalt rîzînd, dacă ar depinde de mine, v-aș ruga să luați vaporul chiar în seara aceasta.

— În seara asta e puțin cam prea devreme, dar sper că în opt sau în nouă zile...

— Sînteți chiar atît de grăbit?

— Am atîtea treburi pe cap, furtul de la banca anglo-chineză, răpirea lady-ei Eccleston... Ce ziceți, domnule Lupin, o săptămînă e de ajuns?

— Și încă cum, dacă vă mărginiți la dubla afacere privind diamantul albastru. De altminteri, este exact intervalul de timp de care am nevoie pentru a-mi lua măsurile de precauție în cazul cînd soluționarea acestei duble afaceri v-ar da asupra mea anumite avantaje, periculoase pentru siguranța mea.

— Numai că, spuse englezul, eu socotesc să obțin aceste avantaje pînă în zece zile.

— Să mă arestați într-a unsprezecea, poate?

— A zecea, ultima limită.

Lupin reflectă și zise clătinînd din cap:

— Dificil... dificil...

— Dificil, da, dar posibil, deci sigur...

— Absolut sigur, intră în vorbă Wilson, ca și cînd el însuși ar fi deslușit clar lunga serie de operațiuni care l-ar fi condus pe colaboratorul său la rezultatul anunțat.

Herlock Sholmes surîse:

— Wilson, aici de față, știe de ce sînt în stare și poate să întărească cele spuse de mine. Reluă: Evident, nu am toate atuurile în mîină, de vreme ce este vorba de chestiuni vechi de cîteva luni. Îmi lipsesc elementele, indiciile pe care de obicei îmi sprijin cercetările.

— Ca de exemplu petele de noroi și scrumul de țigară, rosti Wilson cu importanță.

— Dar în afară de remarcabilele concluzii ale domnului Ganimard, am la dispoziție toate articolele scrise cu privire la acest subiect, toate observațiile culese și, în consecință, cîteva idei personale asupra afacerii.

— Cîteva puncte de vedere care ne-au fost sugerate fie prin analiză, fie prin ipoteze adăugă Wilson sentențios.

— Sînt indiscret, făcu Arsène Lupin cu acel ton condescendent pe care-l folosea cînd vorbea cu Sholmes, sînt indiscret dacă vă cer părerea generală pe care v-ați format-o în această chestiune?

Desigur, lucrul cel mai pasionant era să-i vezi pe acești doi bărbați, unul în fața celuilalt, cu coatele pe masă, discutînd grav și temeinic ca și cum ar fi avut de rezolvat o problemă spinoasă, sau ar fi trebuit să se pună de acord asupra unei

controverse. Scena era de o ironie superioară, și amîndoi o gustau din plin, spectatori și artiști în același timp. Wilson, la rîndul lui nu-și mai încăpea în piele de plăcere.

Herlock își umplu tacticos pipa, o aprinse, și se exprimă astfel:

— Consider că această afacere este infinit mai puțin complexă decît apare la prima vedere.

— Mult mai puțin, făcu Wilson ca un ecou fidel.

— Spun afacerea, deoarece pentru mine nu există decît una. Moartea baronului d'Hautrec, povestea cu inelul și, să nu uităm, misterul biletului cu numărul 514, seria 23, nu sînt decît diferitele fețe a ceea ce s-ar putea numi enigma Femeii blonde. Or, după mine, e vorba pur și simplu de a descoperi legătura între aceste trei episoade ale aceleiași istorii, faptul care dovedește unitatea celor trei metode. Ganimard, a cărui judecată este un pic superficială, vede această unitate în facultatea de dispariție, în puterea de a veni și de a pleca rămînînd totuși invizibil. Această intervenție a miraculosului nu mă satisface.

— Și atunci?

— Atunci, după părerea mea, enunță cu claritate Sholmes, caracteristica acestor trei aventuri este intenția dumneavoastră vădită, evidentă, deși neobservată pînă acum, de a aduce afacerea pe terenul ales în prealabil de dumneavoastră. Este vorba, în ce vă privește, mai mult decît de un plan, de o necesitate, de o condiție *sine qua non* a reușitei.

— Ați putea intra în cîteva detalii?

— Ușor. Astfel, chiar de la începutul conflictului cu Gerbois, nu este oare evident că apartamentul maestrului Detinan este locul pe care l-ați ales, locul inevitabil unde ei trebuiau să se întâlnească? Nici un alt loc nu vi se pare mai

sigur, astfel încât le dați întâlnire acolo, în mod public s-ar putea spune, Femeii blonde și domnișoarei Gerbois.

— Fiica profesorului, preciză Wilson.

— Acum să vorbim despre diamantul albastru. Ați fi încercat să vi-l însușiți în timpul când baronul d'Hautrec îl posedă? Nu. Însă baronul se mută în casa fratelui său; șase luni mai târziu, intervenția Antoinettei Bréhat și prima tentativă. Diamantul vă scapă, iar vânzarea se organizează cu multă vîlvă la palatul Drouot. Va fi o licitație liberă? Cel mai bogat amator este sigur că va obține bijuteria? Nicidecum. În momentul în care bancherul Herschmann este pe punctul de a o cîștiga, o femeie îi strecoară o scrisoare de amenințare și contesa de Crozon, pregătită, influențată chiar de această femeie, cumpără diamantul. Va dispărea el imediat? Nu; vă lipsesc mijloacele. Deci, pauză. Însă contesa se instalează la castelul ei. Este ceea ce așteptați. Inelul dispare.

— Pentru a apărea în pudra de dinți a consulului Bleichen, anomalie bizară, obiectă Lupin.

— Haida de, strigă Herlock, izbind cu pumnul în masă, să nu-mi vindeți mie gogoși... să le-nghită imbecilii, fie, dar nu un vulpoi bătrîn ca mine!

— Carevasăzică?

— Carevasăzică...

Sholmes își luă un răgaz, ca și cum ar fi vrut să pregătească efectul. În fine spuse:

— Diamantul albastru care a fost descoperit în pasta de dinți este un diamant fals. Pe cel veritabil l-ați păstrat.

Arsène Lupin rămase un moment tăcut, apoi, foarte simplu, cu ochii ațintiți spre englez:

— Sînteți un om de temut, domnule.

— Un om de temut, nu-i așa? sublinie Wilson cu gura căscată de admirație.

— Da, afirmă Lupin, totul se luminează, totul capătă

adevăratul sens. Niciun judecător de instrucție, niciunul din ziariștii care s-au dat în vînt după aceste afaceri n-au mers atît de departe în direcția adevărului. E un miracol de intuiție și de logică.

— Ei! făcu englezul, flatat de omagiul unui asemenea cunoscător. Era suficient să cugeți.

— Era suficient să știi să cugeți și atît de puțini știi! Însă acum, cînd domeniul supozițiilor este mai restrîns, iar terenul este degajat...

— Ei bine, acum nu mai am decît să descopăr de ce aceste trei aventuri au fost săvîrșite în strada Clapeyron numărul 25, în strada Henri Martin numărul 134 și între zidurile castelului de Crozon. Asta e toată problema. Restul, sînt baliverne și șarade pentru copii. Nu este și părerea dumneavoastră?

— Asta este și părerea mea.

— În acest caz, domnule Lupin, greșesc cînd repet că în zece zile sarcina mea va fi terminată?

— În zece zile, da, veți cunoaște tot adevărul.

— Și veți fi arestat.

— Nu.

— Nu?

— Ca să fiu arestat ar trebui un concurs de împrejurări atît de incredibil, o serie de ghinioane atît de uimitoare, încît nu admit această eventualitate.

— Ceea ce nu pot face nici împrejurările, nici întîmplările potrivnice, o vor putea realiza voința și perseverența unui om, domnule Lupin.

— Dacă voința și perseverența unui alt om nu opun acestui plan un obstacol de netrecut, domnule Sholmes..

— Nu există obstacol de netrecut, domnule Lupin.

Privirea pe care o schimbară fu profundă, fără provocare de o parte sau de alta, calmă și îndrăzneță. Era primul

schimb de lovituri a două spade care încep un duel. Sunetul lor era limpede și franc.

— Perfect! exclamă Lupin. În sfârșit, cineva! Un adversar, într-adevăr, excepțional, al cărui nume este Herlock Sholmes. Are să fie distractiv.

— Nu vă e frică? întrebă Wilson.

— Aproape, domnule Wilson, și dovada, spuse Lupin ridicându-se, este că plec să-mi iau în grabă măsurile de retragere fără de care risc să fiu prins în vizuină. Spuneam așadar zece zile, domnule Sholmes?

— Zece zile. Astăzi e duminică. De miercuri în opt zile totul va fi terminat.

— Și voi fi închis?

— Fără nicio îndoială.

— Drace! Și eu care gustam din plin viața asta liniștită, fără necazuri, cu afacerile care-mi mergeau binișor, fără să mă sinchisesc de poliție, și înconjurat pretutindeni de o simpatie reconfortantă... și să trebuiască să schimb totul! În sfârșit, acesta e reversul medaliei. După vreme bună, ploaie... S-a zis cu veselia... Adio.

— Grăbiți-vă, făcu Wilson plin de solitudine pentru un individ căruia Sholmes îi inspira o considerație vizibilă. Nu pierdeți niciun minut.

— Niciun minut, domnule Wilson, numai atît cît să vă spun că sînt foarte fericit de această întîlnire și că îl invidiez pe maestru că are un colaborator atît de prețios ca dumneavoastră.

Se salutară politicos, ca doi adversari în arenă, pe care nu-i desparte nicio ură, dar pe care destinul îi obligă să se lupte fără cruțare. Luîndu-mă de braț, Lupin mă scoase afară.

— Ce zici de asta, dragul meu? Iată un prînz ale cărui întîmplări vor face o bună impresie în memoriile pe care le pregătești despre mine.

Închise ușa restaurantului și se opri câțiva pași mai încolo.

— Fumezi?

— Nu. Nici dumneata dacă nu mă-nșel.

— Eu nici atît.

Își aprinse o țigară cu un chibrit pe care-l scutură de mai multe ori pentru a-l stinge. Imediat însă aruncă țigara, traversă strada alergînd și întîlni doi tipi care tocmai răsăriseră din umbră, chemați parcă de un semnal. Se întreînu cu ei cîteva minute pe trotuarul opus apoi reveni către mine.

— Te rog să mă ierți. Blestematul ăsta de Sholmes o să-mi dea de furcă. Dar îți jur că Lupin nu și-a spus încă ultimul cuvînt!... O să vadă tipul cu cine are de-a face. La revedere... Inefabilul Wilson are dreptate, n-am niciun minut de pierdut.

Se îndepărtă rapid.

Astfel luă sfîrșit această seară neobișnuită sau mai bine-zis partea în care am fost eu amestecat. Căci în ceasurile care urmară avură loc o serie de evenimente pe care mărturiile altor convivi ai acestui dineu mi-au permis din fericire să le reconstitui cu de-amănuntul.

Chiar în clipa în care Lupin mă părăsea, Herlock Sholmes își consultă ceasul și se ridica la rîndul său.

— Nouă fără douăzeci. La ora nouă trebuie să-i întîlnesc pe conte și pe contesă la gară.

— Să mergem! exclamă Wilson înghițind, unul după altul, două pahare de whisky.

Ieșiră.

— Wilson, nu întoarce capul... Poate că sîntem urmăriți: în acest caz trebuie să acționăm ca și cînd nu ne-ar păsa. Spune-mi, Wilson, care ți-e părerea, de ce se afla Lupin în restaurant?

Wilson nu ezită:

— Ca să mănînce.

— Wilson, cu cît lucrăm mai mult împreună, cu atît îmi dau seama mai mult de progresul pe care-l faci. Pe cîntea mea, devii uimitor.

Wilson roși de plăcere în întuneric, iar Sholmes reluă:

— Ca să mănînce, fie, apoi foarte probabil ca să se asigure dacă mă duc la Crozon cum anunța Ganimard în interviul său. O să plec deci, ca să nu-l dezamănesc. Dar, avînd în vedere că trebuie să i-o iau înainte, n-o să plec.

— A! făcu Wilson surprins.

— Dumneata prietene ia-o pe strada asta, schimbă o trăsură, două, trei și mai tîrziu, du-te și ridică valizele pe care le-am lăsat la ghișeu de bagaje, apoi în cea mai mare grabă la Elysée-Palace.

— Și la Elysée-Palace?

— Ceri o cameră în care te vei culca și vei dormi ca un prunc așteptînd instrucțiunile mele.

Wilson plecă, foarte mîndru de rolul important ce-i fusese încredințat. Herlock Sholmes își luă bilet pentru expresul de Amiens în care contele și contesa de Crozon erau deja instalați.

Se mulțumi să-i salute, își aprinse o a doua pipă și fumă liniștit, în picioare pe culoar. Trenul se urni. Peste cîteva minute veni să se așeze lîngă contesă căreia îi zise:

— Aveți la dumneavoastră inelul, doamnă?

— Da.

— Sînteți amabilă să mi-l dați pentru o clipă?

Îl luă și-l examinează.

— Exact după cum bănuiam, diamantul este o imitație.

— O imitație?

— Un procedeu nou, care constă în a supune pulberea de diamant la o temperatură enormă încît fuzionează... și se transformă astfel într-o singură piatră.

— Cum! Dar diamantul meu este veritabil.

— Al dumneavoastră da, dar acesta nu este al dumneavoastră.

— Și al meu unde este?

— În mîinile lui Arsène Lupin.

— Și atunci, acesta?

— Acesta a fost schimbat cu al dumneavoastră și strecurat în flaconul domnului Bleichen unde l-ați regăsit.

— Prin urmare e fals?

— Absolut fals.

Uluită și tulburată contesa tăcea în timp ce soțul ei, nevenindu-i a crede, sucea și răsucea diamantul pe toate fețele. Ea bîigui în sfîrșit:

— E oare posibil? Dar pentru ce nu l-a furat pur și simplu? Și apoi cum l-a luat?

— Este exact ceea ce voi încerca să elucidez.

— La castelul de Crozon?

— Nu. Cobor la Creil și mă înapoiez la Paris. Acolo trebuie să se joace partida dintre Arsène Lupin și mine. Loviturile pot fi date la fel de bine în ambele locuri. E preferabil însă ca Arsène Lupin să mă creadă în voiaj.

— Totuși...

— Ce importanță are, doamnă? Esențialul este diamantul dumneavoastră, nu?

— Da.

— Ei bine, fiți liniștită. Adineauri mi-am luat un angajament mai dificil de ținut. Aveți cuvîntul lui Herlock Sholmes, veți intra în posesia diamantului veritabil!

Trenul încetineea. Sholmes băgă diamantul fals în buzunar și deschise ușa. Contele strigă:

— Dar coborîți din mers!

— Numai în acest fel Lupin îmi va pierde urma, în caz că mă supraveghează. Adio.

Un impiegat protestă zadarnic. Englezul se îndreptă spre biroul șefului de gară. Cincizeci de minute mai târziu el sărea într-un tren care-l aducea la Paris cu puțin timp înainte de miezul nopții.

Traversă gara în fugă, intră în bufet, ieși pe o altă ușă și se aruncă într-o trăsură...

— Birjar, strada Clapeyron.

Cînd avu certitudinea că nu este urmărit, opri trăsura la capătul străzii și începu să examineze minuțios casa maestrului Detinan și cele două clădiri învecinate. Măsură cu pasul anumite distanțe și trecu în carnet însemnări și cifre.

— Birjar, strada Henri Martin.

La intersecția dintre boulevard și strada Pompe expedie trăsura, merse pe trotuar pînă la numărul 134 și reîncepu aceleași operațiuni în fața casei baronului d'Hautrec și a celor două imobile care-l încadrau, măsurînd lărgimea fațadelor respective și calculînd lățimea grădinițelor care precedau linia acestor fațade.

Strada era pustie și foarte întunecoasă sub cele patru rînduri de arbori, între care, din loc în loc, cite un bec cu gaz părea să lupte inutil împotriva întunericului de nepătruns. Unul din acestea proiecta o lumină palidă asupra unei părți a palatului și Sholmes zări tablita „de închiriat” agățată de grilajul porții, cele două alei neîngrijite care încercuiau mica peluză și ferestrele mari, goale, ale casei nelocuite.

„E adevărat, își zise, de la moartea baronului nu mai sînt locatari. Ah, dacă aș putea intra să fac o primă vizită!”

Era de ajuns ca această idee să încolțească în mintea lui ca să și vrea s-o pună în aplicare. Dar cum? Înălțimea grilajului făcea imposibilă orice tentativă de escaladare. Scoase din

buzunar o lanternă și un șperaclu care nu-i lipsea niciodată. Spre marea lui uimire își dădu seama că una dintre batante era întredeschisă. Se strecură deci în grădină avînd grijă să nu se închidă batanta la loc. Dar nu făcuse trei pași că se opri. La una din ferestrele etajului doi licărise o lumină.

Lumina trecu la o a doua fereastră, la a treia, fără ca el să poată vedea altceva decît o siluetă care se profila pe pereții camerelor. De la al doilea etaj lumina coborî la primul și rătăci multă vreme dintr-o încăpere într-alta.

„Cine dracu poate să se plimbe la unu noaptea în casa unde a fost omorît baronul d'Hautrec?” se întrebă Herlock peste măsură de interesat.

Nu exista decît un singur mijloc de a afla și acela era să pătrundă și el acolo. Nu ezită. Dar în momentul cînd traversă fișia de lumină pe care o arunca becul cu gaz pentru a ajunge la peron, cel dinăuntru îl zărise probabil căci lumina se stinse brusc, iar Herlock n-o mai revăzu.

Împinse încet ușa care dădea spre peron. Era de asemenea deschisă. Neauzind niciun zgomot, se aventură în întuneric, găsi capătul balustradei și urcă un etaj. Peste tot aceeași liniște, același întuneric.

Ajuns pe palier, pătrunse într-o cameră și se apropie de fereastră slab luminată din exterior. Atunci îl zări afară pe omul, care, după ce coborîse, probabil, pe o altă scară și ieșise pe o altă ușă, se strecura acum pe partea stîngă, de-a lungul arbuștilor care mărgineau zidul despărțitor dintre cele două grădini.

„Drace, își zise Sholmes, o să-mi scape!”

Coborî val-vîrtej scările și străbătu peronul ca să-i taie necunoscutului retragerea. Nu văzu însă pe nimeni și îi trebuiă cîteva secunde ca să distingă într-un tufiș de arbuști o umbră mai întunecată care nu era chiar neclintită.

Englezul chibzui: Pentru ce individul nu încercase să fugă

atunci cînd ar fi putut s-o facă atît de ușor? Rămînea, oare, acolo pentru a-l supraveghea pe intrusul care-l deranjase din treaba lui misterioasă? În orice caz, socoti el, nu e Lupin. Lupin ar fi mai dibaci. Este cineva din banda lui.

Trecu o bună bucată de vreme. Herlock nu se mișca, cu ochii ațintiți pe adversarul care-l pîndea. Cum însă adversarul nu se clintea de loc, iar englezul nu era omul care să se complacă în inactivitate, verifică dacă butoiașul revolverului funcționa, își scoase pumnalul din teacă și porni drept spre inamic cu acea cutezanță rece și cu acel dispreț în fața primejdiei care-l fac atît de redutabil.

Un zgomot sec: individul își încărca revolverul. Herlock se aruncă brusc asupra tufișului. Celălalt nu avu timp să se întoarcă: englezul îi și sărise în spate. Avu loc o luptă violentă, desperată, în cursul căreia Herlock ghicea efortul omului de a-i smulge cuțitul. Dar Sholmes, pe care ideea unei victorii apropiate și dorința nebună de a pune numaidecît mîna pe complicele lui Lupin îl scotea din minți, simțea în el o forță irezistibilă. Își răsturnă adversarul, se lăsă pe el cu toată greutatea și, imobilizîndu-l, ținîndu-l de beregată cu cinci degete înfipse ca articulațiile unei gheare, căută cu mîna liberă lanterna electrică, apăsă butonul și proiectă lumina pe figura prizonierului său.

— Wilson! urlă el, îngrozit.

— Herlock Sholmes! bîigui o voce sugrumată, cavernoasă.

Rămaseră mult timp unul lîngă celălalt, fără să scoată o vorbă, copleșiți amîndoi, cu creierul golit. Claxonul unui automobil sfîșie văzduhul. Un vînticel agită frunzele. Sholmes nu se clintea, cu cele cinci degete în continuare încheștate de beregata lui Wilson care scotea un horcăit din ce în ce mai slab.

Și, deodată, Herlock cuprins de mînie, își slăbi strînsoarea ca să-l apuce însă de umeri și să-l zgîlție violent:

— Ce faci aici? Răspunde... Ce? Ți-am spus eu să te bagi în tufișuri și să mă spionezi?

— Să te spionez! gemu Wilson, dar nu știam că erai dumneata.

— Atunci ce? Ce faci aici? Trebuia să te culci!

— M-am culcat.

— Trebuia să dormi!

— Am dormit.

— Nu trebuia să te trezești!

— Scrisoarea dumitale...

— Scrisoarea mea?

— Da, cea pe care un comisionar mi-a adus-o la hotel din partea dumitale.

— Din partea mea? Ești nebun?

— Ți-o jur.

— Unde e scrisoarea?

Amicul îi întinse o foaie de hîrtie. La lumina lanternei, Herlock citi cu stupeoare:

„Wilson, dă-te jos din pat și aleargă în str. Henri Martin. Casa este goală. Intră, inspectează, întocmește un plan exact și întoarce-te la culcare.

Herlock Sholmes.”

— Tocmai măsurăm camerele, spuse Wilson, cînd am zărit o umbră în grădină. N-am avut decît o singură idee...

— Acea de a pune mîna pe umbră... Ideea era excelentă... Numai că, vezi, zise Sholmes ajutîndu-și tovarășul să se ridice și trăgîndu-l înspre el, altă dată, Wilson, cînd vei mai primi o scrisoare de la mine, asigură-te mai întîi dacă scrisul nu este imitat.

— Păi atunci, făcu Wilson începînd să întrezărească adevărul, scrisoarea nu vine de la dumneata?

— Din păcate, nu.

— Dar de la cine?

— De la Arsène Lupin.

— Dar în ce scop a scris-o?

— Oh! habar n-am și tocmai acest lucru mă neliniștește. Pentru ce dracu și-o fi dat osteneala să te deranjeze? Dacă ar fi fost vorba de mine, aș înțelege, dar nu e vorba decît de dumneata. Și mă întreb ce interes...

— Mă grăbesc să mă înapoiez la hotel.

— Și eu, Wilson.

Ajunseră la grilaj. Wilson care pășea înainte, puse mîna pe o bară și trase.

— Ia te uită, zise, ai închis-o?

— Nicidecum, am lăsat-o întredeschisă...

— Totuși...

Herlock trase la rîndul lui, apoi, înspăimîntat, se repezi la încuietoare. Îi scăpă o înjurătură:

— Mii de draci!... este închisă!... închisă cu cheia!

Zgudui poarta cu toată puterea apoi, înțelegînd zădărnicia eforturilor sale, lăsă brațele să-i cadă în jos descurajat și articulă cu o voce sacadată:

— Acum îmi explic totul... e mîna lui! El a prevăzut că voi coborî la Creil și mi-a întins aici o mică și nostimă capcană, în caz că voi veni să-mi încep cercetările chiar în seara aceasta. Pe deasupra a avut gentilețea să-mi trimită și un tovarăș de captivitate. Toate acestea pentru a mă face să pierd o zi și de asemenea, fără îndoială, pentru a-mi dovedi că aș face bine să-mi văd de treburile mele...

— Asta înseamnă că sîntem prizonierii lui.

— Acesta e cuvîntul. Herlock Sholmes și Wilson sînt

prizonierii lui Arsène Lupin. Aventura începe minunat. Dar nu, nu, nu este admisibil...

O mîna se lăsă pe umărul lui, mîna lui Wilson.

— Acolo sus... privește acolo sus... o lumină.

Într-adevăr, una din ferestrele de la etajul întâi era luminată.

Plecară amîndoi în pas alergător, fiecare pe cîte o scară și se întîlniră în același timp la intrarea camerei luminate. În mijlocul camerei ardea un muc de lumînare. Alături, se afla un paner din care ieșea gîtul unei sticle, picioarele unui pui și o jumătate de pîine.

Sholmes izbucni în rîs:

— Admirabil! ni se oferă o cină. Țsta e palatul minunilor. O adevărată feerie! Haide Wilson, nu mai face mutra asta de înmormîntare. Totul e foarte nostim.

— Ești sigur că e foarte nostim? gemu Wilson lugubru.

— Dacă sînt sigur, strigă Sholmes cu o veselie puțin prea zgomotoasă ca să fie naturală, dar, crede-mă, n-am văzut niciodată ceva mai nostim! Este de un comic nespus. Ce maestru al ironiei este acest Arsène Lupin! Te trage pe sfoară, dar cu atîta grație! N-aș da locul meu la acest festin pentru tot aurul din lume... Wilson, bătrîne, mă întristezi. M-am înșelat eu oare, n-ai de loc această noblețe de caracter care te ajută să suporti ghinionul? De ce te plîngi? La ora asta ai fi putut avea pumnalul meu înfipt în beregată... sau eu pe al tău... căci exact asta doreai, prieten rău ce ești.

Reuși, cu ajutorul glumelor și al sarcasmelor să-l înviezeze pe bietul Wilson și să-l facă să înghită o pulpă de pui și un pahar cu vin. Dar cînd lumînarea se topi, iar ei trebuiră să se întindă pe parchet ca să doarmă și să accepte peretele drept pernă, partea penibilă și ridicolă a situației le apăru din nou. Iar somnul lor fu trist.

Dimineața, Wilson se trezi frînt de oboseală și amorțit de

frig. Un zgomot ușor îi atrase atenția. Herlock Sholmes, în genunchi încovoiat, examina cu lupa firisoarele de praf și reconstitua niște urme de cretă albă, aproape șterse, alcătuind cifre pe care le trecea în carnet.

Escortat de Wilson, pe care această treabă îl interesa într-un mod deosebit, el studie fiecare cameră și găsi în alte două aceleași semne făcute cu creta. De asemenea, mai notă două cercuri desenate pe panourile de stejar ale dușumelei, o săgeată de pe un lambriu și patru cifre scrise pe patru trepte ale scării.

Peste o oră Wilson îi zise:

— Cifrele sînt exacte, nu-i așa?

— Exacte? Nu știu încă, răspunse Herlock, căruia aceste descoperiri îi readuseră bună dispoziție. În tot cazul ele înseamnă ceva.

— Ceva foarte clar, răspunse Wilson. Ele reprezintă numărul lamelor de parchet.

— A!

— Da. Cît despre cele două cercuri, ele arată că panourile sînt false, după cum poți să te convingi, iar săgeata este îndreptată în sensul urcării ascensorului de bucătărie.

Herlock Sholmes îl privi mirat.

— Ah! dar bunul meu prieten cum de știi toate astea? Clarviziunea ta mă face să mă simt aproape rușinat.

— O, e foarte simplu, spuse Wilson, umflîndu-se în pene, am trasat toate aceste semne aseară, după instrucțiunile dumitale sau mai degrabă după ale lui Arsène Lupin, de vreme ce scrisoarea pe care mi-ai trimis-o este a lui.

Poate că Wilson în acest moment se expunea unui pericol mai teribil decît cel din timpul luptei din tufiș cu Sholmes. Căci acesta simți o poftă feroce să-l sugrume. Stăpînindu-se, schiță o grimasă care voia să pară un surîs și rosti:

— Perfect, perfect, iată o treabă excelentă care ne ajută

mult să înaintăm. Nu cumva, admirabilul tău spirit de analiză și de observație s-a exercitat și asupra altor puncte? Voi profita de rezultatele dobândite.

— Pe legea mea, nu, m-am limitat la astea.

— Păcat! Debutul promitea. Dar dacă așa stau lucrurile, nu mai avem altceva de făcut decît să plecăm.

— Să plecăm? Cum?

— Așa cum pleacă oamenii cumsecade, pe ușă.

— E închisă.

— O s-o deschidă cineva.

— Cine?

— Vrei să-i strigi pe cei doi polițiști care trec pe bulevard?

— Dar...

— Dar ce?

— Ar fi prea umilitor. Ce va zice lumea cînd va afla că dumneata, Herlock Sholmes și cu mine, Wilson, am fost prizonierii lui Arsène Lupin?

— Ce vrei, drăguță, vor rîde ținîndu-se cu mîinile de burtă, răspunse sec și cu fața contractată Herlock. Dar nu ne putem totuși fixa domiciliul în această casă.

— Și nu încerci nimic?

— Nimic.

— Totuși, individul care a adus panerul cu provizii n-a traversat grădina nici la sosire, nici la plecare. Există o altă ieșire, prin urmare. S-o căutăm și nu vom mai avea nevoie să recurgem la agenți.

— Foarte logic. Numai că uiți că această ieșire a fost căutată timp de șase luni de toată poliția din Paris și că eu însumi, în timp ce dormeai, am inspectat palatul de sus pînă jos. Ah, bunul meu Wilson, Arsène Lupin este un vînat cu care nu sîntem deprinși. Nu lasă nimic în urma lui...

La ora unsprezece Herlock Sholmes și Wilson fură eliberați... și conduși la cel mai apropiat post de poliție, unde comisarul, după ce-i interogă cu severitate, îi eliberă afișînd o politețe și o compătimire cu totul exasperante:

— Sînt dezolat, domnilor, de ce vi s-a întîmplat. Veți avea o părere jalnică despre ospitalitatea franceză. Dumnezeule, ce noapte trebuie să fi petrecut! Ah, acest Lupin este într-adevăr lipsit de respect.

O mașină îi duse pînă la Elysée-Palace. La biroul de recepție Wilson ceru cheia de la camera sa. După cîteva cercetări funcționarul îi răspunse foarte mirat:

— Dar, domnule, dumneavoastră ați eliberat camera.

— Eu! Cum?

— Prin scrisoarea pe care prietenul dumneavoastră ne-a predat-o azi dimineață.

— Care prieten?

— Domnul care ne-a predat scrisoarea... Uitați-vă, cartea dumneavoastră de vizită se află încă anexată aici. Iată-le.

Wilson le luă. Era exact una din cărțile lui de vizită iar pe scrisoare era chiar scrisul său.

— Dumnezeule mare, murmură el, încă o figură neplăcută. Apoi adăugă neliștit:

— Și bagajele?

— Le-a luat prietenul dumneavoastră.

— A!... și dumneavoastră i le-ați dat?

— Desigur, de vreme ce cartea dumneavoastră de vizită ne autoriza.

— Într-adevăr... într-adevăr...

Plecară amîndoi la întîmplare pe Champs Elysée tăcuți și umblînd agale. Un soare vesel de toamnă strălucea pe cer. Aerul era plăcut și ușor.

La Rond-Point, Herlock își aprinse pipa și își reluă mersul. Wilson strigă:

— Nu te înțeleg, Sholmes, ești de un calm!... Își bat joc de dumneata, se joacă cu dumneata precum o pisică cu un șoarece... Iar dumneata nu suflă o vorbă!

Sholmes se opri și-i spuse:

— Wilson, mă gândesc la cartea de vizită.

— Ei bine?

— Ei bine, iată un om care, prevăzând o luptă posibilă cu noi și-a procurat mostre din scrisul tău și al meu și are una din cărțile tale de vizită gata pregătită în portmoneu. Îți dai seama câtă grijă, câtă voință perspicace, ce metodă și ce organizare reprezintă toate acestea?

— Asta înseamnă?

— Asta înseamnă, Wilson, că pentru a te război cu un inamic atît de formidabil înarmat, atît de uimitor pregătit, și pentru a-l învinge, trebuie să fii... trebuie să fii eu. Și după cum vezi, Wilson, adăugă el, rîzînd, nu ne reușește chiar din prima lovitură.

La ora șase *L'Écho de France*, în ediția de seară, publica această notiță:

„Azi dimineată domnul Thénard, comisar de poliție în al XVI-lea arondisment, i-a eliberat pe domnii Herlock Sholmes și Wilson încuiați prin grija lui Arsène Lupin în palatul defunctului baron d'Hautrec unde au petrecut o noapte excelentă.

Ușurați pe deasupra și de valize, ei au depus o plîngere împotriva lui Arsène Lupin.

Arsène Lupin, care de data asta s-a mulțumit să le servească o mică lecție, îi sfătuiește să nu-l oblige la măsuri mai grave!”

— Ha! făcu englezul mototolind ziarul, copilării! Acesta este singurul reproș pe care i-l fac lui Lupin... prea se ține de

șotii... Galeria contează prea mult pentru el... Există ceva de Gavroche în acest om.

— Așadar, Herlock, mereu același calm?

— Mereu același calm, replică Sholmes cu un accent în care clocotea mînia cea mai înspăimîntătoare. La ce bun să mă enervez? SUNT ATÎT DE SIGUR CĂ VOI AVEA ULTIMUL CUVÎNT!

IV: CÎTEVA LUMINI ÎN BEZNĂ

Oricît de călit ar fi caracterul unui om – iar Sholmes face parte dintre acele ființe pe care neșansa nu le abate cu nimic din drum – există totuși împrejurări în care cel mai neobosit dintre oameni simte nevoia să-și îmbroască forțele înainte de a înfrunta din nou sorții unei bătălii.

— Pentru astăzi iau vacanță, zise el.

— Și eu?

— Tu, Wilson, vei cumpăra haine și lenjerie ca să ne refacem garderoba. În acest timp eu mă odihnesc.

— Odihnește-te Sholmes. Veghez eu.

Wilson pronunță aceste două cuvinte cu toată importanța unei santinele plasată în avantposturi și prin urmare expusă la cele mai grave primejdii. Pieptul i se bombă, mușchii i se întinseră. Cu o privire ageră scrută spațiul cămăruței de hotel unde își aleseseră domiciliul.

— Veghează Wilson. Voi profita de aceasta ca să-mi pregătesc un plan de bătaie mai potrivit pentru adversarul pe care trebuie să-l combatem. Vezi Wilson, ne-am înșelat asupra lui Lupin. Trebuie să reluăm lucrurile de la capăt.

— Chiar mai dinainte dacă e posibil. Dar avem timp?

— Nouă zile, bătrîne. Deci cu cinci zile mai mult decît ne trebuie.

Toată după-amiaza englezul și-o petrecu fumînd și dormind. Își începu operațiunile abia a doua zi.

— Wilson sînt gata. Acum putem să mergem.

— Să mergem, strigă Wilson cuprins de avînt războinic. Mărturisesc că în ce mă privește simt mîncărimi în talpă.

Sholmes avu trei lungi întrevederi; mai întîi cu maestrul Detinan căruia îi examină apartamentul în cele mai mici detalii; cu Suzanne Gerbois căreia îi telegrafiasse să vină și pe care o interogă asupra Femeii blonde; în sfîrșit cu sora Auguste, retrasă la mănăstirea des Visitandines după asasinatul baronului d'Hautrec. La fiecare vizită Wilson îl aștepta afară și de fiecare dată îl întreba.

— Mulțumit?

— Foarte mulțumit.

— Eram sigur. Sîntem pe calea cea bună. Să mergem.

Merseră mult. Vizitară cele două imobile care încadrau palatul din strada Henri Martin apoi se duseră pînă în strada Clapeyron și, în timp ce Wilson examina fațada casei cu numărul 25, Sholmes nu înceta să zică:

— Este evident că există niște treceri secrete între toate aceste case... Dar ceea ce nu pricep...

În sinea lui Wilson se îndoi pentru prima oară de atotputernicia genialului său colaborator. De ce vorbea atîta și acționa așa de puțin?

— De ce? strigă Sholmes, răspunzînd gîndurilor nerostite ale lui Wilson, pentru că, atunci cînd ai de-a face cu un diavol ca Lupin, muncești în gol, la întîmplare, și în loc să extragi adevărul din fapte precise trebuie să-l deduci ca să-l verifici apoi dacă se potrivește exact cu evenimentele.

— Bine, dar trecerile secrete?

— Ei și! Chiar cînd am să le aflu, cînd am s-o găesc pe aceea care i-a permis lui Lupin să intre la avocatul său, sau pe cea prin care a plecat Femeia blondă după moartea baronului d'Hautrec, voi fi mai avansat? Înseamnă oare că am făcut un pas înainte? O să am astfel arme pentru a-l ataca?

— Să atacăm totuși! exclamă Wilson.

Nu terminase bine aceste cuvinte că se dădu înapoi cu un strigăt. Ceva tocmai căzuse la picioarele lor, un sac pe jumătate plin cu nisip care ar fi putut să-i accidenteze grav.

Sholmes ridică fruntea; deasupra lor niște muncitori lucrau pe o schelă agățată de balconul etajului cinci.

— Ei bine, avem noroc, exclamă el. Un pas mai mult și ne cădea în cap sacul unuia dintre acești neghiobi. S-ar crede că într-adevăr...

Se întrerupse, apoi se năpusti în casă, urcă cele cinci etaje, sună, dădu năvală în apartament, spre marea spaimă a valetului și trecu pe balcon. Acolo nu mai era nimeni.

— Unde-s muncitorii care erau aici?... îl întrebă pe valet.

— Au plecat chiar acum.

— Pe unde?

— Pe scara de serviciu.

Sholmes se aplecă. Văzu doi oameni care ieșeau din casă cu mîna pe biciclete. Încălecară și se făcură nevăzuți.

— Lucrează de mult timp pe această schelă?

— Aia? abia de azi dimineață. Erau noi.

Sholmes îl ajunse pe Wilson.

Se înapoiară triști și această a doua zi se sfîrși într-o tăcere apăsătoare.

În ziua următoare, program identic. Se așezară pe aceeași bancă din strada Henri Martin și spre marea disperare a lui Wilson, care nu se amuza de loc, totul nu fu decît o interminabilă staționare în fața celor trei imobile.

— Ce speri dumneata, Sholmes? Că Lupin va ieși din aceste clădiri?

— Nu.

— Că va apare Femeia blondă?

— Nu.

— Atunci?

— Atunci, sper să se producă un mic fapt, un mic eveniment cu totul neînsemnat care să-mi servească drept punct de plecare.

— Și dacă nu se produce?

— În acest caz se va produce ceva în mine, o scînteie care va aprinde pulberea.

Un singur incident rupse monotonia acestei dimineți, dar de o natură mai degrabă dezagreabilă.

Calul unui domn care trecea pe alea cǎlăreților din mijlocul străzii, făcu o săritură și se lovi de banca pe care cei doi stăteau așezați, astfel că crupa atinse ușor umărul lui Sholmes.

— Hei, hei, rînji acesta, încă puțin și mi-ar fi strivit umărul.

Domnul încerca din toate puterile să-și potolească calul. Englezul scoase revolverul și ochi. Dar Wilson îi apucă brațul cu putere:

— Ești nebun, Herlock! Potolește-te, ce faci... O să-l ucizi pe acest gentleman!

— Lasă-mă Wilson... lasă-mă...

Se angajă o luptă în timpul căreia domnul își stăpîni animalul și-i dădu pîteni.

— Acum n-ai decît să tragi! exclamă Wilson triumfător, după ce cǎlărețul ajunsese la o oarecare distanță.

— Dar bine, nătărăule, nu pricepi că ăsta era un complice de al lui Arsène Lupin?

Sholmes tremura de furie. Wilson, jalnic, bîlbîi:

— Cum așa? Gentlemanul ăsta?

— Complicele lui Lupin, ca și muncitorii care ne-au aruncat sacul în cap.

— E posibil oare?

— Posibil sau nu, aș fi avut astfel prilejul să obțin o probă.

— Omorându-l pe gentleman?

— Doborându-i calul, foarte simplu. Fără tine aș fi pus mâna pe unul din complicii lui Arsène Lupin. Înțelegi ce prostie ai făcut?

După-amiaza fu mahmură. Nu-și adresară nicio vorbă. Pe la ora cinci, cum se plimbau încoace și încolo, având mereu grijă să se țină la o oarecare distanță de clădiri, trei muncitori tineri care se țineau de braț, voiră să-și continue drumul fără să se despartă. Sholmes care era prost dispus, se împotrivi. Avu loc o scurtă busculadă. Sholmes făcu pe boxerul, aplică un pumn în pieptul unuia, un altul în figura celuilalt, doborând doi din trei. Aceștia, fără să insiste prea mult, se îndepărtară împreună cu tovarășul lor.

— Ah! asta îmi face bine, exclamă el, și-așa aveam nervii încordați... excelentă treabă...

Zărindu-l însă pe Wilson sprijinit de perete îi zise:

— Ce-i? Ce s-a întâmplat, bătrîne, de ești atît de palid?

Bătrînul camarad îi arătă brațul care atârna inert și bolborosi:

— Nu știu ce am... o durere în braț.

— O durere în braț? Serioasă?

— Da... da... brațul drept.

Cu toate eforturile nu reușea să și-l miște. Herlock îl palpă, mai întâi cu blîndețe apoi într-un mod mai brutal, „ca să văd, zicea, gradul exact al durerii”. Gradul exact al durerii fu așa de ridicat încît, foarte neliniștit, intră într-o farmacie apropiată, unde Wilson aproape că leșină.

Farmacistul și ajutoarele sale se arătară plini de

solicitudine. Constatară că brațul era frînt și deîndată se puse problema unui chirurg, a unei operații, a spitalului. În așteptare, îl dezbrăcară pe pacient, care zguduit de suferință începu să urle.

— Bine... bine... perfect, zicea Sholmes care-i ținea brațul, un pic de răbdare, bătrîne camarad... În cinci sau șase săptămîni nu va mai fi nimic... O să mi-o plătească ei, ticăloșii, înțelegi... mai ales el... căci piaza rea de Lupin le-a făcut pe toate... Ah! îți jur, dacă vreodată...

Se întrerupse brusc, lăsă brațul, fapt care-i provocă lui Wilson o durere atît de puternică încît nefericitul leșină din nou... și lovindu-și fruntea articulă:

— Wilson, am o idee... dacă din întîmplare?...

Rămase nemișcat, cu privirea fixă, bombănind cîteva frînturi de frază:

— Da, asta e... totul s-ar explica... Cauți în altă parte ceea ce este lîngă tine. La naiba, știam că nu trebuia decît să cuget! Ah, bunul meu Wilson, cred că ai să fii mulțumit.

Abandonîndu-l pe bătrînul camarad se repezi afară și alergă pînă la casa cu numărul 25.

Sus, în dreapta ușii, pe una din pietre era gravat: *Destange, arhitect 1875*.

La numărul 23 la fel.

Pînă aici nimic mai firesc. Dar mai încolo, pe strada Henri Martin, ce-o fi?

Trecea o trăsură.

— Birjar, strada Henri Martin, 134, în galop!

În picioare, în trăsură el stîrnea calul, oferea bacșișuri vizitiului. Mai repede!... Și mai repede!

Cînd făcu colțul cu strada Pompe se simți cuprins de neliniște. Era oare un pic de adevăr în ceea ce întrevăzuse?

Sus, pe una dintre pietre erau gravate aceste cuvinte: *Destange, arhitect 1874*

Pe imobilele vecine aceeași inscripție: *Destange, arhitect* 1874.

Consecința acestor emoții fu de așa natură că se prăbuși pentru câteva minute pe pernele trăsurii tremurînd de bucurie. În fine, în mijlocul beznei, pîlpîia o luminiță! Prin marea pădure întunecată în care se încrucișau mii de cărări, iată că deosebea prima urmă a drumului urmat de inamic!

Intră într-un oficiu poștal și ceru legătura telefonică cu castelul de Crozon. Îi răspunse chiar contesa.

— Alo?... dumneavoastră sînteți, doamnă?

— Domnul Sholmes, nu? Cum merge?

— Foarte bine... dar vă rog, urgent, vă rog să-mi spuneți... alo?... un singur cuvînt...

— Vă ascult.

— În ce epocă a fost construit castelul de Crozon?

— A ars acum treizeci de ani și a fost reconstruit.

— De către cine? Și în ce an?

O inscripție deasupra peronului conține aceste cuvinte:
Lucien Destange, arhitect, 1877.

— Mulțumesc, doamnă, la revedere.

Părăsi oficiul murmurînd:

„Destange... Lucien Destange... numele nu-mi e necunoscut”.

Zărind un cabinet de lectură, consultă un dicționar modern și copie nota consacrată lui „*Lucien Destange, născut în 1840. Marele premiu al Romei, ofițer al Legiunii de Onoare, autor de lucrări foarte apreciate asupra arhitecturii... etc.*”

După acestea se înapoie la farmacie și de acolo la spitalul unde fusese transportat Wilson. Pe patul său de suferință, cu brațul vîrît într-o fașă, scuturat de friguri, bătrînul camarad aiura.

— Victorie! Victorie! strigă Sholmes. Am în mînă un capăt al firului!

— Care fir?

— Cel care mă va duce la țintă. Voi merge de acum pe un teren sigur, unde vor exista amprente, indicii...

— Scrum de țigară? întrebă Wilson însuflețit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Și multe altele. Gîndește-te, Wilson, am descoperit linia misterioasă care unește cele trei aventuri diferite ale Femeii blonde. Pentru ce crezi că au fost alese de Lupin cele trei case unde au avut loc cele trei aventuri?

— Nu știu, pentru ce?

— Pentru că aceste trei case, Wilson, au fost construite de același arhitect. Vei spune că era ușor de ghicit? Desigur... Dar nimeni nu s-a gîndit la asta.

— Nimeni, în afară de dumneata.

— În afară de mine, care știu acum că același arhitect, combinînd niște planuri analoge, a făcut posibilă săvîrșirea celor trei acte, în aparență miraculoase, dar în realitate simple și ușoare.

— Ce fericire!

— Era și timpul, bătrîne camarad, începeam să-mi pierd răbdarea. Căci sîntem deja într-a patra zi.

— Din zece.

— O, de acum înainte...

Exuberant și voios nu mai putea sta locului, contrar obiceiului său.

— Nu, dar cînd mă gîndesc că adineauri, în stradă, ticăloșii ăia mi-ar fi putut frînge brațul la fel de bine ca pe al tău. Ce spui de asta, Wilson?

Wilson se mulțumi să se cutremure la această oribilă supoziție.

Sholmes relua:

— Să profităm de lecție. Vezi, Wilson, marea noastră greșeală a fost să-l combatem pe Lupin fără mască și să ne oferim cu amabilitate loviturilor lui. Nu este decît pe jumătate rău, de vreme ce n-a reușit să te atingă decît pe tine.

— Și că m-am ales numai cu un braț rupt, gemu Wilson.

— Cînd puteau fi amîndouă. Dar, gata cu flecăreala! În plină zi, și supravegheat, sînt învins. În umbră însă și liber în mișcări, am avantaj, oricare ar fi forțele inamicului.

— Ganimard te-ar putea ajuta.

— Niciodată! În ziua în care voi putea spune: Arsène Lupin este acolo, iată viziunea lui și uite cum să pui mîna pe el, l-aș deranja pe Ganimard la una din cele două adrese pe care mi le-a dat, la domiciliul lui, în strada Pergolèse sau la taverna elvețiană din Piața Châtelet. Pînă atunci lucrez singur.

Se apropie de pat, puse mîna pe umărul lui Wilson, natural pe umărul bolnav, și-i spuse cu multă afecțiune:

— Îngrijește-te, bătrîne camarad. De acum înainte rolul tău e să le dai de lucru la doi sau trei din oamenii lui Arsène Lupin care vor aștepta în zadar, pentru a-mi da de urmă să vin aici ca să mă interesez de sănătatea ta. Este un rol de încredere.

— Un rol de încredere pentru care îți mulțumesc, replică Wilson, pătruns de gratitudine. Îmi voi da silința să-l îndeplinesc conștiincios. Dar după cîte văd, nu mai revii?

— De ce s-o fac? întrebă Sholmes cu răceală.

— Într-adevăr... într-adevăr... îmi voi da toată silința. Atunci, un ultim serviciu Herlock: n-ai să-mi dai ceva de băut?

— De băut?

— Da, mor de sete și cu febra mea.

— Cum să nu, îndată...

Pipăi două, trei sticle, zări un pachet de tutun, își aprinse pipa și deodată, ca și cînd n-ar fi auzit rugămintea amicului

său, plecă, în timp ce bătrînul camarad implora din priviri un inaccesibil pahar cu apă.

— Cu domnul Destange!

Servitorul îl măsură din cap pînă-n picioare pe individul căruia tocmai îi deschisese ușa palatului – magnificului palat situat în piața Malesherbes, colț cu strada Montchanin – și față de aspectul puțin prezentabil al acestui om cu părul cărunt, prost bărbierit și a cărui redingotă neagră, de o curățenie îndoielnică, se mula pe formele ciudate ale unui trup pe care natura îl nedreptățise într-un mod deosebit, îi răspunse cu disprețul cuvenit:

— Domnul Destange este sau nu este acasă. Depinde. Domnul are o carte de vizită?

Domnul nu avea o asemenea carte, dar poseda o scrisoare de recomandare iar servitorul trebui să ducă această scrisoare domnului Destange, care îi dădu ordin să-l aducă la el pe noul venit.

Acesta fu prin urmare introdus într-o rotondă imensă, care ocupa una din aripile palatului, și ai cărei, pereți erau acoperiți cu cărți. Arhitectul îi zise:

— Dumneavoastră sînteți domnul Stickmann?

— Da, domnule.

— Secretarul meu mă anunță că este bolnav și vă trimite pentru a continua catalogul general de cărți pe care l-a început sub îndrumarea mea și, în mod cu totul special, catalogul de cărți germane. Aveți deprinderea unor asemenea munci?

— Da, domnule, o lungă deprindere, răspunse zisul domn Stickmann cu un puternic accent nemțesc.

În aceste condiții acordul fu repede încheiat, iar domnul Destange, fără să mai zăbovească, se puse pe muncă împreună cu noul său secretar.

Herlock Sholmes ajunsese în locul dorit.

Pentru a scăpa de supravegherea lui Lupin și pentru a pătrunde în palatul în care Lucien Destange locuia împreună cu fiica lui Clotilde, ilustrul detectiv trebuise să facă un plonjon în necunoscut, să acumuleze stratageme, să atragă, sub numele cele mai diferite, bunăvoința și confidențele unei mulțimi de personaje, pe scurt, să trăiască de douăzeci și patru de ore, viața cea mai complicată.

Căpătase următoarele informații: domnul Destange, care avea o sănătate mediocră și era dornic de odihnă, se retrăsese din afaceri și trăia printre colecțiile de cărți de arhitectură pe care le strânsese. Nicio distracție nu-l atrăgea în afară de priveliștea și administrarea bătrînelor sale tomuri prăfuite.

Cît privește pe fiica sa Clotilde, aceasta trecea drept o originală. Mereu închisă ca și tatăl ei, dar într-o altă parte a palatului, ea nu ieșea niciodată.

„Toate acestea, își zicea detectivul, notînd într-un registru titlurile de cărți pe care i le dicta domnul Destange, nu constituie un lucru decisiv, dar un pas înainte tot reprezintă. Este imposibil să nu dau de loc peste soluția unora dintre aceste probleme pasionante. Domnul Destange este oare asociatul lui Lupin? Continuă să-l vadă? Există oare hîrtii referitoare la construcția celor trei imobile? Aceste hîrtii îmi vor furniza oare adresa altor imobile truate în același fel, pe care Lupin le-ar fi rezervat pentru el și banda lui?”

Domnul Destange, complicele lui Arsène Lupin! Acest om venerabil, ofițer al Legiunii de Onoare, lucrînd cot la cot cu un spărgător, nu era de loc o ipoteză plauzibilă. De altfel, admițînd această complicitate, cum ar fi putut domnul Destange să prevadă cu treizeci de ani în urmă, evaziunile lui Arsène Lupin, pe atunci copil de țîță?

Ce-are a face! Englezul se înverșuna. Cu flerul său prodigios, cu acel instinct, care îi este propriu, simțea că un

mister îi dă tîrcoale. Îl ghicea din unele amănunte pe care nu le putea preciza dar sub a căror impresie se afla de cînd intrase în casă.

Pînă în dimineața celei de a două zile nu făcuse încă nicio descoperire interesantă. La ora două o zări pentru prima oară pe Clotilde Destange, care venise să caute o carte în bibliotecă. Era o femeie la treizeci de ani, brună, cu gesturi domoale și tăcute, și a cărei față păstra impresia indiferentă a celor care trăiesc mult timp închiși în ei înșiși. Schimbă cîteva vorbe cu domnul Destange și se retrase fără a-l fi privit măcar pe Sholmes.

După-amiaza se scurse monoton. La ora cinci domnul Destange anunță că iese. Sholmes rămase singur pe culoarul circular suspendat la jumătatea înălțimii rotondei. Ziua era pe sfîrșite. El însuși se pregătea să plece, cînd auzi ceva trosnind, și în același timp avu senzația că cineva se afla în încăpere. Trecură cîteva minute lungi. Și deodată se înfioră: o umbră apăruse în semiobscuritate foarte aproape de el, pe balcon. Era cu puțință? De cît timp îi ținea companie personajul invizibil? Și de unde venea?

Omul coborî treptele și se îndreptă spre un dulap mare de stejar. Ascuns înapoia draperiilor care atîrnau pe rampa galeriei, în genunchi, Sholmes pîndea; îl văzu pe omul care scotocea printre hîrțiile cu care dulapul era plin. Ce căuta?

Și iată că deodată ușa se deschise și domnișoara Destange intră cu vioiciune, spunîndu-i cuiva care se afla în urmă:

— Așadar, ești hotărît să rămii în casă, tată? În acest caz aprind lumina... Stai, o secundă...

Omul împinse batantele dulapului și se ascunse în pervazul unei ferestre largi ale cărei perdele le trase în fața lui. Cum de nu-l văzuse domnișoara Destange? Cum de nu-l auzise? Foarte calmă, aceasta răsuci butonul și-i făcu tatălui ei loc să treacă.

Se așezară unul alături de celălalt. Ea deschise un volum pe care-l adusese, și începu să citească.

— Secretarul tău mai este aici? întrebă ea după un timp.

— Nu... doar vezi...

— Ești în continuare mulțumit de el? reluă ca și când ar fi ignorat boala adevăratului secretar și înlocuirea lui cu Stickmann.

— Da, da, în continuare...

Capul domnului Destange se clătina în dreapta și-n stînga. Adormi.

Trecu un timp. Tînăra citea. Una din perdele fu dată la o parte și omul se strecură de-a lungul peretelui spre ușă, mișcare ce avea loc în spatele domnului Destange, dar în fața Clotildei, astfel că Sholmes putu să-l vadă distinct. Era Arsène Lupin.

Englezul fremăta de bucurie. Calculele sale erau juste; pătrunsese chiar în inima misterioasei afaceri, iar Lupin se găsea la locul prevăzut.

Clotilde nu se clintea totuși, deși ar fi fost imposibil să-i fi scăpat un singur gest al acestui om. Lupin aproape că ajunsese la ușă, și întinsese mîna spre clanță, cînd un obiect căzu de pe masă, atins de haina acestuia. Domnul Destange se trezi tresărind. Arsène Lupin se afla deja în fața lui cu pălăria în mîna surîzător.

— Maxime Bermond! exclamă bucuros domnul Destange... dragul meu Maxime!... ce vînt bun te aduce?...

— Dorința de a vă vedea pe dumneavoastră ca și pe domnișoara Destange.

— Te-ai întors așadar din voiaj?

— Ieri.

— Rămîi să cinezi cu noi?

— Nu, cinez la restaurant cu niște prieteni.

— Atunci mâine? Clotilde, insistă să vină mâine. Ah! bravul meu Maxime. Exact la tine mă gîndeam zilele astea.

— Adevărat?

— Da, făceam ordine în acest dulap în hîrtille mele de altădată și am regăsit ultimul nostru cont.

— Care cont?

— Cel din strada Henri Martin.

— Mai păstrați încă asemenea hîrțoage? La ce bun?

Se instalară toți trei într-un salonaș care comunica cu rotonda printr-o deschizătură destul de largă.

„Este oare Lupin?” își zise Sholmes cuprins de o îndoială subită.

Da, cu siguranță, el era, însă putea la fel de bine să fie altul, care semăna cu Arsène Lupin prin anumite caracteristici, dar care totuși își păstra individualitatea distinctă, trăsăturile lui personale, privirea, culoarea părului.

În ținută de seară, cu cravată albă și o cămașă ușoară care i se mula pe corp, acesta vorbea cu vioiciune, istorisind niște întîmplări de care domnul Destange rîdea din toată inima, și care aduceau un surîs pe buzele Clotildei. Și fiecare dintre aceste surîsuri părea o recompensă pe care Arsène Lupin o căuta și se bucura de a fi cucerit-o. Atunci el devenea mai spiritual și mai vesel și, pe nesimțite, la auzul acestui glas limpede și fericit, înfățișarea Clotildei se însuflețea și pierdea expresia de răceală care o făcea așa de puțin simpatcă.

„Se iubesc, gîndi Sholmes, dar ce naiba poate fi comun între Clotilde Destange și Maxime Bermond? Știe ea oare că Maxime nu este altul decît Arsène Lupin?”

Pînă la ora șapte ascultă cu înfrigurare, reținînd cele mai neînsemnate cuvinte. Apoi, cu infinite precauții, coborî și traversă prin acea parte a încăperii unde nu risca să fie văzut din salon.

Afară, Sholmes se asigură că prin apropiere nu aștepta nicio trăsură sau automobil, și se îndepărtă șchiopătînd pe bulevardul Malesherbes. Pe o stradă alăturată însă, își îmbracă pardesiul ce-l purta pe braț, își deformă pălăria, se redresă și astfel metamorfozat se întoarse și așteaptă cu ochii nedezlipîți de ușa palatului Destange.

Arsène Lupin ieși aproape îndată și se îndreptă spre centrul Parisului prin strada Constantinopol și Londra. La o sută de pași în urma lui mergea Herlock.

Minute delicioase pentru englez! Adulmeca aerul cu lăcomie, ca un copoi de rasă, care se află pe o urmă proaspătă. Într-adevăr, a-și urmări adversarul i se părea un lucru nespus de plăcut. Cel supravegheat nu era el, ci Arsène Lupin, invizibilul Arsène Lupin. Îl ținea, ca să spunem așa, în vârful privirii, prins parcă de fire imposibil de rupt. Și era o desfătare să contemple, printre trecători, această pradă care era a lui.

Dar nu trecu mult și fu izbit de un fenomen curios: în intervalul care-l despărțea de Arsène Lupin, alți oameni avansau în aceeași direcție; îi reținură atenția mai cu seamă doi vlăjgani cu pălării rotunde pe trotuarul din partea stîngă, și alți doi cu șapcă și țigări în gură pe trotuarul din dreapta.

Poate că nu era vorba decît de o întîmplare. Dar Sholmes se miră și mai mult cînd, după ce Lupin intrase într-o tutungerie, cei patru oameni se opriră – și mai mult încă – atunci cînd aceștia plecară în același timp cu el, dar izolat, fiecare urmînd de pe partea sa Șoseaua d'Antin.

„Afurisită treabă, gîndi Sholmes, prin urmare este filat!”

Ideea că alții erau pe urmele lui Arsène Lupin, că alții i l-ar răpi – nu era vorba de glorie, puțin îi păsa de asta, ci de plăcerea imensă de a-l pune el singur cu botul pe labe pe cel mai redutabil adversar pe care-l întîlnise vreodată – ideea

aceasta îl exaspera. Totuși nu se putea înșela: oamenii aveau acel aer detașat, aerul prea natural al celor care își potrivesc mersul după mersul altei persoane și nu vor să fie remarcați.

„Ganimard știe oare mai multe decât lasă să se vadă? murmură Sholmes... Își bate joc de mine?”

Îi veni să-l acosteze pe unul din cei patru oameni, ca să se lămurească despre ce era vorba. Dar, aproape de bulevard, mulțimea devenea mai densă și se temu că-l pierde pe Lupin, astfel că iuți pasul. Ajunse într-un loc mai deschis în momentul în care Lupin urca treptele restaurantului unguresc, colț cu strada Helder. Ușa era deschisă în așa fel încât Sholmes, așezat pe o bancă de pe bulevard, pe partea opusă, îl văzu cum lua loc la o masă servită cu fast, împodobită cu flori, unde se aflau trei domni în ținută de seară și două femei foarte elegante, care-l primiră cu demonstrații de simpatie.

Herlock îi căută din ochi pe cei patru indivizi și-i zări risipiți prin grupurile care ascultau orchestra de țigani dintr-o cafenea vecină. Lucru curios, ei nu păreau să se ocupe de Lupin ci mai mult de oamenii care îi înconjurau.

La un moment dat, unul din ei scoase o țigară din buzunar și opri un domn în redingotă și pălărie înaltă. Domnul îi oferă un foc de la țigara lui, și Sholmes avu impresia că discutau, mai mult decât ar fi fost cazul pentru aprinsul unei țigări. În sfârșit, domnul urcă treptele peronului și aruncă o privire în restaurant. Zărindu-l pe Lupin, înaintă și se întreținu câteva clipe cu el, apoi alese o masă vecină, iar Sholmes constată că acest domn nu era altul decât călărețul din strada Henri Martin.

Atunci înțelese. Nu numai că Arsène Lupin nu era urmărit dar acești oameni făceau parte din banda lui! Acești oameni vegheau asupra securității lui! Erau corpul de gardă, sateliții săi, escorta sa atentă. Oriunde stăpînul se expunea vreunei

primejdii, complicii erau acolo, gata să-l avertizeze, gata să-l apere. Cei patru indivizi erau complici! Domnul în redingotă era complice!

Pe englez îl străbătu un fior. Va putea, oare, vreodată să pună mîna pe această ființă inaccesibilă? Ce putere nemărginită reprezenta o atare organizație condusă de un asemenea șef!

Rupse o foaie din carnet, mîzgăli cu creionul cîteva rînduri, o închise într-un plic, și-i zise unui puști de cincisprezece ani care era întins pe bancă:

— Ține băiete, ia o trăsură și du această scrisoare casierei de la taverna elvețiană, din Piața Châtelet. Repede...

Îi dădu o piesă de cinci franci. Puștiul dispăru.

Trecu o jumătate de oră. Mulțimea se îngroșase, iar Sholmes nu-i mai distingea decît din cînd în cînd pe acoliții lui Lupin.

Cineva îl atinse și o voce îi șopti la ureche;

— Ei bine, ce s-a întîmplat, d-le Sholmes?

— Dumneavoastră sînteți, domnule Ganimard?

— Da. Am primit biletul dumneavoastră la tavernă. Ce s-a întîmplat?

— El este aici.

— Ce spuneți?

— Acolo... În restaurant... dați-vă mai la dreapta... Îl vedeți?

— Nu.

— Îi toarnă șampanie vecinei.

— Dar nu este el.

— Ba el este.

— Dacă vă spun... A! totuși... Într-adevăr, s-ar putea... Ah! ticălosul, *cum seamănă*! murmură cu naivitate Ganimard... Și ceilalți, complicii?

— Nu. Vecina este lady Cliveden, cealaltă, ducesa de Cleath, iar vizavi, ambasadorul Spaniei la Londra.

Ganimard făcu un pas. Herlock îl reținu.

— Ce imprudență! Sînteți singur.

— Și el e singur.

— Nu, are oameni care fac de gardă pe bulevard... fără a-l mai socoti pe domnul din restaurant!

— Păi, cînd eu îl voi lua pe Arsène Lupin de guler strigîndu-i numele, voi avea toată sala de partea mea, pe toți chelnerii.

— Ar fi mai bine cu cîtiva agenți.

— Atunci numaidecît amicii lui Arsène Lupin ar deschide ochii. Așa că vedeți, domnule Sholmes, nu avem de ales.

Avea dreptate, Sholmes o simțea. Era mai bine să riște și să profite de niște împrejurări excepționale. Îi recomandă lui Ganimard numai atît:

— Încercați să vă faceți recunoscut cît mai tîrziu posibil.

Și el însuși se strecură în spatele chioșcului de ziare fără a-l pierde din vedere pe Arsène Lupin care, înclinat spre vecina sa, surîdea.

Inspectorul traversă strada cu mîinile în buzunare, ca unul care merge drept înaintea lui. Abia ajuns însă pe trotuarul opus, o coti brusc și dintr-o săritură escaladă peronul.

Un fluierat strident... Ganimard se ciocni de-un maître d'hôtel, apărut deodată în pragul ușii, care-l îmbrînci indignat, cum ar fi făcut cu un intrus a cărui ținută dubioasă ar fi dezonorat luxul restaurantului. În aceeași clipă, domnul în redingotă ieșea. Acesta îi luă apărarea inspectorului și amîndoi, el și maître d'hôtelul se certau violent, amîndoi de altfel agățați de Ganimard unul reținîndu-l, celălalt îmbrîncindu-l, într-un asemenea hal că în ciuda protestelor sale furioase, nefericitul fu azvîrlit pînă în josul peronului.

De îndată se produse o învălmășeală. Doi agenți de

poliție, atrași de zgomot, încercară să împrăștie mulțimea, dar o rezistență de neînțeles îi imobiliza, astfel că nu izbutiră să se debaraseze de umerii care îi presau și de spinările care le barau drumul.

Și deodată, ca prin minune, trecerea este liberă! Maître d'hôtelul înțelegînd eroarea își cere scuze, domnul în redingotă renunță să-l mai apere pe inspector, mulțimea se îndepărtează, agenții trec. Ganimard se năpustește la masa cu cei șase convivi. Nu mai sînt decît cinci! Se uită în jurul lui... nici o altă ieșire în afară de ușă.

— Unde e persoana care se afla pe acest loc? strigă el la cei cinci convivi stupefiați... Da, erați șase... unde se află a șasea persoană?

— Domnul Destro?

— Nu, Arsène Lupin!

Un chelner se apropie:

— Domnul acela tocmai a urcat la mezanin...

Ganimard se precipită. Mezaninul era alcătuit din saloane particulare și era prevăzut cu o ieșire specială spre bulevard!

„Găsește-l dacă poți, gemu Ganimard, acum este departe!”

...El nu se afla prea departe, cel mult la două sute de metri, în omnibuzul Madeleine-Bastilia, omnibuz care înainta liniștit, în trapul mărunț al celor trei cai, depășind piața Operei și luînd-o pe bulevardul Capucinilor. Pe platformă, doi vlăjgani cu melon stăteau la taifas. Pe imperială, în capul scării somnola un moșneag: Herlock Sholmes.

Moțăind, legănat de mișcarea vehiculului, englezul monologa:

„Dacă bravul meu Wilson m-ar vedea, cît ar fi de mîndru de colaboratorul său! Ei... era ușor de prevăzut că o dată cu acel fluierat toată partida era pierdută și că nu rămînea altceva mai bun de făcut decît să supraveghez împrejurimile

restaurantului. Într-adevăr, viața nu este lipsită de interes cu acest diavol de om!

La stația terminus, aplecându-se, Sholmes îl zări pe Arsène Lupin care trecea prin fața gării sale și-l auzi murmurînd: „La Étoile”.

„Perfect, la Étoile își dau întâlnire. Voi fi acolo. Să-l lăsăm s-o întindă cu automobilul și să-i urmărim cu trăsura pe cei doi acoliți.”

Cei doi acoliți o luară pe jos, ajunseră într-adevăr la Étoile și sunară la ușa unei căsuțe situată în strada Chalgrin nr. 40. La colțul pe care-l formează această străduță puțin frecventată, Sholmes putu să se ascundă în umbra unui intrînd.

Una din cele două ferestre ale parterului se deschise, un om cu pălărie rotundă trase jaluzelele. Pe deasupra jaluzelelor se strecura o rază de lumină.

Peste zece minute, un domn veni să sune la aceeași ușă, apoi peste foarte puțin timp, un alt individ. În sfîrșit, se opri un automobil din care Sholmes văzu că descind două persoane: Arsène Lupin și o femeie înfășurată într-un mantou și cu o voaletă deasă.

„Femeia blondă, fără nicio îndoială”, își zise Sholmes, în timp ce automobilul se îndepărta.

Așteptă să treacă un minut, se apropie de casă, escaladă pervazul ferestrei și, ridicat în vârful picioarelor, putu să arunce o privire în încăperea prin deschizătura de deasupra.

Arsène Lupin, sprijinit de șemineu, vorbea cu însuflețire. Ceilalți, în picioare, în jurul lui, îl ascultau cu atenție. Printre ei Sholmes îl recunoscuse pe domnul în redingotă și crezu că-l recunoaște și pe maître d'hôtelul de la restaurant. Cît privește Femeia blondă, aceasta era întoarsă cu spatele, așezată pe un fotoliu.

„Țin sfat, socoti el... Evenimentele din această seară i-au

neliniștit și simt nevoia să chibzuiască. Ah!... de i-aș prinde pe toți o dată, dintr-o lovitură!...”

Unul dintre complici mișcându-se, Sholmes sări jos și se ascunse în umbră. Domnul în redingotă și maître d’hôtelul ieșiră din casă. Curînd, primul etaj se iluminează: cineva trase jaluzelele de la fereastră. Apoi se făcu întuneric atît sus cît și jos.

„Ea și el au rămas la parter, își zise Herlock. Cei doi complici locuiesc la primul etaj.”

Așteptă o bună parte a nopții fără să se miște, temîndu-se ca Arsène Lupin să nu plece în absența lui. La ora patru, zărind doi agenți de poliție la capătul străzii, îi opri, le explică situația și le încredință supravegherea clădirii.

Apoi se duse la Ganimard acasă, în strada Pergolèse, și-l trezi.

— Îl am din nou în mînă.

— Pe Arsène Lupin?

— Da.

— Dacă îl aveți ca și în cursul zilei trecute, mai bine mă culc. În fine, să mergem la comisariat.

Merseră pînă în strada Mesnil iar de acolo la domiciliul comisarului, domnul Decointre. Apoi, însoțiți de o jumătate de duzină de oameni, reveniră în strada Chalgrin.

— Ceva nou? îi întrebă Sholmes pe cei doi agenți de gardă.

— Nimic.

Începeau să răsară zorile cînd, după ce-și luă toate măsurile, comisarul sună și se îndreptă către loja portăresei. Însăpăimîntată de această invazie, tremurînd din tot corpul, femeia răspunse că la parter nu existau locatari.

— Cum, niciun locatar!? strigă Ganimard.

— Ba nu, sînt cei de la primul etaj, domniile Leroux... Și-au mobilat parterul pentru niște rude din provincie...

— Un domn și o doamnă?

— Da.

— Care au venit aseară împreună cu ei?

— Poate... dormeam... Totuși nu cred, iată cheia, nu mi-a cerut-o nimeni...

Cu acea cheie comisarul deschise ușa care se afla de partea cealaltă a vestibulului. Parterul nu avea decît două camere și acestea erau goale.

— Imposibil! spuse Sholmes, eu i-am văzut, și pe ea și pe el.

Comisarul rînji:

— Nu mă-ndoiesc, însă nu sînt aici.

— Să urcăm la primul etaj. Trebuie să fie acolo.

— Primul etaj este locuit de cei doi Leroux.

— Îi vom interoga pe cei doi Leroux.

Urcară cu toții scara. Comisarul sună. La al doilea semnal un individ, care nu era altul decît unul din garda personală al lui Lupin apărură în cămașă și cu un aer furios.

— Ei bine, ce este? Ia te uită ce scandal... treziți oamenii...

Se opri însă încurcat:

— Dumnezeule... e adevărat, sau visez?... este domnul Decointre! Și dumneavoastră domnule Ganimard? Cu ce vă pot servi?

Se auzi un formidabil hohot de rîs. Ganimard hohotea, într-o criză de ilaritate, care-l făcu să se țină cu mâinile de burtă, și-i năvălise tot sîngele-n obraz.

— Dumneata ești Leroux? reuși el să articuleze... Oh!... ce caraghioslîc... Leroux, complicele lui Arsène Lupin... Ah! să mor, nu alta... Și fratele dumitale Leroux. Poate fi văzut?

— Edmond, ești acolo? Domnul Ganimard ne face o vizită.

Un alt individ, a cărui vedere dublă veselia lui Ganimard, înaintă.

— E posibil! Să-ți închipui una ca asta! Ah! dragi prieteni, ați băgat-o pe mîneacă... Cine și-ar fi închipuit vreodată! Din fericire bătrînul Ganimard veghează și are, mai ales, prieteni care-l ajută... prieteni care vin de departe.

Și întorcîndu-se către Sholmes făcu prezentările:

— Victor Leroux, inspector la Siguranță, unul dintre cei buni printre cei mai buni, din brigada de fier... Edmond Leroux, funcționar principal la serviciul antropometric...

V: O RĂPIRE

Herlock Sholmes nu se clinti. Să protesteze? Să-i acuze pe acești doi oameni? Era inutil. Fără probele care-i lipseau cu desăvîrșire și cu a căror căutare nu voia să-și piardă timpul, nimeni nu l-ar crede.

Crispat, cu pumnii strînși, nu se gîndea decît să nu-și trădeze turbarea și decepția în fața triumfătorului Ganimard. Îi salută respectuos pe frații Leroux, apărătorii ordinei, și se retrase. În vestibul făcu un ocol și se îndreptă spre o ușă joasă prin care se intra în pivniță, de unde culese o piatră de culoare roșie, un granat.

Ieșind afară, citi pe clădire aproape de tăblița cu numărul 40 această inscripție: *Lucien Destange, architect, 1877.*

Aceeași inscripție la numărul 42.

„Mereu dubla ieșire, gîndi el. Numerele 40 și 42 comunică între ele. Cum de nu m-am gîndit la asta? Ar fi trebuit să rămîn cu cei doi agenți în timpul nopții.”

Îi întrebă pe cei doi, arătîndu-le ușa casei vecine:

— Pe aici au ieșit două persoane în absența mea, nu?

— Da, un bărbat și o femeie.

Îl luă de braț pe inspectorul principal și, trăgîndu-l spre el:

— Domnule Ganimard, ați râs prea mult ca să mai fiți supărat pentru micul deranj ce vi l-am pricinuit...

— Oh! nu sînt supărat de loc.

— Nu-i așa? Dar cine rîde la urmă, rîde mai bine, așa că e cazul să terminăm.

— Sînt de aceeași părere.

— Iată-ne în ziua a șaptea. Peste trei zile, trebuie să fiu neapărat la Londra.

— O! o!...

— Voi fi acolo, domnul meu, și v-aș ruga să fiți pregătit în noaptea de marți spre miercuri.

— Pentru o expediție de același gen? făcu Ganimard zeflemitor.

— Da, domnul meu, de același gen.

— Și care se va termina...?

— Prin capturarea lui Arsène Lupin.

— Credeți?

— V-o jur pe onoarea mea!

Sholmes îl salută și se duse să se odihnească puțin în hotelul cel mai apropiat; după care, întremat, încrezător în el, se întoarse în strada Chalgrin, strecură doi ludovici în mîna portăresei, se asigură că frații Leroux erau plecați, află că imobilul aparținea unui oarecare Harmingeat și cu o lumînare coborî în pivniță prin ușița de lîngă care culesese granatul.

La capătul de jos al scării culesese altul de formă identică.

„Nu m-am înșelat, socoti el, pe aici se face comunicarea... Să vedem, șperaclul meu va deschide pivnița rezervată locatarului de la parter? Da... perfect. Să examinăm aceste dulapuri pentru sticle... O! o!, niște locuri unde praful lipsește... iar pe pămînt urme de pași...”

Un zgomot ușor îl făcu să fie numai urechi. Împinse ușa repede, suflă în lumînare și se ascunse în spatele unei grămezi de lăzi goale. După cîteva secunde își dădu seama că unul din

dulapurile de fier pivota ușor o dată cu porțiunea de zid în care era prins. Se zări lumina unei lanterne. Apăru un braț. Un om intră.

Se aplecă pînă jos de parcă ar fi căutat ceva. Cu vîrfurile degetelor împrăștie praful și de mai multe ori se ridică și aruncă ceva într-o cutie de carton pe care o ținea în mîna stîngă. După aceea șterse urmele propriilor pași în același fel ca urmele lăsate de Lupin și de Femeia blondă și se apropie de dulap.

Scoase un strigăt răgușit și se prăbuși. Sholmes se aruncase asupra lui. Fu o treabă de un minut și prin procedeul cel mai simplu din lume, omul se văzu întins pe podea, legat de mîini și de picioare.

Englezul se aplecă spre el:

— Cît vrei ca să vorbești?... Ca să spui ce știi?...

Omul răspunse printr-un surîs atît de ironic că Sholmes înțelese zădărnicia întrebării.

Se mulțumi să-i exploreze buzunarele, dar investigațiile nu-i aduseră decît o trusă de chei, o batistă și cutiuța de carton de care individul se servise și care conținea o duzină de grante asemănătoare cu cele pe care Sholmes le culesese. Slabă pradă!

Și apoi, ce avea să facă cu acest om? Să aștepte ca prietenii să-i vină întru-ajutor și să-i predea pe toți poliției? La ce bun? Ce avantaj ar scoate de aici împotriva lui Lupin?

Ezită. Examinarea cutiuței însă, îl decise. Pe ea se afla următoarea adresă: „*Léonard, bijutier, rue de la Paix.*”

Îl abandonă pur și simplu pe om. Împinse la loc dulapul, închise pivnița și ieși din casă. De la un oficiu poștal îl anunță pe domnul Destange că nu putea să vină decît a doua zi. Se duse apoi la bijutier căruia îi înmîna grantele:

— Doamna m-a trimis cu aceste pietre. S-au desfăcut dintr-o bijuterie pe care a cumpărat-o de aici.

Sholmes pica la țanc. Negustorul răspunse:

— Într-adevăr... Doamna mi-a telefonat. Va trece chiar dînsa peste puțin timp pe aici.

De-abia la ora cinci Sholmes, postat pe trotuar, zări o femeie înfășurată într-un voal des, a cărei turnură i se păru suspectă. Prin geam putu s-o vadă cînd depunea pe teighea o bijuterie împodobită cu granate.

Ea plecă aproape îndată, făcu diverse cumpărături pe jos, urcă spre Clichy și o luă pe niște străzi pe care englezul nu le cunoștea. La căderea nopții acesta intră după ea, fără ca portăreasa să-l observe, într-o casă cu cinci etaje, cu două corpuri de clădire, și prin urmare cu numeroși locatari. La etajul doi se opri și intră. Două minute mai târziu englezul își încerca norocul și una după alta își proba cu precauție cheile din trusa pe care pusese mîna. A patra se întoarse în broască.

În întunericul în care se afla, descoperi niște camere absolut goale, ca ale unui apartament nelocuit, cu ușile deschise. La capătul unui culoar însă, răzbătea lumina unei lămpi și apropiindu-se în vîrfurile picioarelor, o văzu, prin geamul transparent care separa salonul de camera alăturată, pe femeia voalată care-și scotea mantoul și pălăria, le depunea pe unicul scaun din încăpere și se înfășură într-un halat de catifea.

O văzu apoi că se îndreaptă spre șemineu și apasă pe butonul unei sonerii electrice. Și jumătatea panoului din dreapta șemineului se mișcă, glisă pe același plan cu peretele și se insinuă în grosimea panoului alăturat.

Cînd deschizătura fu destul de largă, femeia trecu și... dispăru cu lampă cu tot.

Sistemul era simplu. Sholmes îl folosi.

Merse bîjbîind prin întuneric și la un moment dat fața i se izbi de niște lucruri moi. La flacăra unui chibrit constată că se afla într-o debara micuță plină cu rochii atîrnate pe suporturi.

Își croi drum și se opri în fața pervazului unei uși închise printr-o tapiserie, sau cel puțin cu partea din spate a unei tapiserii. După ce se consumă chibritul, zări o lumină care pătrundea prin țesătura slabă și uzată a stofei învechite.

Atunci privi.

Femeia blondă era acolo, sub ochii lui, la îndemână.

Ea stinse lampa și aprinse lumină electrică. Pentru prima dată Sholmes putu să-i vadă fața în plină lumină. Tresări. Femeia pe care pînă la urmă izbutise s-o dibuiască, după atîtea tertipuri și manevre, nu era alta decît Clotilde Destange.

Clotilde Destange, asasina baronului d'Hautrec și autoarea furtului diamantului albastru! Clotilde Destange, misterioasa prietenă a lui Lupin! În sfîrșit, Femeia blondă!

„Pe toți dracii, cugetă el, nu sînt decît un dobitoc încălțat. Fiindcă prietena lui Lupin este blondă iar Clotilde brunetă, nu mi-a trecut prin cap să fac legătura între cele două femei. Ca și cum Femeia blondă ar mai fi putut să rămînă blondă după asasinarea baronului și furtul diamantului!”

Sholmes distingea o parte a încăperii, un elegant budoar, împodobit cu tapete luminoase și bibelouri scumpe. O canapea de mahon se întindea de-a lungul unei trepte joase. Clotilde se așezase pe ea și rămăsese nemișcată, cu capul între mîini. Peste puțin timp, el își dădu seama că plîngea. Pe obrajii palizi i se rostogoleau lacrimi mari, alunecau către colțurile gurii și cădeau, picătură cu picătură, pe catifeaua capotului. Și altele urmau neconținut, ieșite parcă dintr-un izvor de nesecat. Această desperare sumbră și resemnată, care se manifesta prin curgerea lentă a lacrimilor, era spectacolul cel mai trist care se poate închipui.

În spatele ei se deschise o ușă. Arsène Lupin intră.

Se priviră multă vreme fără să-și spună un cuvînt, apoi el îngenunchie lîngă ea, îi strînse capul la piept, o înconjură cu

brațele și în gestul cu care o îmbrățișa pe tînăra fată există o tandrețe profundă și o mare compasiune. Cei doi nu se mișcau. O liniște blîndă îi uni, iar lacrimile fetei curgeau mai puțin abundent.

— Aș fi vrut atît de mult să te fac fericită! murmură el.

— Sînt fericită...

— Nu, din moment ce plîngi... Lacrimile tale mă întristează peste măsură, Clotilde.

Fără voia ei se lăsa prinsă de sunetul vocii lui mîngîietoare și îl asculta lacomă de speranță și de fericire. Fața i se destinse într-un surîs, dar un surîs atît de trist totuși! El o imploră:

— Nu fi tristă, Clotilde, nu trebuie să fii, nu ai dreptul la asta!

Ea îi arată mîinile delicate și suple și-i spuse grav:

— Atîta vreme cît mîinile acestea vor fi mîinile mele, voi fi tristă, Maxime.

— Dar pentru ce?

— Ele au ucis.

Maxime exclamă:

— Taci! Nu te gîndi la asta, trecutul e mort... trecutul nu contează.

Și-i sărută mîinile lungi și palide, iar ea îl privea cu un surîs mai luminos, de parcă fiecare sărut ar fi șters cîte puțin din oribila amintire.

— Trebuie să mă iubești, Maxime, trebuie, pentru că nicio femeie nu te va iubi ca mine. Am acționat numai ca să-ți plac, și acționez și acum nu la ordinele tale, ci potrivit dorințelor tale intime. Săvîrșesc acte contra cărora instinctele și conștiința mea se revoltă, dar nu pot să rezist... fac totul mecanic pentru că îți folosește ție, pentru că tu vrei asta... și sînt gata s-o iau de la cap chiar mîine... oricînd.

El zise, cu amărăciune:

— Ah! Clotilde, de ce te-am amestecat în viața mea

aventuroasă? Ar fi trebuit să rămîn Maxime Bermond pe care-l iubeai acum cinci ani și să nu te fac să-l cunoști... pe celălalt care sînt.

— Îl iubesc la fel pe acest om și nu regret nimic, spuse ea foarte încet.

— Ba da, regreti că ți-ai pierdut viața ta dinainte, viața la lumina zilei.

— Nu regret nimic, cînd ești aici, spuse ea cu pasiune. Nu mai există nicio greșeală, nu mai există nicio crimă, cînd ochii mei te văd. Nu mai îmi pasă că sînt nefericită, departe de tine, că sufăr, că plîng, că am oroare de tot ce fac! Dragostea ta șterge totul... accept totul... Dar trebuie să mă iubești...

— Eu nu te iubesc pentru că trebuie, Clotilde, ci pentru unicul motiv că te iubesc.

— Ești sigur? zise ea foarte încrezătoare.

— Sînt sigur de mine ca și de tine. Numai că existența mea este furtunoasă și încordată, și nu pot totdeauna să-ți consacru timpul pe care l-aș dori.

Ea se îngrozi dintr-o dată:

— Ce s-a întîmplat? O nouă primejdie? Spune repede.

— O, nimic grav încă. Totuși...

— Totuși?

— Ei bine, el e pe urmele noastre.

— Sholmes?

— Da. El l-a lansat pe Ganimard în afacerea de la restaurantul unguresc. Tot el a postat azi-noapte pe cei doi agenți în strada Chalgrin. Am dovada. Ganimard a scotocit casa în dimineața aceasta iar Sholmes îl însoțea. În plus...

— În plus?

— Ei bine, mai este ceva: ne lipsește unul din oameni, Jeanniot.

— Portarul?

— Da.

— Dar eu l-am trimis azi-dimineață în strada Chalgrin să strângă granatele care-mi căzuseră din buzunar.

— Fără îndoială că Sholmes l-a prins în cursă.

— Nicidecum. Granatele au fost aduse la bijutier în strada Paix.

— Și ce s-a întâmplat cu el după aceea?

— Oh! Maxime, mi-e teamă.

— N-ai de ce să te înpăimînți. Trebuie să mărturisesc însă că situația e foarte gravă. Ce știe el? Unde se ascunde? Forța lui rezidă în izolarea sa. Nimic nu-l poate trăda.

— Ce hotărăști?

— Maximum de prudență, Clotilde. De mult timp hotărisem să-mi schimb domiciliul și să mă instalez acolo, jos, în adăpostul inviolabil pe care-l știi. Intervenția lui Sholmes grăbește lucrurile. Când unul ca el pornește pe-o pistă, poți spune că în mod fatal va ajunge la capătul ei. Prin urmare am pregătit totul. Poimîine, miercuri, va avea loc mutarea. La prînz va fi gata. La ora două chiar eu voi putea părăsi locul, după ce în prealabil voi face să dispară ultimele urme ale șederii noastre acolo, ceea ce nu e decît un fleac. Pînă atunci...

— Pînă atunci?

— Nu trebuie să ne vedem, și nimeni nu trebuie să te vadă, Clotilde. Să nu ieși. Nu mă tem cîtuși de puțin pentru mine. Mă tem însă, foarte mult, de îndată ce este vorba de tine.

— Este imposibil ca acest englez să ajungă pînă la mine.

— Cu el totul e posibil, și sînt bănuitor. Ieri, cînd era cît pe aci să fiu surprins de tatăl tău, venisem să caut în dulapul care conține vechile registre ale domnului Destange. Simțeam un pericol acolo. El există peste tot. Ghicesc inamicul care ne dă tîrcoale în întuneric și care se apropie din ce în ce. Simt că ne supraveghează... că-și întinde plasa

în jurul nostru. E una din intuițiile care nu mă înșală niciodată.

— În acest caz pleacă, Maxime, și nu te gîndi la lacrimile mele. Voi rezista și voi aștepta să treacă primejdia. Adio, Maxime.

Îl îmbrățișă lung și tot ea fu cea care îl împinse afară.

Sholmes le auzi vocile îndepărtîndu-se.

Plin de îndrăzneală, surescitat chiar de necesitatea de a acționa cu orice preț, Sholmes pătrunse într-o anticameră la extremitatea căreia se afla o scară. Dar cînd era pe punctul de a coborî, de la etajul inferior auzi murmurul unei conversații și consideră că e preferabil s-o ia pe un culoar circular care-l conducea către o altă scară. În partea de jos a acestei scări fu foarte surprins cînd zări un mobilier ale cărui forme și amplasament le cunoștea deja. O ușă era întredeschisă. Pătrunse într-o încăpere mare, rotundă. Era biblioteca domnului Destange.

„Perfect, admirabil, murmură el, înțeleg totul. Budoarul Clotildei, al Femeii blonde, cu alte cuvinte, comunică deci cu unul din apartamentele clădirii alăturate, iar această clădire își are ieșirea nu în Piața Malesherbes ci într-o stradă alăturată, strada Montchanin, după cîte îmi amintesc... De minune! Acum îmi explic în ce fel Clotilde Destange își întâlnește iubitul păstrînd în același timp reputația unei persoane care nu iese niciodată. La fel de bine îmi dau seama cum ieri seară Lupin a apărut lîngă mine, pe galerie: trebuie să existe o altă comunicație între apartamentul vecin și această bibliotecă.”

Și conchise:

„Încă o casă trucată. Încă o dată, fără îndoială, arhitectul Destange! Acum ar trebui să profit de trecerea mea pe aici ca să verific conținutul dulapului... și să mă documentez asupra celorlalte case trucate.”

Sholmes urcă pe galerie și se ascunse în spatele draperiilor

rampei. Rămase acolo pînă la sfîrșitul serii. Un servitor veni să stingă lumină electrică. O oră mai tîrziu englezul își aprinse lanterna și se îndreptă către dulap.

După cum știa, acesta conținea vechi hîrtii de-ale arhitectului, dosare, devize, jurnale de contabilitate. Într-a doua despărțitură se înălța un teanc de registre clasate în ordinea vechimii.

Le luă alternativ pe cele din ultimii ani, examinînd pagina de recapitulație și în special litera H. În fine, descoperind cuvîntul Harmingeat însoțit de cifra 63, deschise la pagina 63 și citi:

„*Harmingeat, str. Chalgrin nr. 40.*”

Urmări detaliile lucrărilor executate pentru acest client în vederea instalării unui calorifer în imobilul său. Iar pe margine, această notă: „*A se vedea dosarul M.B.*”

„Ei, o știu bine, zise detectivul, dosarul M.B., ăsta-i cel care-mi trebuie. Prin el voi afla domiciliul actual al lui Arsène Lupin.”

Aproape în zori, într-a doua jumătate a unui registru, descoperi faimosul dosar.

Conținea cincisprezece pagini: una reproducea pagina consacrată domnului Harmingeat din strada Chalgrin, alta expunea detaliat lucrările executate pentru domnul Vatinel, proprietarul din strada Clapeyron numărul 25. O alta era rezervată baronului d’Hautrec din strada Henri Martin numărul 134, alta contelui de Crozon și celelalte unsprezece diferiților proprietari din Paris.

Sholmes copie această listă de unsprezece nume și unsprezece adrese, puse apoi lucrurile la locul lor, deschise o fereastră și sări în piața pustie, avînd grijă să închidă la loc obloanele.

În camera sa de la hotel, își aprinse pipa cu gravitatea pe care o acorda acestui act și înconjurat de nori de fum analiză

concluziile pe care le putea trage din dosarul M.B. sau mai exact din dosarul Maxime Bermond, alias Arsène Lupin.

La ora opt îi trimitea lui Ganimard acest pneumatic*:

„În dimineța aceasta voi trece cu siguranță prin strada Pergolèse și vă voi încredința o persoană a cărei capturare este de cea mai mare importanță. În orice caz să fiți acasă în noaptea aceasta și mâine, miercuri, până la amiază și aranjați să aveți vreo treizeci de oameni la dispoziție...”

După aceasta alese de pe bulevard un automobil, al cărui șofer îi plăcu datorită figurii lui vesele și puțin inteligente, cu care se opri în Piața Malesherbes la cincizeci de pași de palatul Destange.

— Băiete, oprește motorul, ridică-ți gulerul la șubă căci vîntul este rece și așteaptă-mă liniștit. Peste o oră și jumătate dai drumul la motor. Cînd mă întorc pornești cu toată viteza în strada Pergolèse.

În clipa cînd trecea pragul palatului avu o ultimă ezitare. Nu era o greșală să se ocupe acum de Femeia blondă în vreme ce Lupin își desăvîrșea pregătirile de plecare?

Și nu era mai bine ca prin intermediul listei clădirilor să caute mai întîi domiciliul adversarului său?

„Ei! își zise, cînd Femeia blondă va fi prizoniera mea voi fi stăpîn pe situație.”

Sună.

Domnul Destange se afla deja în bibliotecă. Lucră un timp. Sholmes căuta un pretext pentru a urca pînă în camera Clotildei cînd tînăra intră, îi dădu bună ziua tatălui, se așeză în micul salon și începu să scrie.

Din locul de unde era, Sholmes o vedea aplecată deasupra

* text transmis prin poșta pneumatică.

mesei, meditînd din cînd în cînd, cu tocul în aer și cu figura gînditoare. Așteptă, apoi luă un volum și-i spuse domnului Destange:

— Iată cartea pe care domnișoara Destange m-a rugat să i-o duc de îndată ce-o găsesc.

Intră în salonaș și se postă în fața Clotildei în așa fel ca tatăl ei să n-o poată zări.

— Eu sînt Stickmann, noul secretar al domnului Destange.

— A! făcu aceasta, fără să se deranjeze. Așadar tatăl meu și-a schimbat secretarul?

— Da, domnișoară, și aș dori să vă vorbesc.

— Vă rog să vă așezați, am terminat.

Adăugă cîteva cuvinte la scrisoare, o semnă, sigilă plicul, dădu la o parte hîrțile, puse mîna pe telefon, obținu legătura cu croitoreasa, o rugă să grăbească terminarea unui mantou de voiaj de care avea nevoie urgentă și, în sfîrșit, întorcîndu-se către Sholmes:

— Sînt la dispoziția dumneavoastră. Dar conversația noastră nu poate avea loc în fața tatălui meu?

— Nu, domnișoară, și v-aș ruga chiar să nu ridicați vocea. E preferabil ca domnul Destange să nu ne audă de loc.

— De ce este preferabil?

— Pentru dumneavoastră, domnișoară.

— Nu admit o conversație pe care tatăl meu să n-o audă.

— Pe aceasta trebuie s-o admiteți, totuși.

Amîndoi se ridicară și își încrucișară privirile.

Ea rosti:

— Vorbiți, domnule.

Tot în picioare, detectivul începu:

— Mă veți ierta dacă mă înșel asupra unor detalii. Ceea ce garantez este exactitatea generală a incidentelor pe care vi le expun.

— Fără fraze, vă rog. Fapte.

La această întrerupere făcută brusc el simți că tînăra femeie se pusese în gardă. Reluă:

— Fie, voi merge drept la țintă. Așadar, acum cinci ani domnul, tatăl dumneavoastră, a avut ocazia să-l întâlnească pe un anume Maxime Bermond, care i s-a prezentat ca antreprenor... sau arhitect, n-aș putea să precizez. Nu este mai puțin adevărat că domnul Destange l-a îndrăgit pe acest tînăr și, dat fiind că starea sănătății nu-i mai permitea să se ocupe de afaceri, i-a încredințat domnului Bermond executarea cîtorva din comenzile pe care le acceptase din partea vechilor clienți și care păreau potrivite cu aptitudinile colaboratorului său.

Herlock se opri. I se păru că paloarea tinerei se accentuase. Totuși, aceasta, cu cel mai desăvîrșit calm, pronunță:

— Nu cunosc faptele de care îmi vorbiți, domnule, și mai ales nu văd în ce măsură m-ar putea interesa.

— În măsura în care Maxime Bermond, dumneavoastră o știți la fel de bine ca și mine, se numește în realitate Arsène Lupin.

Ea izbucni în rîs:

— Imposibil! Arsène Lupin? Maxime Bermond se numește Arsène Lupin?

— Așa cum am onoarea să v-o spun, domnișoară, și de vreme ce refuzați să mă înțelegeți din cîteva vorbe, voi adăuga că Arsène Lupin și-a găsit în dumneavoastră, în vederea realizării proiectelor lui, o prietenă, ba mai mult chiar, o complice oarbă... și pățimaș devotată.

Fără emoție, sau cel puțin cu o atît de mică emoție că Sholmes fu frapat de o asemenea stăpînire de sine, ea se ridică și declară:

— Nu cunosc scopul comportării dumneavoastră,

domnule, și nici nu vreau să-l cunosc. Vă rog, așadar, să nu mai adăugați niciun cuvânt și să ieșiți de aici.

— N-am avut niciodată intenția să vă impun la nesfârșit prezența mea, răspunse Sholmes la fel de calm ca și ea. Numai că, m-am hotărât să nu ies singur din această casă.

— Și cine vă va însoți?

— Dumneavoastră.

— Eu?

— Exact, domnișoară, vom ieși împreună de aici și dumneavoastră mă veți urma fără proteste, fără o vorbă.

Ceea ce era curios în această scenă era calmul absolut al celor doi adversari. După atitudinea lor, după intonație, s-ar fi zis că nu era un duel între două voințe puternice, ci mai degrabă o discuție politicoasă între două persoane care nu sînt de aceeași părere.

În rotundă, prin ușa larg deschisă, putea fi zărit domnul Destange care manipula cărțile cu gesturi măsurate.

Clotilde se așeză din nou, ridicînd ușor din umeri.

Herlock își scoase ceasul:

— Este ora zece și jumătate. Peste cinci minute plecăm.

— În caz contrar?

— În caz contrar mă duc la domnul Destange și-i povestesc...

— Ce?

— Adevărul. Îi povestesc falsa viață a lui Maxime Bermond și dubla viață a complicei sale.

— A complicei sale?

— Da, a celei care se numește Femeia blondă, a celei care a fost blondă.

— Și ce dovezi îi veți oferi?

— Îl voi conduce în strada Chalgrin și-i voi arăta trecerea pe care Arsène Lupin, profitînd că lucrările erau sub

conducerea lui, a construit-o cu oamenii lui între numerele 40 și 42, trecerea de care v-ați servit amîndoi, alaltăieri noapte.

— Apoi?

— Apoi îl voi conduce pe domnul Destange la maestrul Detinan, vom coborî scara de serviciu pe care ați folosit-o împreună cu Arsène Lupin pentru a scăpa de Ganimard. Și vom căuta amîndoi legătura, cu siguranță analogă, care există cu casa vecină, casă a cărei ieșire dă în bulevardul Batignolles și nu în strada Clapeyron.

— Apoi?

— Apoi îl voi conduce pe domnul Destange la castelul de Crozon și, dat fiind că el cunoaște genul lucrărilor executate de Arsène Lupin la restaurarea castelului, îi va fi ușor să descopere trecerile secrete pe care Arsène Lupin le-a executat cu oamenii săi. Va constata că aceste treceri i-au permis Femeii blonde să pătrundă noaptea în camera contelui și să ia de pe șemineu diamantul albastru, apoi două săptămîni mai târziu să intre în camera consilierului Bleichen și să ascundă acest diamant albastru în fundul unui flacon... act destul de bizar, o mărturisesc. Măruntă răzbunare de femeie, poate, nu știu, asta n-are importanță.

— Apoi?

— Apoi, făcu Herlock cu o voce mai gravă, îl voi conduce pe domnul Destange în strada Henri Martin numărul 134 și vom căuta cum baronul d'Hautrec...

— Tăceți, tăceți, bîgui cu o spaimă neașteptată. Vă interzic! Veți îndrăzni să spuneți că eu... mă acuzați...

— Vă acuz că l-ați ucis pe baronul d'Hautrec.

— Nu, nu, este o infamie!

— L-ați ucis pe baronul d'Hautrec, domnișoară. Intraseți în serviciul lui sub numele de Antoinette Bréhat cu scopul de a-i fura diamantul albastru, și l-ați ucis.

Murmură din nou, distrusă, constrînsă să se roage:

— Tăceți, domnule, vă implor. De vreme ce cunoașteți atâtea lucruri trebuie să știți că nu eu l-am asasinat pe baron.

— N-am spus că l-ați fi asasinat pe baronul d'Hautrec, domnișoară. Baronul d'Hautrec avea accese de nebunie pe care numai sora Auguste le putea stăpîni. Am aflat acest amănunt chiar de la ea. În lipsa acestei persoane, probabil că s-a năpustit asupra dumneavoastră și, în timpul luptei, pentru a vă apăra viața, l-ați lovit, înspăimîntată de un asemenea act, ați sunat și ați fugit, fără să mai smulgeți din degetul victimei acel diamant albastru pentru care vă aflați acolo. Peste puțin timp ați revenit cu unul din complicii lui Lupin, servitorul din casa vecină, l-ați transportat pe baron în pat, ați făcut ordine în cameră... dar tot fără a îndrăzni să puneți mîna pe diamantul albastru. Iată ce s-a petrecut. Așadar, repet, nu l-ați asasinat pe baron. Totuși, mîinile dumneavoastră l-au lovit.

Ea își ascunsese fruntea în mîinile acelea prelungi și palide și le ținu astfel mult timp, nemișcate. Într-un târziu, desfăcîndu-și degetele, își descoperi fața și rosti:

— Și toate acestea aveți de gînd să le spuneți tatălui meu?

— Da, și-i voi spune că am ca martori pe domnișoara Gerbois care o va recunoaște pe Femeia blondă, pe sora Auguste care o va recunoaște pe Antoinette Bréhat și pe contesa de Crozon care o va recunoaște pe doamna de Réal. Asta îi voi spune.

— Nu veți îndrăzni, spuse fata, recîștigîndu-și calmul în fața amenințării unui pericol atît de imediat.

El se ridică și făcu un pas spre bibliotecă, Clotilde îl opri:

— O clipă, domnule.

Chibzui puțin, stăpîină acum pe sine, apoi foarte calmă îl întrebă:

— Dumneavoastră sînteți Herlock Sholmes, nu-i așa?

— Da.

— Ce vreți de la mine?

— Ce vreau? M-am angajat cu Arsène Lupin într-un duel din care trebuie să ies învingător. În așteptarea unui deznodământ, care nu va întârzia prea mult, consider că un ostatic atît de prețios ca dumneavoastră îmi conferă asupra adversarului meu un avantaj considerabil. Prin urmare, domnișoară, mă veți urma: vă voi încredința unuia din prietenii mei. Îndată ce scopul meu va fi atins, veți fi liberă.

— Asta e tot?

— Da. Eu nu fac parte din poliția țării dumneavoastră și nu pretind prin urmare să fac pe... judecătorul.

Ea părea decisă. Totuși, ceru încă o clipă de răgaz, închise ochii și Sholmes o văzu neașteptat de calmă, aproape indiferentă la primejdiiile care o înconjurau.

„Oare, gîndea englezul, se crede în primejdie? De bună seamă că nu, de vreme ce Lupin o protejează. Cu Lupin nimic nu te poate atinge. Lupin este atotputernic. Lupin este infailibil!”

— Domnișoară, rosti el, era vorba de cinci minute; au trecut mai mult de treizeci.

— Îmi permiteți să urc pînă la mine în cameră și să-mi iau de acolo lucrurile?

— Dacă vreți, voi merge să vă aștept în strada Montchanin. Sînt foarte bun prieten cu portarul Jeanniot.

— Ah! știți... făcu ea cu o spaimă vizibilă.

— Știu multe lucruri.

— Fie. Atunci voi suna.

Îi fură aduse pălăria și mantoul. Sholmes îi zise:

— Trebuie să-i furnizați domnului Destange un motiv care să explice plecarea noastră, iar acest motiv să fie în măsură a explica absența dumneavoastră timp de cîteva zile.

— E inutil. Mă voi întoarce repede...

Din nou cei doi se sfidară din priviri, ironici și surîzători.

— Cît de mult credeți în el! îi zise Sholmes.

— Orbește.

— Tot ceea ce face el e bine, nu-i așa? Tot ce vrea se realizează. Iar dumneavoastră consimțiți totul și sînteți gata la orice pentru el.

— Îl iubesc, spuse ea, înflorată de pasiune.

— Și credeți că are să vă salveze?

Clotilde ridică din umeri și, îndreptîndu-se spre tatăl său, îl anunță:

— Ți-l răpesc pe domnul Stickmann. Mergem la Biblioteca Națională.

— Te înapoiezi la prînz?

— Poate... sau mai degrabă nu... dar nu te neliniști.

Și-i declară hotărîită lui Sholmes:

— Sînt a dumneavoastră, domnule.

— Fără gînduri ascunse?

— Cu ochii închiși.

— Dacă încercați să scăpați, dau alarma, strig, vă arestează și asta înseamnă închisoarea. Nu uitați că Femeia blondă se află sub puterea unui mandat.

— Vă jur, pe onoarea mea, că nu voi face nimic pentru a scăpa.

— Vă cred. Să mergem.

Exact cum prevăzuse Sholmes: părăsiră palatul împreună.

Afară automobilul staționa, întors în direcția opusă. Se vedea spatele șoferului și cascheta acestuia înfundată în gulerul șubei. Apropiindu-se, Sholmes auzi duduitul motorului. Deschise portiera, o invită pe Clotilde să urce și se așează alături de ea. Mașina demară brusc, o luă pe bulevardele exterioare, pe Avenue Hoche, apoi pe Grande Armée.

Herlock, gînditor, combina planuri.

„Ganimard e acasă, îi las fata... Să-i spun cine este? Nu, ar trimite-o direct la închisoare ceea ce ar strica totul. De îndată ce rămîn singur consult lista din dosarul M.B. și pornesc la

vînătoare. Și în noaptea asta, sau cel mai târziu mîine dimineată, îl găsesc pe Ganimard, așa cum am convenit, și i-l predau pe Arsène Lupin și banda lui.”

Își frecă mîinile fericit că-și vede scopul aproape atins și că niciun obstacol mai de seamă nu-i stă în cale. Și, cedînd unei nevoi de exuberanță care contrasta cu natura lui, exclamă:

— Iertați-mă, domnișoară, dacă arăt atîta satisfacție. Bătălia a fost anevoioasă și succesul mi se pare extraordinar de plăcut.

— E un succes legitim, de care aveți dreptul să vă bucurați, domnule.

— Vă mulțumesc. Dar pe ce fel de drum am luat-o? Șoferul n-o fi înțeles?

În clipa aceea ieșeau din Paris prin poarta Neuilly. „La naiba, totuși strada Pergolèse nu era dincolo de fortificații!”

Sholmes coborî geamul:

— Ascultă șofer, te-ai înșelat... strada Pergolèse!...

Omul nu răspunse. Detectivul repetă cu un glas mai ridicat:

— Ți-am spus să mergi în strada Pergolèse!

Omul nu răspundea de loc.

— Ei asta-i, dar ești surd, prietene! Sau ești răuvoitor... Nu avem ce căuta pe aici... strada Pergolèse!... Îți ordon să schimbi imediat direcția!

Mereu aceeași tăcere. Englezul fremăta de neliniște. O privi pe Clotilde. Un surîs nedefinit plutea pe buzele fetei.

— De ce rîdeți? bodogăni el... acest incident nu are nicio legătură... asta nu schimbă cu nimic lucrurile...

— Absolut cu nimic, răspunse ea.

Deodată îl cutremură o idee. Ridicîndu-se pe jumătate, îl examinează mai atent pe omul care conducea. Umerii îi erau mai zvelți, atitudinea mai degajată... O sudoare rece îl năpădi,

mîinile i se crispară în vreme ce convingerea cea mai înspăimîntătoare se impunea minții sale: acest om era Arsène Lupin.

— Ei bine, domnule Sholmes, ce spuneți de plimbare?

— Delicioasă, dragă domnule, cu adevărat delicioasă, ripostă Sholmes.

Poate că niciodată n-a trebuit să facă un efort de stăpînire mai formidabil ca acela de a articula aceste cuvinte fără niciun tremur în glas, fără ca nimic să-i trădeze dezlănțuirea din adîncul întregii sale ființe. Dar îndată, printr-o reacție de necrezut, un val de mînie și ură rupse digurile și, scoțîndu-și revolverul, îl îndreptă cu un gest brusc asupra domnișoarei Destange.

— Lupin, oprește imediat, în secunda asta, sau trag în domnișoara!

— Dacă vreți să nimeriți tîmpla, vă recomand să ochiți în obraz, răspunse Lupin fără să se întoarcă.

Clotilde rosti:

— Maxime, nu goni așa repede, pavajul este alunecos și mi-e frică.

Surîdea într-una, cu ochii fixați pe pavajul care acoperea drumul dinaintea mașinii.

— Să oprească! Să oprească odată! îi strigă Sholmes, nebun de mînie, vedeți bine că sînt capabil de orice!

Țeava revolverului atinse bucelele fetei.

Ea murmură:

— Maxime este de o imprudență! Cu viteza asta derapăm cu siguranță.

Sholmes își băgă arma în buzunar și apucă mînerul portierei gata să se arunce, cu toată absurditatea unui asemenea act.

Clotilde îi zise:

— Luați seama, domnule, în urma noastră mai este o mașină.

Sholmes se aplecă. Într-adevăr, o mașină îi urma, enormă, cumplită ca aspect, cu botul ei ascuțit, de culoarea sîngelui și cu patru oameni îmbrăcați în piele în ea.

„Hait, gîndi el, sînt bine păzit, să avem răbdare.”

Își încrucișă brațele pe piept, cu acea supunere orgolioasă a celor care se înclină și așteaptă, atunci cînd soarta se întoarce împotriva lor. Și, în timp ce traversau Sena și treceau prin Suresnes, Rueil, Chatou, imobil, resemnat, stăpînindu-și mînia și fără amărăciune, el nu se mai gîndea decît să descopere prin ce miracol se substituise Arsène Lupin șoferului. Ca flăcăul cumsecade pe care-l culesese dimineața pe bulevard să fi fost un complice plasat acolo dinainte, nu admitea. Totuși, însemna că Arsène Lupin fusese prevenit, și asta nu se putuse întîmpla decît după ce el, Sholmes, o amenințase pe Clotilde, întrucît nimeni, mai înainte, nu-i bănuise planurile. Or, din acel moment el și Clotilde nu se despărțiseră de loc.

Deodată îi veni în minte un amănunt: legătura telefonică cerută de fată, conversația acesteia cu croitoreasa. Și numaidecît înțelese. Chiar înainte de a-i vorbi, la simpla anunțare a convorbirii pe care el o solicita în calitate de nou secretar al domnului Destange, ea adulmecase pericolul, ghicise numele și scopul vizitatorului și, cu sînge rece, simplu, ca și cînd ar fi făcut cu adevărat ceea ce părea că face, îl chemase pe Lupin în ajutor sub masca unui furnizor, servindu-se de formule convenite între ei.

Cum venise Arsène Lupin, cum îi păruse suspect automobilul care aștepta cu motorul mergînd, cum îl cumpăraseră pe șofer, toate acestea nu aveau prea mare importanță. Ceea ce-l atrăgea pe Sholmes atît de mult încît îi domolea furia, era amintirea acelei clipe, în care o simplă

femeie, îndrăgostită ce-i drept, stăpînindu-și nervii și învingîndu-și instinctul, imobilizîndu-și trăsăturile feței și supunîndu-și expresia ochilor, îl trăsese pe sfoară pe bătrînul Herlock Sholmes.

Ce să facă împotriva unui om slujit de asemenea ajutoare și care, prin simplul ascendent al autorității sale, îi insufla unei femei asemenea resurse de îndrăzneală și energie?

Depășiră Sena și escaladară coasta Saint-Germain-ului; la cinci sute de metri de acest oraș însă, mașina se opri. Cealaltă mașină îi ajunse din urmă și se opri lîngă ei. Prin împrejurimi nu se afla nimeni.

— Domnule Sholmes, zise Lupin, binevoiți să schimbați vehiculul. Al nostru e de o încetineală...

— Cum să nu! exclamă Sholmes cu atît mai grăbit cu cît nu avea de ales.

— Îmi veți permite de asemenea să vă împrumut această subă căci vom merge destul de repede, și să vă ofer aceste două sandvișuri... Da, da, acceptați, cine știe cînd veți cina!

Cei patru oameni coborîră. Unul din ei se apropie și cum își scoase ochelarii care-l mascau Sholmes îl recunoscă pe domnul în redingotă de la restaurantul unguresc. Lupin îi zise:

— Înapoiază-i mașina asta șoferului de la care am închiriat-o. Te așteaptă în prima bodegă din strada Legendre, pe dreapta. Să-i dai a doua mie de franci promisă. A, uitasem, fii bun și dă-i domnului Sholmes ochelarii tăi.

Se întreținu cu domnișoara Destange apoi se instală la volan și porni cu Sholmes alături, iar în spate cu unul din oameni.

Lupin nu exagerase spunînd că vor merge „destul de repede”. Încă de la început porniră într-un ritm vertiginos. Orizontul venea către ei, parcă atras de o forță misterioasă și dispărea de îndată, ca absorbit de un abis către care, numaidecît, alte lucruri, arbori, case, cîmpii și păduri, se

năpusteau cu graba tumultoasă a unui torent care se apropie de vîltoare.

Sholmes și Lupin nu schimbau niciun cuvînt. Deasupra capetelor lor, frunzele plopilor stîrneau un vuiet mare de valuri, bine ritmat de intervalul regulat al arborilor. Orașele dispărură: Mantes, Vernon, Gaillon. De la o colină la alta, de la Bon-Secours la Canteleu, Rouen-ul cu periferia și portul său, cu cheiul său kilometric, Rouen-ul nu păru decît o stradă a unui tîrgușor. Apoi urmară Duclair, Caudebec, regiunea Caux, ale cărei undulații de teren abia de le atinseră în avîntul lor puternic, pe urmă Lillebonne și Quillebeuf. Și iată că deodată se găsiră pe malul Senei, la extremitatea unui mic chei, unde aștepta un iaht sobru, cu linii robuste și al cărui coș scotea rotocoale de fum negru.

Mașina stopă. În două ore parcurseseră peste patruzeci de leghe.

Un bărbat cu bluzon albastru și cu ceaprazuri de aur înaintă și salută:

— E în regulă, căpitane! exclamă Lupin. Ai primit depeșa?

— Am primit-o.

— *Hirondelle* e gata?

— Gata.

— În acest caz, domnule Sholmes...

Englezul aruncă o privire în jurul lui, văzu un grup de oameni pe terasa unei cafenele, un altul mai aproape, ezită o clipă, apoi înțelegînd că înainte de orice intervenție ar fi fost înșfăcat, imbarcat, expedit în fundul calei, traversă pasarella și-l urmă pe Lupin în cabina căpitanului.

Încăperea era mare, de o curățenie meticuloasă, cu lambriurile frumos lustruite și cu alămurile scînteind.

Lupin închise ușa și fără introducere, aproape cu brutalitate, i se adresă lui Sholmes:

— Ce știți dumneavoastră cu exactitate?

— Totul.

— Totul?! Precizați!

În intonația vocii sale nu mai era acea politețe, un pic ironică, pe care o afecta față de englez. Era accentul poruncitor al stăpînului obișnuit să comande și toată lumea să se supună în fața lui, fie el chiar și Herlock Holmes.

Se măsurară din priviri, dușmani acum, dușmani declarați și pătimași. Puțin enervat Lupin reluă:

— V-am întîlnit de mai multe ori în calea mea, domnule. Consider că e prea de tot, și că mi-am pierdut destul timp ca să vă dejoc cursele pe care mi le întindeți. Vă previn, așadar, că purtarea mea în ce vă privește depinde de răspunsul dumneavoastră. Ce știți cu exactitate?

— Totul, domnule, v-o repet.

Arsène Lupin se stăpîni și continuă pe un ton sacadat:

— O să vă spun eu ce știți: știți că sub numele de Maxime Bermond am... *retușat* cincisprezece clădiri construite de domnul Destange.

— Da.

— Din cele cincisprezece clădiri cunoașteți patru.

— Da.

— Și aveți lista celorlalte unsprezece.

— Da.

— Ați luat această listă de la domnul Destange, azi-noapte, nu?

— Da.

— Și fiindcă presupuneți că printre aceste unsprezece imobile se află în mod inevitabil unul pe care l-am păstrat pentru mine, pentru afacerile și prietenii mei, i-ați încredințat lui Ganimard grija de a porni în căutarea lui și de a-mi descoperi refugiul.

— Nu.

— Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că eu acționez de unul singur și că aveam de gînd să-l caut singur.

— Atunci nu am de ce să mă tem de vreme ce sînteți în mîinile mele.

— Nu aveți de ce să vă temeți atîta vreme cît sînt în mîinile dumneavoastră.

— Vreți să spuneți că nu veți rămîne aici?

— Da, asta vreau să spun!

Arsène Lupin se apropie și mai mult de englez și-i puse cu blîndețe mîna pe umăr:

— Ascultați, domnul meu, n-am chef de discuție și, din nefericire pentru dumneavoastră, nu sînteți în măsură să-mi puneți bețe-n roate. Așadar să isprăvim.

— Bine, să isprăvim.

— Îmi veți da cuvîntul dumneavoastră de onoare că nu veți încerca să scăpați de pe acest vas înainte de a ajunge în apele engleze?

— Vă dau cuvîntul meu de onoare că voi căuta să scap prin toate mijloacele, răspuse Sholmes, neînduplecat.

— Ei drăcie, doar știți că nu trebuie decît să spun un cuvînt ca să vă fac inofensiv. Toți acești oameni mă ascultă orbește. La un semn al meu vă pun în lanțuri...

— Lanțurile se rup.

— ...Și vă aruncă peste bord la zece mile de coastă.

— Știu să înot.

— Frumos răspuns, exclamă Lupin, rîzînd. Să mă ierte Dumnezeu, eram mînios. Scuzați-mă, maestre... dar să punem punct. Admiteți că trebuie să iau măsurile necesare pentru siguranță mea și a prietenilor mei?

— Admit. Dar toate măsurile sînt inutile.

— De acord. N-o să mi-o luați în nume de rău dacă le iau.

— E datoria dumneavoastră.

— Atunci, haideți.

Lupin deschise ușa și-l strigă pe căpitan și doi mateloți. Aceștia îl înșfăcă rășuciră o frînghie în jurul picioarelor și-l prinseră de cușeta căpitanului.

— Destul, ordonă Lupin. Vă rog să mă credeți, domnule, că numai încăpățînarea dumneavoastră și gravitatea excepțională a situației m-au silit să îndrăznesc...

Mateloții se retraseră. Lupin îi spuse căpitanului:

— Căpitane, un om din echipaj va rămîne aici la dispoziția domnului Sholmes și chiar dumneata îi vei ține companie pe cît posibil. Să aveți pentru el toată considerația. Nu este un prizonier, ci un oaspete. Cît arată ceasul dumitale, căpitane?

— Două și cinci.

Lupin își consultă ceasul, apoi o pendulă atîrnată de peretele cabinei.

— Două și cinci?... ceasul meu arată aceeași oră. Cît timp îți trebuie ca să ajungi la Southampton?

— Nouă ceasuri, fără să ne grăbim.

— Să fie unsprezece. Nu trebuie să atingi țărmul înainte de plecarea pachebotului, care părăsește Southamptonul la miezul nopții și ajunge la Le Havre la nouă dimineața.

Înțelegi, căpitane, nu-i așa? Repet: deoarece ar fi nespun de periculos pentru noi toți ca domnul să revină în Franța cu acel pachebot, nu trebuie să ajungi la Southampton înainte de ora unu noaptea.

— S-a înțeles.

— Maestre, vă salut. La anul, pe lumea asta sau pe cealaltă.

— Pe mîine.

Cîteva minute mai tîrziu Sholmes auzi automobilul care se depărta și aproape imediat, din adîncurile *Hirondellei* aburul răbufni cu putere. Vaporul pornea.

Pe la ora trei treceau de estuarul Senei și intrau în plină

mare. În acest timp, întins pe cușeta de care era legat, Sholmes dormea adânc.

A doua zi dimineața, a zecea și ultima zi a războiului angajat între cei doi mari rivali, *L'Écho de France* publica această delicioasă notă:

„Un decret de expulzare a fost emis ieri de către Arsène Lupin împotriva detectivului englez Herlock Sholmes. Semnat la amiază, decretul a fost adus la îndeplinire în aceeași zi. La ora unu noaptea Sholmes a fost debarcat la Southampton.”

VI: A DOUA ARESTARE A LUI ARSÈNE LUPIN

Încă de la ora opt, douăsprezece camioane umpluseră strada Crevaux, între avenue du Bois de Boulogne și avenue Bougeaud. Domnul Felix Davey se mută din apartamentul pe care-l ocupa la numărul 8, etajul al patrulea. Iar domnul Dubreuil, expert de profesie, care făcuse un singur apartament din etajul al cincilea al aceleiași clădiri și din etajele corespunzătoare ale celor două clădiri alăturate, expedia în aceeași zi – simplă coincidență întrucât cei doi domni nu se cunoșteau – colecțiile sale de mobile pentru care atîția amatori străini îl vizitau zilnic.

Amănunt care fu remarcat în cartier dar de care nu se vorbea decît mai tîrziu: niciunul din cele douăsprezece camioane nu purta numele și adresa antreprenorului și niciunul dintre oamenii care le însoțeau nu intră în vorbă cu vecinii. Și lucrară atît de bine că la ora unsprezece totul era gata. Nu rămase nimic în afară de grămezile de hîrtii și de cîrpe care se lasă în astfel de împrejurări în ungherele încăperilor goale.

Domnul Felix Davey, tînăr elegant, îmbrăcat după moda cea mai rafinată, dar ținînd în mînă un baston a cărui greutate trăda bicepsul ieșit din comun al posesorului, merse liniștit și

se așeză pe o bancă din aleea transversală care taie avenue du Bois în fața străzii Pergolèse. Lângă el o femeie cu aspect de mic-burgheză citea ziarul în timp ce un băiețel se juca scormonind cu lopățica într-o grămadă de nisip.

La un moment dat Felix Davey îi zise femeii fără să întoarcă capul:

— Și Ganimard?

— E plecat de azi dimineață de la ora nouă.

— Unde?

— La Prefectura de poliție.

— Singur?

— Singur.

— Nicio veste azi-noapte?

— Niciuna.

— Cei din casă îți acordă aceeași încredere?

— Da. Îi fac doamnei Ganimard mici servicii și ea îmi povestește tot ce face soțul ei... Am petrecut dimineața împreună.

— Bine. Până la noi dispoziții vei continua să vii aici în fiecare zi la ora unsprezece.

Se ridică și se duse la Pavilionul chinezesc, lângă Poarta Dauphine, unde luă un dejun frugal, două ouă, legume și fructe. După asta se înapoie în strada Crevaux și-i spuse portăresei:

— Mă duc să arunc o privire pe sus și vă înapoiez cheile.

Își termină inspecția în încăperea care-i servea drept cabinet de lucru. Acolo, apucă de capătul unei țevi de gaz care atârna de-a lungul șemineului și care se termina printr-un cot, scoase dopul de metal care o astupa, adaptă un mic aparat în formă de cornet și fluieră.

Un șuierat ușor îi răspunse. Cu gura aproape de țeavă murmură:

— Nimeni, Dubreuil?

- Nimeni.
- Pot urca?
- Da.

Puse dopul la loc zicîndu-și:

„Pînă unde merge oare progresul? Secolul nostru cunoaște o mulțime de mici invenții care într-adevăr fac viața mai fermecătoare și mai pitorească. Și atît de amuzantă!... mai ales cînd știi să te joci cu viața, ca mine.”

Învîrți unul din ornamentele de marmură ale șemineului. Placa de marmură se clinti și oglinda de deasupra ei glisă pe niște caneluri invizibile, dezvăluind o intrare largă unde începeau primele trepte ale unei scări construite chiar în corpul șemineului; totul foarte curat, din fontă bine șlefuită și cu plăci din porțelan alb.

Urcă. La etajul cinci, aceeași deschizătură deasupra șemineului. Domnul Dubreuil aștepta.

- La dumneata s-a terminat?
- S-a terminat.
- S-a strîns totul?
- În întregime.
- Și personalul?
- Nu mai sînt decît trei oameni de gardă.
- Să mergem acolo.

Ținîndu-se unul după altul, urcară pe același drum pînă la etajul servitorilor și ajunseră într-o mansardă unde se aflau trei indivizi, dintre care unul privea pe fereastră.

- Nimic nou?
- Nimic, șefule.
- E liniște pe stradă?
- Absolută.

— Încă zece minute și plec definitiv... Veți pleca și voi. Pînă atunci la cea mai mică mișcare suspectă în stradă mă avertizați.

— Sînt tot timpul cu degetul pe soneria de alarmă, patroane.

— Dubreuil, le-ai recomandat băieților care ne-au mutat să nu se atingă de firele acestei sonerii?

— Desigur, ea funcționează de minune.

— Atunci sînt liniștit.

Cei doi domni coborîră pînă în apartamentul lui Felix Davey. Acesta, după ce aranjă la loc ornamentul de marmură, exclamă cu voioșie:

— Dubreuil, tare aș vrea să văd mutrele celor care vor descoperi toate aceste trucuri formidabile, sonerii de avertizare, rețele de fire electrice și tuburi acustice, pasaje invizibile, lame de parchet care glisează, scări secrete... Un adevărat castel fermecat.

— Ce reclamă pentru Arsène Lupin!

— O reclamă de care mai bine ne-am lipsi. Păcat să părăsești o asemenea instalație. Totul va trebui luat de la capăt, Dubreuil... și după un model nou, desigur, căci nu trebuie niciodată să te repeți. Dracu să-l ia pe Sholmes!

— Tot nu s-a întors Sholmes?

— În ce fel? Din Southampton are un singur pachebot, cel de miezul nopții. Din Le Hivre, un singur tren, cel de ora nouă dimineața care sosește la unsprezece și unsprezece. Din moment ce n-a prins pachebotul de miezul nopții, și e sigur că nu l-a prins, deoarece instrucțiunile date căpitanului au fost categorice, el nu va putea fi în Franța decît astă-seară, via Newhaven și Dieppe.

— Dacă revine!

— Sholmes nu abandonează niciodată partida. Va reveni, însă prea târziu. Noi vom fi departe.

— Și domnișoara Destange?

— Trebuie s-o întîlnesc peste o oră.

— La ea acasă?

— O, nu. Ea nu se va înapoia acasă decît peste cîteva zile, după furtună... și atunci nu voi mai avea decît să mă ocup de ea. Dar dumneata Dubreuil, trebuie să te grăbești.

Îmbarcarea tuturor coletelor va cere timp și prezența dumitale este necesară pe chei.

— Ești sigur că nu sîntem supravegheați?

— De cine? Nu mă temeam decît de Sholmes.

Dubreuil se retrase. Felix Davey făcu o ultimă inspecție, culese de pe jos două sau trei scrisori rupte, apoi zărind o bucată de cretă, desenă pe tapetul închis din sufragerie un chenar mare și scris ca pe o placă comemorativă:

AICI A LOCUIT, TIMP DE CINCI ANI, LA
ÎNCEPUTUL SEC. XX, ARSÈNE LUPIN,
GENTLEMAN-SPĂRGĂTOR.

Această șotie păru să-i producă o vie satisfacție. O contemplă fluierînd ușor, foarte fericit și exclamă:

— Acum, cînd sînt în regulă cu istoricii generațiilor viitoare, s-o întindem. Grăbiți-vă maestre Sholmes, peste trei minute voi părăsi bîrlogul iar înfrîngerea dumneavoastră va fi totală... Încă două minute! Mă faceți să aștept, maestre!... Încă un minut! Nu veniți? Atunci vă pot socoti căzut în dizgrație și-mi proclam încoronarea. După care, o șterg. Adio, regat al lui Arsène Lupin, nu te voi mai vedea. Adio, cincizeci și cinci de camere ale celor șase apartamente peste care domneam! Adio, cămăruța mea, austera mea cămăruță.

O sonerie curmă brusc accesul său de lirism, un zbîrnîit ascuțit, rapid și strident care se întrerupsese de două ori fu reluat de două ori și încetă. Era soneria de alarmă.

Ce se întîmplase? Ce primejdie neprevăzută? Ganimard? Nu...

Fu pe punctul de a se înapoia în birou și de a fugi. Mai întâi însă se îndreptă spre fereastră. În stradă nimeni.

Dușmanul intrase deja în casă? Ascultă și avu impresia că distinge un freamăt confuz. Fără să mai ezite, alergă spre cabinetul de lucru și în timp ce trecea pragul, auzi zgomotul unei chei pe care cineva căuta s-o introducă în ușa vestibulului.

„Drace, murmură el, e chestie de timp. Casa poate că este împresurată... iar pe scara de serviciu, e imposibil! Bine că e șemineul...”

Apăsă cu putere pe ornament; acesta nu se clinti. Făcu un efort mai puternic; nicio mișcare.

În același moment avu impresia că ușa de jos se deschide și că se aud pași.

„Afurisită afacere, bombăni el, sînt pierdut dacă acest nenorocit de mecanism...”

Degetele i se încheștară pe ornament. Apăsă cu toată puterea. Nimic nu se clintea. Nimic! Printr-un ghinion de necrezut, printr-o vrăjmășie a sortii cu adevărat înspăimîntătoare, mecanismul, care doar cu cîteva minute mai înainte funcționa, acum nu mai mergea.

Se înverșună, se enervă. Blocul de marmură rămînea inert, nemișcat. Blestemăție! Era oare admisibil ca acest obstacol stupid să-i bareze drumul? Zgîlțîi marmura, o izbi furios cu pumnii, bătu în ea, înjură...

— Ei bine, ce s-a întîmplat, domnule Lupin, este ceva care nu merge cum trebuie?

Lupin se întoarse înspăimîntat. Herlock Sholmes se afla în fața lui!

Herlock Sholmes! Îl privi clipind din ochi, jenat parcă de o viziune atroce. Herlock Sholmes la Paris! Herlock Sholmes pe care-l expediase cu o zi mai înainte în Anglia ca pe un colet

periculos și care se ridica acum în fața lui, victorios și liber! Ah! pentru ca acest miracol imposibil să se fi realizat, în ciuda voinței lui Arsène Lupin, era nevoie de o răsturnare a legilor naturii, de triumful a tot ce este mai illogic și mai anormal! Herlock Sholmes în fața lui!

Iar englezul pronunță ironic la rîndul său, plin de acea politețe disprețuitoare cu care îl șfichiuse de atîtea ori adversarul său:

— Domnule Lupin, vă anunț că începînd din această clipă nu mă voi mai gîndi niciodată la noaptea ce m-ați făcut s-o petrec în palatul baronului d'Hautrec, nici la pățaniile amicului meu Wilson, nici la răpirea mea cu automobilul sau la călătoria pe care tocmai am terminat-o, priponit din ordinul dumneavoastră, de o cușetă puțin confortabilă. Această clipă mă face să uit totul. Nu-mi mai amintesc de nimic. Sînt răsplătit. Sînt răsplătit împăratește.

Lupin tăcea. Englezul reluă:

— Nu sînteți de aceeași părere?

Avea aerul că insistă ca și cum ar cere o consimțire, un fel de chitanță în ceea ce privește trecutul.

După un moment de reflecție, în timpul căruia englezul se simți pătruns, sfredelit pînă în adîncurile sufletului, Lupin declară:

— Presupun domnule, că actuala dumneavoastră comportare se sprijină pe motive serioase?

— Extrem de serioase.

— Faptul că ați scăpat de supravegherea căpitanului și mateloților mei nu este decît un incident secundar în disputa noastră. Dar faptul că sînteți aici, în fața mea, înțelegeți, *singur* în fața lui Arsène Lupin, mă face să cred că revanșa este totală.

— Totală, domnule!

— Clădirea?

- Împresurată.
 - Cele două clădiri alăturate?
 - Împresurate.
 - Apartamentul de deasupra?
 - Cele *trei* apartamente ale etajului cinci pe care le ocupa domnul Dubreuil, împresurate.
 - Astfel că...
 - Astfel că sînteți prins, domnule Lupin, definitiv prins.
- Aceleași simțăminte care-l răscoliseră pe Sholmes în timpul promenadei în automobil, le încerca acum Lupin, aceeași furie concentrată, aceeași revoltă, dar și aceeași lealitate care îl făcu pînă la urmă să se încline în fața situației. Amîndoi, la fel de puternici trebuiau să accepte în același mod înfrîngerea ca pe un rău trecător în fața căruia trebuie să te resemnezi.
- Sîntem chit, domnule, spuse Lupin răspicat.

Englezul păru încîntat de această mărturisire. Tăcură. Apoi Lupin reluă, stăpîn acum pe el și surîzător:

- Nu sînt supărat! Devenea plictisitor să cîștig într-una. Nu trebuia decît să întind brațul ca să lovesc în plin. De data asta eu sînt în această situație. Atins, maestre!

Rîdea din toată inima.

- În sfîrșit, lumea se va amuza. Lupin este prins în capcană. Cum va ieși din ea? În capcană!... Ce aventură... Ah! maestre, vă datorez o emoție grea. Asta e viața!

Își apăsă tîmplele cu pumnii strînși ca și cînd și-ar fi ținut în frîu bucuria dezordonată care clocotea în el, cu gesturile unui copil care se distrează peste poate. În fine, se apropie de englez:

- Și acum ce așteptați?

- Ce aștept?

- Da, Ganimard și oamenii lui sînt afară. De ce nu intră?

— Eu l-am rugat să nu intre.

— Și el a consimțit?

— I-am solicitat sprijinul numai cu condiția categorică de a se lăsa condus de mine. De altfel el crede că domnul Felix Davey nu este decît un complice de al lui Lupin.

— Atunci repet întrebarea sub o altă formă. De ce ați intrat singur?

— Voiam mai întîi să vă vorbesc.

— Aaa! vreți să-mi vorbiți?

Această idee păru să-i placă în mod deosebit lui Lupin. Există situații cînd preferi vorbele acțiunilor.

— Domnule Sholmes, regret că nu am niciun fotoliu pe care să vi-l pot oferi. Lada asta veche, pe jumătate ruptă, vă convine? Sau mai bine pervazul acestei ferestre? Sînt convins că un pahar cu bere ar fi binevenit... Neagră sau blondă? Dar așezați-vă, vă rog...

— Inutil. Să discutăm.

— Ascult.

— Voi fi scurt. Scopul șederii mele în Franța nu era arestarea dumneavoastră. Dacă am fost pus în situația de a vă urmări am făcut-o pentru că nici un alt mijloc nu s-a ivit pentru a-mi atinge adevăratul scop.

— Care era?

— Să regăsesc diamantul albastru!

— Diamantul albastru!

— Desigur, întrucît cel care a fost descoperit în flaconul consulului Bleichen nu era cel veritabil.

— Într-adevăr. Cel adevărat a fost expedit de Femeia blondă iar eu l-am copiat exact și, dat fiind că atunci aveam niște proiecte legate de celelalte bijuterii ale contesei, iar consulul Bleichen era deja suspect, sus-numita Femeie blondă, pentru a nu fi bănuită la rîndul ei, a strecurat falsul diamant în bagajele numitului consul.

- Astfel că îl păstrați pe cel veritabil.
- Bineînțeles.
- Acel diamant îmi trebuie.
- Imposibil. Regret din tot sufletul.
- I l-am promis contesei de Crozon. Îl voi avea.
- Cum să-l aveți de vreme ce se află în posesia mea?
- Îl voi avea tocmai *pentru că* se află în posesia

dumneavoastră.

- Așadar o să vi-l predau?
- Da.
- De bună voie?
- Vi-l cumpăr.

Lupin avu un acces de veselie.

- Sînteți naiv. Tratați asta ca pe o afacere.
- E o afacere.
- Și ce-mi oferiți?

— Libertatea domnișoarei Destange.

— Libertatea ei? Dar știu că nu se află în stare de arest.

— Îi voi furniza lui Ganimard indicațiile necesare. Lipsită de protecția dumneavoastră va fi prinsă și ea.

Lupin izbucni din nou în rîs.

— Dragă domnule, îmi oferiți ceea ce nu aveți.

Domnișoara Destange se află în siguranță și nu mă tem de nimic. Pretind altceva.

Englezul ezită, vizibil încurcat, un pic aprins la față. Apoi brusc, puse mîna pe umărul adversarului său:

— Și dacă v-aș propune...?

— Libertatea mea?

— Nu... dar, în fine pot să ies din această cameră să mă sfătuiesc cu Ganimard...

— Să mă lăsați să chibzuiesc?

— Da.

— Ei, Doamne, și la ce ar servi? Afurisitul de mecanism

nu mai funcționează, spuse Lupin apăsînd enervat pe ciubucul de la șemineu.

Își înăbuși un strigăt de stupefacție: de astă dată, capriciul sorții, întoarcerea nesperată a șansei, blocul de marmură se clinti sub degetele sale!

Era salvarea, evadarea posibilă. În acest caz la ce bun să se supună condițiilor lui Sholmes?

Se plimbă de la dreapta la stînga ca și cînd și-ar fi pregătit răspunsul. Apoi, la rîndul lui puse mîna pe umărul englezului:

— Totul e bine cîntărit, domnule Sholmes, prefer să-mi rezolv singur micile afaceri.

— Totuși...

— Nu, n-am nevoie de nimeni.

— Cînd Ganimard va pune mîna pe dumneavoastră, totul va fi terminat. N-o să vă lase.

— Cine știe!

— Bine, dar e o nebunie. Toate ieșirile sînt ocupate.

— Rămîne una.

— Care?

— *Cea pe care o voi alege.*

— Vorbe! Arestarea dumneavoastră poate fi considerată ca și efectuată.

— Nu este.

— Atunci?

— Atunci păstrez diamantul albastru.

Sholmes își scoase ceasul.

— E trei fără zece. La trei fix îl chem pe Ganimard.

— Avem așadar zece minute de pălăvrăgeală la dispoziție. Să profităm de ele, domnule Sholmes și pentru a-mi satisface curiozitatea care mă devoră, spuneți-mi cum v-ați procurat adresa și numele lui Felix Davey?

Supraveghindu-l mereu cu atenție pe Lupin a cărui bună dispoziție îl neliniștea, Sholmes se pretă cu plăcere la această

mică explicație în care amorul său propriu avea de câștigat și răspuns prompt.

— Adresa dumneavoastră? O am de la Femeia blondă.

— Clotilde!

— Chiar ea. Amintiți-vă... ieri dimineață... când am vrut să o răpesc cu mașina, ea i-a telefonat croitoresei.

— Într-adevăr.

— Ei bine, am înțeles mai târziu că acea croitoareasă erați dumneavoastră... Și pe vapor, azi noapte, printr-un efort de memorie care este unul din lucrurile de care îmi va fi permis să mă simt mîndru, am reușit să reconstitui ultimele două cifre ale numărului dumneavoastră de telefon... 73. Astfel că, fiind în posesia listei caselor „retușate” de dumneavoastră mi-a fost ușor, chiar la sosirea mea în Paris, azi-dimineață la ora unsprezece, să caut și să descopăr în cartea de telefon numărul și adresa domnului Felix Davey. Numele și adresa odată cunoscute, i-am cerut sprijinul lui Ganimard.

— Admirabil! Clasa întâia! Nu pot decît să mă înclin. Dar ceea ce nu pricep este că dumneavoastră ați luat trenul din Le Hîvre. Cum ați făcut de ați evadat de pe *L'Hirondelle*?

— N-am evadat.

— Totuși...

— Dumneavoastră i-ați ordonat căpitanului să nu sosească la Southampton decît la ora unu noaptea. Am fost debarcat la miezul nopții. Am putut deci să iau pachebotul pentru Le Hîvre.

— Să mă fi trădat căpitanul? Este inadmisibil.

— Nu v-a trădat.

— Atunci?

— Ceasul lui.

— Ceasul?

— Da, i-am dat ceasul cu o oră înainte.

— Cum?

— Cum se dă un ceas înainte, întorcînd remontoarul. Discutam așezați unul lîngă altul, eu îi povesteam istorii care-l interesau... Pe legea mea, n-a observat nimic.

— Bravo, treaba e nostimă, o rețin. Dar pendula care era agățată de peretele cabinei?

— A, cu pendula a fost mai dificil, căci aveam picioarele legate, dar matelotul care mă păzea în absența căpitanului a binevoit să dea un bobîrnac acelor.

— El! Haida de! A consimțit el?

— O, el ignora importanța actului său. I-am spus că trebuia cu orice preț să prind primul tren pentru Londra și... s-a lăsat convins...

— Prin intermediul...

— Prin intermediul unui mic cadou... pe care, de altfel, acest excelent om avea intenția să vi-l predea în mod leal.

— Ce fel de cadou?

— Aproape nimic.

— Totuși?

— Diamantul albastru.

— Diamantul albastru!

— Da, cel fals, cel pe care l-ați înlocuit cu diamantul contesei și pe care aceasta mi l-a încredințat...

Avu loc o explozie de rîs, neașteptat și tumultuos.

Lupin se prăpădea de rîs cu lacrimi în ochi.

— Doamne, ce nostimadă! Diamantul! Diamantul cel fals în mîinile matelotului! Și ceasul căpitanului! Și acele pendulei!

Niciodată Sholmes nu simțise lupta așa de violentă între el și Lupin. Cu instinctul său prodigios descifra sub această veselie excesivă, o concentrare a gîndirii, ca o reculegere a tuturor facultăților.

Puțin cîte puțin Lupin se apropiase. Englezul se dădu înapoi și neglijent strecură degetul în buzunarul hainei.

— E ora trei, domnule Lupin.

— Deja trei? Ce păcat! Ne distrăm atît de bine!...

— Aştept răspunsul dumneavoastră.

— Răspunsul meu? Doamne cît sînteţi de pretenţios!

Atunci, acesta e sfîrşitul partidei pe care o jucăm. Iar ca miză, libertatea mea!

— Sau diamantul albastru.

— Fie... Jucaţi primul. Ce faceţi?

— Eu atac regele, zise Sholmes trăgînd un foc de revolver.

— Iar eu *iau piesa*, ripostă Lupin repezindu-i englezului un pumn.

Sholmes trăsese în aer pentru a-l chema pe Ganimard a cărui intervenţie, îi părea urgentă. Însă pumnul lui Arsène Lupin nimeri drept în stomacul lui Sholmes care păli şi se împletici. Dintr-un salt Lupin fu la şemineu şi placa de marmoră începu să se urnească... Prea tîrziu! Uşa se deschise.

— Predă-te, Lupin! Dacă nu...

Ganimard, postat fără îndoială mai aproape decît crezuse Lupin, Ganimard era acolo, cu revolverul aţintit asupra lui. Iar în urma lui Ganimard zece oameni, douăzeci de oameni, care se îngrămădeau, vlăjgani solizi şi fără scrupule; l-ar fi răpus ca pe un cîine la cel mai mic semn de rezistenţă.

El făcu un gest foarte calm.

— Jos labelle! Mă predau.

Şi îşi încrucişă mîinile pe piept.

Uluire generală... În încăperea lipsită de mobilier şi tapiserii, cuvintele lui Arsène Lupin se prelungeau ca un ecou. „Mă predau!” Cuvinte de necrezut. Se aşteptau ca acesta să dispară prin vreo trapă sau ca o bucată de zid să se prăbuşească şi să-l sustragă încă o dată din faţa agresorilor. Şi el se predă!

Ganimard înaintă şi, foarte emoţionat, cu toată gravitatea pe care o cere un astfel de act, încet, puse mîna pe adversarul său şi avu infinita plăcere să pronunţe:

— Te arestez, Lupin.

— Brr, tremură Lupin, mă impresionezi, dragă Ganimard. Ce mutră lugubră! S-ar spune că vorbești la înmormântarea unui prieten. Hai, lasă aerul acesta de înmormântare.

— Te arestez!

— Și asta te dă gata? În numele legii – al cărui executor fidel este – Ganimard, inspector principal, îl arestează pe nelegiuitul Lupin. Moment istoric, de a cărui importanță vă dați seama... Și este pentru a doua oară că un asemenea act are loc. Bravo Ganimard, vei ajunge departe în carieră!

Și își oferi încheieturile mâinilor, cătușelor de oțel.

Fu un eveniment care se săvârși cu oarecare solemnitate. În ciuda brutalității lor obișnuite și a strășniciei resentimentelor lor față de Lupin, agenții acționau cu rezervă, mirați că le este permis să atingă această ființă intangibilă.

— Sărmanul meu Lupin, suspină prizonierul, ce-ar spune prietenii din nobilul foburg dacă te-ar vedea umilit în halul acesta!

Își îndepărtă mâinile cu un efort progresiv și continuu al tuturor mușchilor. Venele tîmpelor i se umflară. Verigile lanțului îi pătrunseră în carne.

— Acum, zise.

Lanțul sări, sfărîmat.

— Un altul, prietene, ăsta nu-i bun de nimic.

I se puseră două. El aprobă.

— Perfect! Nicio precauție nu e de prisos cu mine.

Apoi, numărînd agenții:

— Cîți sînteți, prieteni? Douăzeci și cinci? Treizeci? E prea mult. Nu-i nimic de făcut. Ah! de-ați fi numai cincisprezece!

Avea într-adevăr farmec, farmecul unui mare actor care-și joacă rolul din instinct și cu vervă, cu impertinență și ușurință. Sholmes îl privea așa cum privești un spectacol bun căruia știi să-i apreciezi toate frumusețile și toate nuanțele. Și avu într-adevăr această impresie stranie că lupta era egală între cei treizeci de oameni pe de o parte, susținuți de întregul aparat formidabil al justiției, și această ființă singură, dezarmată și înlănțuită, pe de altă parte. Cele două părți se echilibrau.

— Ei bine, maestre, îi zise Lupin, iată-vă opera desăvârșită. Datorită dumneavoastră Lupin va putrezi pe paiele umede ale celulelor. Mărturisiți că nu aveți conștiința pe deplin liniștită și că vă rod remușcările.

Fără voia lui englezul ridică din umeri avînd aerul că spune: „Nu depindea decît de dumneavoastră”.

— Niciodată! Niciodată! strigă Lupin. Să vă înapoiez diamantul albastru? A, nu. M-a costat pînă acum prea multă osteneală. Îl păstrez. Cînd voi avea onoarea să vă fac prima vizită la Londra, luna viitoare, desigur, vă voi expune motivele... Doar o să fiți la Londra luna viitoare? Preferați Viena, Saint-Petersburg?

Tresări. În încăpere se auzi o sonerie. Nu era soneria de alarmă ci apelul telefonului ale cărui fire duceau în birou, între cele două ferestre, iar aparatul nu fusese ridicat.

Telefonul. Ah! Cine trebuia așadar să mai cadă în cursa pe care o întindea un destin groaznic? Arsène Lupin făcu un gest furios către aparat ca și cum ar fi vrut să-l spargă, să-l sfărîme în bucăți și prin asta să înăbușe vocea misterioasă care voia să-i vorbească. Ganimard însă, ridică receptorul și se aplecă:

— Alo?... alo? numărul 648.73... da, aici este.

Rapid, cu autoritate, Sholmes îl îndepărtă, apucă cele două piese și puse batista pe microfon pentru a-și înăbuși vocea.

În acel moment ridică ochii spre Lupin. Privirea pe care o schimbară dovedi că același gând îi izbise pe amîndoi și intuiseră pînă în ultimele consecințe această ipoteză posibilă, probabilă, aproape sigură: la celălalt capăt al firului era Femeia blondă. Ea credea că-i telefonează lui Felix Davey sau mai degrabă lui Maxime Bermond și tocmai lui Sholmes trebuia să se destăinuiască!

Englezul scandă:

— Alo?... alo?...

Un moment de liniște, apoi Sholmes:

— Da, eu sînt, Maxime.

Drama începea să se contureze cu o precizie tragică. Lupin, neînduplecatul și batjocoritorul Lupin nici nu se gîdea să-și ascundă neliniștea și, palid la față, făcea eforturi să audă, să ghicească. Iar Sholmes continua, răspunzîndu-i vocii misterioase:

— Alo?... alo?... da, totul e terminat și tocmai mă pregăteam să te întîlnesc așa cum stabilisem. Unde? Acolo unde ești. Îți închipui doar că nu în altă parte...

El ezită, căutîndu-și cuvintele, apoi se opri. Era limpede că încerca s-o interogheze pe fată fără să fie nevoit să vorbească și că habar nu avea unde se afla aceasta.

În plus, prezența lui Ganimard părea să-l jeneze... Ah! dacă prin cine știe ce minune s-ar putea tăia firul acestei convorbiri diabolice! Lupin o dorea cu toată puterea lui, cu toți nervii încordați.

Sholmes pronunță:

— Alo?... alo?... Mă auzi? Eu nu prea... foarte slab... abia dacă disting... Mă asculți?... Ei bine, uite... socotind... e preferabil să te întorci acasă... Ce pericol? Niciunul... Doar el se află în Anglia! Am primit o depeșă de la Southampton care-mi confirmă sosirea lui.

Ce ironie în aceste cuvinte! Sholmes le articulă cu o bună dispoziție inexprimabilă. Adăugă:

— Așadar nu pierde vremea, draga mea, vin să te văd.

Agăță receptorul.

— Domnule Ganimard, o să vă cer trei oameni.

— Pentru Femeia blondă, nu?

— Da.

— Știți unde se află?

— Da.

— Drace! frumoasă captură. Cu Lupin... ziua e completă. Folenfant, adu doi oameni și însoțește-l pe domnul.

Englezul se îndepărtă urmat de cei trei agenți.

Se terminase. Femeia blondă, la rîndul ei va cădea în mîinile lui Sholmes. Datorită admirabilei sale încăpățînări, datorită complicității unor întîmplări fericite, bătălia se termina victorios pentru el, iar pentru Lupin cu un dezastru ireparabil.

— Domnule Sholmes.

Englezul se opri.

— Ce s-a întîmplat, domnule Lupin?

Lupin părea profund zdruncinat după această ultimă lovitură. Pe frunte îi apăruseră cute. Era obosit și abătut. Totuși, printr-o tresărire de energie se redresă. Trecînd peste toate, vioi, degajat, exclamă:

— Trebuie să recunoașteți că soarta se înverșunează împotriva mea. Adineauri m-a împiedicat să evadez prin acest semineu și m-a dat în mîinile dumneavoastră. De data asta se servește de telefon că să v-o dăruiască pe Femeia blondă. Mă înclin în fața ordinelor ei.

— Prin urmare?

— Prin urmare sînt gata să reiau negocierile.

Sholmes îl luă deoparte pe inspector și-i solicită pe un ton care de altfel nu admitea nicio replică, să schimbe cîteva

cuvinte cu Lupin. Apoi reveni la acesta. Supremă convorbire!
O începu cu un ton sec și nervos.

— Ce doriți?

— Libertatea domnișoarei Destange.

— Cunoașteți prețul?

— Da.

— Și-l acceptați?

— Vă accept toate condițiile.

— A! făcu englezul, mirat... dar... ați refuzat... pentru dumneavoastră...

— Era vorba de mine, domnule Sholmes. Acum este în joc o femeie, femeia pe care o iubesc. În Franța, vedeți dumneavoastră, avem idei foarte deosebite asupra acestor lucruri. Și nu procedez astfel pentru că mă numesc Arsène Lupin... Din contră!

Spuse acestea foarte calm. Sholmes avu o imperceptibilă înclinare a capului și murmură:

— Atunci, diamantul albastru?

— Luați bastonul meu de acolo din colțul șemineului.

Apăsăți cu o mână pe măciulie și cu cealaltă răsuciți inelul de fier de la celălalt capăt.

Sholmes luă bastonul, răsuci inelul și tot răsucindu-l observă că măciulia se deșuruba. În interiorul acestei măciulii se afla un bulgăre de sacîz. În acest bulgăre era diamantul.

Îl examinează. Era diamantul albastru.

— Domnișoara Destange este liberă, domnule Lupin.

— Liberă în viitor ca și în prezent. Nu are de ce se teme de dumneavoastră?

— De nimeni.

— Orice s-ar întâmpla?

— Orice s-ar întâmpla. Nu-i cunosc nici numele, nici adresa.

— Mulțumesc. Și la revedere. Căci ne vom revedea, nu-i așa domnule Sholmes?

— Nu mă-ndoiesc.

Între englez și Ganimard avu loc o explicație destul de agitată pe care Sholmes o tăie scurt, cu anume brutalitate.

— Regret foarte mult, domnule Ganimard, că nu pot fi de loc de părerea dumneavoastră. Dar n-am timp să vă conving. Peste o oră plec în Anglia.

— Totuși... Femeia blondă?

— Nu cunosc această persoană.

— Doar acum o clipă...

— Asta e situația. Vi l-am predat pe Lupin. Iată aici și diamantul albastru... veți avea plăcerea să-l înapoiati personal contesei de Crozon. Mi se pare că nu aveți de ce să vă plîngeți.

— Dar Femeia blondă?

— Găsiți-o.

Își înfundă pălăria pe cap și plecă repede ca unul care nu are obiceiul să zăbovească după ce afacerile s-au încheiat.

— Călătorie plăcută, maestre, strigă Lupin. Și vă rog să credeți că nu voi uita niciodată relațiile cordiale pe care le-am întreținut. Salutări domnului Wilson.

Nu obținu niciun răspuns și rînji:

— Asta se cheamă s-o ștergi englezește. Ah! Acest domn insular nu dovedește acea curtoazie de elită prin care ne distingem noi. Gîndește-te puțin, Ganimard, cum ar fi ieșit un francez în împrejurări asemănătoare! Cu ce subtilități politicoase și-ar fi mascat triumful!... Dumnezeule, dar ce faci Ganimard? A, bun, o percheziție! Dar nu mai există nimic, bietul meu prieten, nici măcar o hîrtie. Arhivele mele se află la loc sigur.

— Cine știe! Cine știe!

Lupin se resemnă. Ținut de doi inspectori, înconjurat de toți ceilalți, asistă răbdător la diverse operații. Peste douăzeci de minute suspină:

— Hai Ganimard, nu mai termini odată!

— Ești așadar foarte grăbit?

— Sînt grăbit! O întîlnire urgentă.

— La închisoare?

— Nu. În oraș.

— Nu zău! Și la ce oră?

— La ora două.

— Acum e trei.

— Tocmai, voi întîrzia dar nu-i nimic, cu toate că nu-mi place să întîrzii.

— Îmi mai dai cinci minute.

— Niciunul în plus.

— Foarte amabil... mă voi strădui...

— Nu vorbi atîta... Și acest dulap? Dar e gol!

— Totuși, iată niște scrisori.

— Facturi vechi!

— Nu, un pachet legat cu o panglicuță.

— O panglicuță roză? O, Ganimard, n-o dezlega, pentru Dumnezeu!

— E vorba de o femeie?

— Da.

— O femeie de lume.

— De cea mai bună.

— Numele ei?

— Doamna Ganimard.

— Foarte nostim! foarte nostim! făcu inspectorul înțepat.

În acest timp oamenii trimiși în celelalte încăperi anunțară că perchezițiile nu aduseseră niciun rezultat. Lupin începu să rîdă:

— Nu zău, sperați cumva să descoperiți lista prietenilor

mei sau dovada relațiilor mele cu Împăratul Germaniei? Ceea ce trebuia căutat sînt micile mistere ale acestui apartament. Astfel această țeavă de gaz este un tub acustic. Șemineul conține o scară. Peretele e scobit. Și păienjenişul de sonerii! Uite Ganimard, apasă pe butonul acesta.

Ganimard ascultă.

— Nu auzi nimic? îl întrebă Lupin.

— Nu.

— Nici eu. Totuși l-ai avertizat pe comandantul parcului meu aerostatic să pregătească dirijabilul care ne va ridica pe toți în aer.

— Haide, zise Ganimard, care-și terminase inspecția, gata cu prostiile, să mergem!

Făcu cîțiva pași. Oamenii îl urmară.

Lupin nu se clintea nici cu un pas. Gardienii îl îmbrînciră. Degeaba.

— Ei bine, zise Ganimard, refuzi să mergi!

— Nicidecum.

— În acest caz...

— Asta depinde.

— De ce?

— De locul unde mă veți conduce.

— La închisoare bineînțeles.

— Atunci nu merg. N-am ce face la închisoare.

— Ești nebun?

— N-am avut onoarea să te previn că am o întâlnire urgentă?

— Lupin!

— Cum Ganimard, Femeia blondă așteaptă vizita mea și dumneata mă crezi atît de mojit s-o las să se frămînte? Ar fi nedemn pentru un om binecrescut.

— Ascultă Lupin, spuse inspectorul pe care acest persiflaj

începea să-l irite, am avut pentru dumneata niște atenții exagerate. Dar mai sînt și limite. Urmează-mă!

— Imposibil. Am o întîlnire și mă voi duce acolo.

— Pentru ultima dată?

— Im-po-si-bil.

Ganimard făcu un semn. Doi oameni îl ridicară pe Lupin pe brațe. Îl lăsară însă numaidecît cu un geamăt de durere. Cu amîndouă mîinile Lupin le înfipsese în carne, două ace lungi.

Turbați de furie, ceilalți se năpustiră asupra lui. Acum ura lor nu mai cunoștea margini, ardeau de nerăbdare să-și răzbune camarazii și să se răzbune ei înșiși pentru atîtea afronturi. Îl loviră, îl plesniră care mai de care. O lovitură mai puternică îi atinse tîmpla. Căzu.

— Dacă-l omorîți, o să aveți de-a face cu mine, mîrîi Ganimard furios.

Se aplecă gata să-i dea îngrijiri. Dar, după ce constată că respiră normal, le dădu ordin să-l ia de cap și de picioare, în timp ce el însuși îl susținea de șale.

— Pășțiți cu grijă!... fără să-l zgîlțuiți... Ah! brutele, mi l-ar fi ucis. Ei Lupin, cum merge?

Lupin deschise ochii. Bolborosi:

— Nu prea grozav, Ganimard... i-ai lăsat să mă facă zob.

— E din vina dumitale, ce dracu... cu încăpățînarea dumitale! răspunse Ganimard dezolat. Dar nu te doare?

Ajungeau pe palier. Lupin gemu:

— Ganimard... ascensorul... Or să-mi frîngă oasele...

— Bună idee, excelentă, aprobă Ganimard. De altfel scara e așa de strîmtă... n-ar fi cu putință...

Chemară ascensorul. Lupin fu instalat pe scaun cu toate precauțiile. Ganimard luă loc alături și le spuse oamenilor:

— Coboriți în același timp cu noi. Mă așteptați în fața lojii portăresei. E clar? Trase de ușă. Dar n-apucase s-o-nchidă bine că se auziră strigăte. Deodată, ascensorul se ridică brusc,

ca un balon căruia i s-a tăiat cablul. Răsună un hohot de rîs sardonice.

— Dumnezeii și... urlă Ganimard, căutînd frenetic în întuneric butonul de coborîre. Și cum nu-l găsea strigă:

— La al cincilea! Păziți ușa de la al cincilea!

Patru cîte patru agenții se năpustiră pe scări. Se produse însă un fapt straniu: ascensorul păru că străpunge plafonul ultimului etaj, apăru deodată la etajul superior, cel al personalului și se opri. Trei oameni, care pîndeau, deschiseră ușa. Doi dintre ei îl domoliră pe Ganimard care, stingherit în mișcări, amețit, nici nu se gîndea să se apere. Al treilea îl luă pe Lupin.

— Te-am prevenit, Ganimard... răpirea în balon... și... datorită dumatăle. Altă dată să fii mai puțin compătimitor. Și mai ales nu uita că Arsène Lupin nu se lasă lovit și cotonogit fără motive serioase. Adio...

Cabina era acum închisă la loc și ascensorul cu Ganimard, expedit către etajele inferioare. Totul era executat atît de rapid că bătrînul polițai îi ajunse din urmă pe agenți aproape de loja portăresei.

Fără să-și spună un cuvînt traversară curtea în mare grabă și urcară pe scara de serviciu, singurul mijloc de a ajunge la etajul personalului, unde se produsese evadarea.

Un culoar lung, cu multe cotituri, mărginit de cămăruțe numerotate, ducea către o ușa pe care o găsiră deschisă. De partea cealaltă a acestei uși, și prin urmare într-o altă clădire, se făcea un alt culoar la fel de cotit și mărginit de camere asemănătoare. La capăt o scară de serviciu. Ganimard o coborî, traversă o curte, un vestibul și ieși într-o stradă, strada Picot. Atunci înțelese: cele două clădiri erau lipite una de alta iar fațadele lor dădeau în două străzi, nu perpendiculare, ci paralele, așezate la o distanță de vreo șaiszeci de metri una de alta.

Intră în loja portăresei și arătându-i legitimația o întrebă:

— Au trecut adineauri pe aici patru oameni?

— Da, servitorii de la etajele patru și cinci cu doi prieteni.

— Cine locuiește la aceste etaje?

— Domnii Fauvel și verii lor, Provost... S-au mutat astăzi.

Nu rămăseseră decît doi servitori. Tocmai au plecat.

„Ah! gîndi Ganimard care se prăbuși pe canapeaua din lojă, ce lovitură frumoasă am ratat. Toată banda era încartiruită aici.”

Patruzeci de minute mai tîrziu doi domni coborau dintr-o trăsură la Gara de Nord și se îndreptau grăbit spre rapidul de Calais, urmați de un hamal care le ducea valizele.

Unul din ei avea brațul într-o eșarfă iar chipul său palid nu dădea impresia unei sănătăți înfloritoare. Celălalt părea bucuros.

— În galop Wilson, nu trebuie să scăpăm trenul. Ah, Wilson, nu voi uita niciodată aceste zece zile.

— Nici eu.

— O, ce bătlîi frumoase!

— Superbe.

— Doar ici colo, cîteva mici necazuri.

— Într-adevăr mici.

— Și în final, triumf pe toată linia! Lupin arestat!

Diamantul albastru recucerit!

— Brațul meu zdrobit!

— Cînd e vorba de asemenea satisfacții, ce importanță mai are un braț zdrobit?

— Mai ales al meu.

— Ei, da! Amintește-ți, Wilson, chiar în momentul cînd erai la farmacie și sufereai ca un erou, am descoperit firul care m-a călăuzit în beznă.

— Ce șansă fericită!

Ușile se închideau.

— Pofțiți în vagoane! Să ne grăbim domnilor!

Hamalul urcă treptele unui compartiment gol și puse valizele în plasă în timp ce Sholmes îl ajuta pe nefericitul Wilson.

— Dar ce ai Wilson, nu mai urci odată? Mai cu nerv, bătrîne camarad...

— Nu nervul îmi lipsește.

— Dar de ce?

— Nu am decît o mînă disponibilă.

— Ei asta-i! exclamă voios Sholmes... Ia te uită ce povești... S-ar crede că numai tu ești în starea asta. Dar ciungii? Ciungii adevărați? Hei, ce zici? Nu-i cine știe ce nenorocire.

Îi întinse hamalului o piesă de cincizeci de centime.

— Bine, prietene. Ține pentru dumneata.

— Mulțumesc, domnule Sholmes.

Englezul ridică ochii: Arsène Lupin.

— Dumneavoastră!?... dumneavoastră!?... bîlbîi el, aiurit.

Wilson, la rîndul său, îngîna fluturîndu-și unica-i mîna cu gesturile unuia care demonstrează un fapt:

— Dumneavoastră! Dumneavoastră! Dar ați fost arestat! Sholmes mi-a spus-o. Cînd v-a părăsit, Ganimard și treizeci de agenți erau în jurul dumneavoastră!

Lupin își încrucișă brațele indignat:

— Cum! ați fost în stare să credeți că vă voi lăsa să plecați fără să-mi iau rămas bun? După excelentele raporturi de amicitie pe care n-am încetat niciodată să le avem unii față de alții! Ar fi fost o incorectitudine strigătoare la cer. Drept cine mă luați?

Trenul suieră.

— În fine, vă iert. Dar aveți ce vă trebuie? Tutun, chibrituri... Da?... Și ziarele de seară? Veți găsi în ele detalii

asupra arestării mele, ultima dumneavoastră ispravă, maestre. Și acum, la revedere și încântat că v-am cunoscut... cu adevărat încântat. Iar dacă veți avea nevoie de mine voi fi foarte fericit...

Sări pe peron și închise ușa.

— Adio, făcu el încă o dată fluturându-și batista. Adio... o să vă scriu... Dumneavoastră la fel, nu? Și brațul dumneavoastră zdrobit, domnule Wilson? Aștept noutăți de la amândoi... Cîte o carte poștală din cînd în cînd... Ca adresă: Lupin, Paris... E suficient. Nu-i nevoie s-o timbrați... Adio... Pe curînd.

AL DOILEA EPISOD: LAMPA EBRAICĂ

* Publicat în *Je sais tout* – 1907 sub titlul original „*La lampe juive*”.

I

Herlock Sholmes și Wilson erau așezați de o parte și de alta a marelui șemineu, cu picioarele întinse spre focul îmbietor.

Pipa lui Sholmes, scurtă, cu inel de argint, se stinse. O goli de scrum, o umplu din nou, o aprinse, își strînse pe genunchi pulpanele halatului și începu să pufăie, străduindu-se să lanseze spre tavan rotocoale de fum.

Wilson îl privea. Îl privea așa cum cîinele încolăcit pe covor își privește stăpînul, cu ochii rotunzi, fără să clipească și fără altă speranță decît aceea de a reproduce gestul stăpînului. Va întrerupe stăpînul tăcerea? Îi va dezvălui, oare, secretul reveriei sale de acum și-i va permite accesul în regatul meditației unde se părea că lui Wilson intrarea îi era interzisă?

Sholmes tăcea.

Wilson riscă:

— Trăim vremuri liniștite. Nu ne pică în mînă nicio afacere.

Sholmes tăcea înainte, mocnind, dar rotocoalele sale de fum erau din ce în ce mai reușite și oricare altul în locul lui Wilson ar fi observat că el trăia satisfacția adîncă pe care ne-o

oferă aceste mărunte succese ale amorului propriu în ceasurile cînd capul este complet lipsit de gînduri.

Descurajat, Wilson se ridică și se apropie de fereastră.

Strada se întindea deprimant între fațadele posomorîte ale caselor, sub un cer negru, din care cădea cu furie o ploaie urîță. Trecu o cabrioletă, apoi alta, Wilson le notă numerele în carnet. Nu se știe niciodată...

— Ia te uită, se învioră el, poștașul.

Omul intră condus de servitor.

— Două recomandate, domnule... dacă vreți să semnați...

Sholmes semnă de primire, îl însoți pe om pînă la ușă, și se întoarse desfăcînd unul din plicuri.

„Arăți grozav de încîntat”, notă Wilson peste o clipă.

— Scrisoarea aceasta conține o propunere foarte interesantă. Tu, care doreai o afacere, uite aici una. Citește...

Wilson citi:

„DOMNULE,

Solicít prin prezenta sprijinul experienței dumneavoastră. Am fost victima unui furt important, și cercetările efectuate pînă acum par să nu fi dus la niciun rezultat.

Vă trimit, tot prin poștă, cîteva ziare care vă vor edifica asupra acestei afaceri. Dacă acceptați să vă ocupați de ea, locuința mea vă stă la dispoziție și vă rog să completați pe cecul alăturat, semnat de mine, suma pe care o doriți pentru cheltuielile de deplasare.

Vă rog să aveți amabilitatea de a-mi telegrafia răspunsul dumneavoastră și fiți încredințat, domnule, de înalta considerație ce v-o port.

BARON VICTOR D'IMBLEVALLE
str. Murillo 18”

. . .

— HE, HE, FĂCU SHOLMES, IATĂ O VESTE GROZAVĂ... UN MIC voiaj la Paris, pe legea mea, de ce nu? De la faimosul meu duel cu Arsène Lupin n-am mai avut ocazia să mă întorc acolo. Nu mi-ar dispăcea să văd capitala lumii în condiții ceva mai liniștite.

Rupse cecul în patru bucăți și în timp ce Wilson, al cărui braț nu-și recîștigase vechea suplețe, profera împotriva Parisului cuvinte amare, deschise al doilea plic.

Numaidecît îi scăpă un gest ce vădea iritare, o cută îi brăzdă fruntea pe toată durata lecturii și, mototolind hîrtia, o făcu ghemotoc și o azvîrli cu violență pe parchet.

— Ce? Ce s-a întîmplat? strigă Wilson înspăimîntat.

Culese ghemotocul și citi cu stupoare crescîndă:

„DRAGĂ MAESTRE,

Cunoașteți admirația pe care o am pentru dumneavoastră și interesul ce-l port renumelui dumneavoastră. Ei bine, credeți-mă, n-ar trebui de loc să vă ocupați de afacerea în care vi se solicită concursul. Intervenția dumneavoastră ar pricinui mult rău, toate eforturile n-ar duce decît la un rezultat jalnic, și ați fi obligat să faceți în mod public dovada propriului dumneavoastră eșec.

Dorind extrem de mult să vă scutesc de o asemenea umilire, vă conjur, în numele prieteniei ce ne unește, să rămîneți liniștit, acasă, la gura sobei.

Salutări domnului Wilson, iar pentru dumneavoastră, dragă Maestre, un respectuos omagiu din partea devotatului dumneavoastră.

ARSÈNE LUPIN”

. . .

— ARSÈNE LUPIN, REPETA WILSON ÎNCURCAT...

Sholmes începu să lovească cu pumnii în masă:

— Ah! iar începe să mă plictisească, animalul ăsta! Își bate joc de mine ca de un copil! Dovada publică a eșecului meu! Nu eu l-am constrâns să înapoieze diamantul albastru?

— Îi e frică, insinuă Wilson.

— Vorbești prostii! Lui Arsène Lupin nu-i este niciodată frică, iar dovada e că mă provoacă.

— Dar de unde a aflat de scrisoarea pe care ne-a trimis-o baronul d'Imblevalle?

— De unde vrei să știi? Îmi pui niște întrebări stupide, dragul meu!

— Mă gîndeam... Îmi imaginam...

— Ce? Că sînt vrăjitor?

— Nu, dar te-am văzut făcînd atîtea minuni!

— Nimeni nu face minuni... și, bineînțeles, nici eu. Eu cuget, deduc, trag concluzii, nu ghicesc. Numai imbecilii ghicesc.

Wilson luă atitudinea modestă a unui cîine bătut și, ca să nu fie un imbecil, se strădui să nu ghicească de loc pentru ce Sholmes măsura camera cu pași mari, enervat. Însă, după ce Sholmes îl sună pe servitor și-i porunci să-i pregătească valiza, Wilson se crezu în drept, întrucît acum exista un fapt material, să cugete, să deducă și să conchidă că maestrul pleca în călătorie.

Aceeași operațiune mintală îi permise să afirme ca unul care nu se teme de eroare:

— Herlock, pleci la Paris.

— Se poate.

— Și te duci acolo mai mult pentru a răspunde provocării lui Lupin decît pentru a-l ajuta pe baronul d'Imblevalle.

— Se poate.

— Herlock, te însoțesc.

— Ah! ah! bătrîne, strigă Sholmes întrerupându-și plimbarea, nu-ți este așadar teamă că și brațul tău stîng ar putea avea soarta celui drept?

— Ce mi se poate întîmpla? Vei fi acolo.

— Bravo, ești curajos! Vom merge să-i arătăm acestui domn că probabil a greșit aruncîndu-ne mînușa cu atîta obrăznicie. Repede Wilson, luăm primul tren.

— Fără să așteptăm jurnalele pe care ni le trimite baronul?

— La ce bun?

— Să expediez o telegramă?

— Inutil. Arsène Lupin ar afla de sosirea mea. Nu țin la așa ceva. De data asta, Wilson, trebuie să jucăm prudent.

DUPĂ-AMIAZĂ CEI DOI PRIETENI SE ÎMBARCARĂ LA DOVER. Traversarea fu excelentă. În rapidul Calais-Paris, Sholmes trase un pui de somn strașnic, în timp ce Wilson făcea de gardă la ușa compartimentului și medita, privind în gol.

Sholmes se trezi fericit și dispus. Perspectiva unui nou duel cu Lupin îl încînta, și își freca mîinile cu aerul satisfăcut al omului care se pregătește să guste bucurii nenumărate.

— În fine, ne vom dezmoști, exclamă Wilson.

Și își frecă mîinile cu același aer satisfăcut.

În gară, Sholmes luă pledurile și, urmat de Wilson, care ducea valizele – fiecare cu încărcătura lui – dădu tichetele și ieși repede.

— Frumos timp, Wilson. Ce soare! Parisul ne primește în sărbătoare.

— Ce mulțime!

— Cu atît mai bine, Wilson. Nu riscăm să fim remarcați.

Nimeni nu ne va recunoaște în mijlocul unei asemenea mulțimi.

— Domnul Sholmes, nu?

Acesta se opri puțin zăpăcit. Cine dracu putea să-l cheme astfel pe nume?!

Lîngă el apăruse o femeie, o fată tînăra a cărei ținută simplă îi sublinia silueta distinsă, dar a cărei figură drăguță avea o expresie neliniștită și dureroasă.

Ea repetă:

— Sînteți, într-adevăr, domnul Sholmes?

Cum el tăcea, atît datorită încurcăturii în care se afla, cît și unei deprinderi de prudență, fata reluă pentru a treia oară:

— Am onoarea să vorbesc cu domnul Sholmes în persoană?

— Ce doriți? spuse acesta destul de ursuz, crezînd că e vorba de o coincidență dubioasă.

— Ascultați-mă, domnule, e foarte grav, știu că vă duceți în strada Murillo.

— Ce spuneți?

— Știu... știu... în strada Murillo... la numărul 18. Ei bine, nu trebuie, nu, nu trebuie să mergeți acolo... vă asigur că veți regreta. Dacă vă spun asta nu înseamnă că am vreun interes acolo. O fac din rațiune, din conștiință.

El încercă s-o îndepărteze dar ea insistă:

— Oh! vă rog, nu vă încăpățînați... Ah! dacă aș ști cum să vă conving! Uitați-vă la mine, priviți în ochii mei... sînt sinceri, ei spun adevărul.

Își oferi pătimaș ochii, acei ochi frumoși, gravi și limpezi în care părea că se oglindește însuși sufletul ei. Wilson clătină din cap:

— Domnișoara are un aer foarte sincer.

— Așa e, imploră ea, trebuie să aveți încredere...

— Eu am încredere, domnișoară, replică Wilson.

— O, cît sînt de fericită! Și prietenul dumneavoastră, nu? O simt... sînt sigură! Ce fericire! Totul se va aranja! Ah, ce idee bună am avut!... Uitați-vă, domnule, peste douăzeci de minute aveți un tren pentru Calais... Ei bine, luați-l... Repede... Urmați-mă, peronul este aproape, aveți timp... Încerca să-i tragă după ea. Sholmes o apucă de braț și cu o voce pe care se străduia s-o facă să sune cît mai blînd:

— Scuzați-mă, domnișoară, că nu pot fi de acord cu dorința dumneavoastră, eu nu abandonez niciodată o obligație pe care mi-o iau.

— Vă rog... vă implor... ah, dacă ați putea înțelege! Sholmes trecu mai departe și se îndepărtă rapid.

Wilson îi zise fetei:

— Aveți încredere... el va reuși s-o scoată la capăt... nu s-a întîmplat să fi eșuat vreodată...

Și, alergînd, îl ajunse din urmă pe Sholmes.

HERLOCK SHOLMES – ARSÈNE LUPIN

ACESTE CUVINTE CARE SE DETAȘAU CU LITERE MARI, NEGRE, îi izbiră de la primii pași. Se apropiară: era o procesiune de oameni-sandwich care mergeau unul în spatele celuilalt purtînd în mînă bastoane grele, ferecate, cu care loveau trotuarul în cadență, avînd pe spate afișe enorme pe care se putea citi:

„MECIUL HERLOCK SHOLMES – ARSÈNE LUPIN.
SOSIREA CAMPIONULUI ENGLEZ. MARELE
DETECTIV ATACĂ MISTERUL DIN STR. MURILLO.
CITIȚI AMĂNUNTE ÎN «L'ÉCHO DE FRANCE»”.

. . .

WILSON CLĂTINĂ DIN CAP:

— Ca să vezi, Herlock, și noi care eram mîndri că lucrăm incognito! Nu m-ar mira dacă garda republicană ne-ar aștepta în strada Murillo, și dacă acolo ar avea loc o recepție oficială cu toasturi și șampanie.

— Cînd îți pui în gînd să fii spiritual, faci cît doi, Wilson, scriși ni Sholmes.

Se îndreptă către unul din acei oameni cu intenția vădită de a-l apuca în mîinile lui puternice și de a-l face țandări, atît pe el cît și pancarta. Între timp, mulțimea se îngrămădea în jurul afișelor. Se făceau glume și se rîdea.

Stăpînindu-și accesul de furie, îi zise omului:

— Cînd ai fost angajat?

— Azi-dimineață.

— Și cînd ți-ai început plimbarea?

— Acum o oră.

— Și afișele erau pregătite?

— A, sigur că da... Cînd am venit azi-dimineață la agenție, ele se aflau acolo.

Așadar, Arsène Lupin prevăzuse că el, Sholmes, va accepta bătălia. Mai mult, scrisoarea trimisă de Lupin dovedea că el dorea această bătălie, și că planul lui era de a se măsura încă o dată cu rivalul său. Pentru ce? Ce motiv îl împingea să reînceapă lupta?

Herlock avu un moment de ezitare. Însemna că Lupin era într-adevăr sigur de victorie dacă dovedea atîta insolență, și oare nu cădea în cursă alergînd la primul apel?

— Haide Wilson! Birjar, strada Murillo 18, strigă el, simțînd cum i se trezește energia.

Și cu vinele umflate, cu pumnii strînși, ca și cum s-ar fi pregătit pentru un meci de box, sări într-o trăsură.

. . .

STRADA MURILLO ESTE MĂRGINITĂ DE PALATE LUXOASE, ALE CĂROR FAȚADE POSTERIOARE DAU SPRE PARCUL MONCEAU. Printre acestea, unul dintre cele mai frumoase se ridică la numărul 18, iar baronul d'Imblevalle, care locuiește acolo împreună cu soția și copiii, l-a mobilat în modul cel mai somptuos, ca un artist și ca un milionar. În față se întinde o curte de onoare, mărginită în stînga și-n dreapta de clădiri anexe. În spate, arborii unei grădini își amestecă ramurile cu arborii din parc.

După ce sunară, cei doi englezi traversară curtea și fură primiți de un valet stilat care-i conduse într-un salonaș situat într-o altă aripă.

Se așezară și inspectară dintr-o privire rapidă obiectele de preț care umpleau încăperea.

— Drăguțe lucruri, murmură Wilson, sînt alese cu gust și fantezie... S-ar putea deduce că cei care au avut răgazul să descopere aceste obiecte sînt niște oameni destul de în vîrstă... la cincizeci de ani, poate...

Nu termină. Ușa se deschise și domnul d'Imblevalle intră urmat de soția sa.

Contrar deducțiilor lui Wilson erau amîndoi tineri, eleganți, foarte sprinteni și vorbăreți. Amîndoi le mulțumiră cu căldură.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră că v-ați deranjat! Sîntem aproape bucuroși de necazul care ni s-a întîmplat de vreme ce ne procură plăcerea...

„Cum știu francezii ăștia să te-ncînte!” se gîndi Wilson, pe care nu-l speriau observațiile adînci.

— Dar timpul este prețios, exclamă baronul... al dumneavoastră mai ales, domnule Sholmes. Deci, să intrăm în subiect! Ce părere aveți de afacerea asta? Sperați s-o terminați cu bine?

— Ca s-o termin cu bine ar trebui mai întâi s-o cunosc.

— N-o cunoașteți?

— Nu. Și vă rog să-mi explicați totul în amănunțime fără să omiteți nimic. Despre ce este vorba?

— Despre un furt.

— Când a avut loc?

— Sîmbăta trecută, răspunse baronul, în noaptea de sîmbătă spre duminică.

— Deci sînt șase zile de atunci. Spuneți mai departe.

— Trebuie să vă spun mai întâi că soția mea și cu mine, deși ne conformăm genului de viață pe care-l pretinde societatea noastră, ieșim puțin. Educația copiilor, cîteva recepții și înfrumusețarea interiorului, iată existența noastră, și toate serile, sau aproape toate, se scurg aici, în această încăpere, care este budoarul soției mele și în care noi am adunat cîteva obiecte de artă. Așadar, sîmbăta trecută, în jurul orei unsprezece, am stins lumina electrică și ne-am retras ca de obicei în camera noastră.

— Unde se află această cameră?

— Alături, ușa pe care o vedeți. A doua zi, adică duminică, m-am sculat devreme. Deoarece Suzanne, soția mea, dormea încă, am trecut în acest budoar cît mai încet posibil ca să n-o trezesc. Mare mi-a fost mirarea cînd am constatat că fereastra era deschisă, deoarece seara o lăsasem închisă!

— Un servitor...

— Dimineața nu intră nimeni aici înainte de a fi sunat. De altfel întotdeauna, ca măsură de precauție, închid cu zăvorul această ușă care dă în anticameră. Deci fereastra fusese deschisă din afară. Ca dovadă, al doilea ochi de geam din dreapta, de lîngă cremonă, fusese decupat.

— Și fereastra?

— Fereastra, după cum vă puteți da seama, dă spre o mică terasă înconjurată de un balcon de piatră. De la primul etaj,

unde ne aflăm, puteți vedea grădina care se întinde în spatele palatului și grilajul care o separă de parcul Monceau. Cu siguranță că hoțul a venit prin parcul Monceau, a escaladat grilajul cu ajutorul unei scări și s-a urcat pe terasă.

— Cu siguranță, spuneți?

— De fiecare parte a grilajului s-au găsit urme lăsate de scară, și aceleași urme se aflau și în dreptul terasei. În fine, pe balcon erau două zgîrieturi ușoare, evident locul unde fusese sprijinită scara.

— Parcul Monceau nu este închis noaptea?

— Ba da, dar în orice caz la numărul 14 se află o clădire în construcție. E ușor să intri pe acolo.

Herlock Sholmes medită câteva momente apoi reluă:

— Să revenim la furt. S-ar fi comis așadar în încăperea unde ne aflăm?

— Da. Între această Fecioară din secolul al XII-lea și acest tabernacol din argint cizelat se afla o mică lampă ebraică. A dispărut.

— Asta e tot?

— Tot.

— Aha, și ce numiți dumneavoastră o lampă ebraică?

— Sînt niște lămpi de aramă care se foloseau odinioară, formate dintr-o tijă și un recipient în care se puneau uleiul. Din recipient porneau două sau trei ciocuri pentru feștile.

— În fond, obiecte fără prea mare valoare.

— Într-adevăr, fără prea mare valoare. Dar aceasta conținea o ascunzătoare în care noi aveam obiceiul să punem o splendidă bijuterie veche, o himeră din aur, încrustată cu rubine și smaralde, foarte prețioase.

— Pentru ce acest obicei?

— Sincer să fiu, n-aș putea spune de ce. Poate din plăcerea de a folosi o ascunzătoare de acest gen.

— N-o cunoștea nimeni?

— Nimeni.

— În afară de hoț, evident, obiectă Sholmes. Altfel nu și-ar fi dat osteneala să fure lampa ebraică.

— Evident. Dar cum putea s-o cunoască de vreme ce chiar noi am descoperit din întâmplare mecanismul secret al lămpii?

— Tot din întâmplare putea să-l descopere și altcineva... un servitor... cineva de-al casei... Dar să continuăm. Justiția a fost prevenită?

— Desigur. Judecătorul de instrucție a făcut cercetări. Același lucru l-au făcut și ziaristii marilor cotidiene. Dar așa cum v-am scris, se pare că problema n-are nici cea mai mică șansă de a fi rezolvată.

Sholmes se ridică, se îndreaptă spre fereastră, examinează ochiul de geam, terasa, balconul, studie cu lupa zgîrieturile de pe zid și-l rugă pe domnul d'Imblevalle să-l conducă în grădină.

Afară Sholmes se așează foarte simplu pe un fotoliu de răchită și privește acoperișul casei cu un ochi visător. Apoi deodată se duse la cele două lădițe de lemn cu care fuseseră acoperite, pentru a păstra intacte urmele lăsate în dreptul terasei de scară. Dădu la o parte lădițele, îngenunche pe pământ și cu fundul în sus și cu nasul la douăzeci de centimetri de pământ, examinează, făcu măsurători. Repetă operația de-a lungul grilajului, dar mai sumară.

Terminase.

Amândoi se înapoiază în budoar unde îi aștepta doamna d'Imblevalle.

Sholmes mai tăcu o vreme, apoi pronunță aceste cuvinte:

— Chiar de la începutul istorisirii dumneavoastră, domnule baron, am fost frapat de latura uluitor de simplă a loviturii. Pui o scară, tai un ochi de geam, alegi un obiect și te duci. Nu, lucrurile nu se petrec chiar așa de ușor. Aici totul e prea clar, prea simplu.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Vreau să spun că furtul lămpii ebraice a fost comis sub îndrumarea directă a lui Arsène Lupin...

— Arsène Lupin! exclamă baronul.

— Dar a fost comis fără ca el să fie de față, fără ca nimeni să intre în acest palat. Probabil că un servitor a coborât pe terasă de la mansardă, de-a lungul unui jgheab pe care l-am observat din grădină.

— Și care sînt dovezile?...

— Arsène Lupin n-ar fi ieșit din acest budoar cu mîinile goale.

— Cu mîinile goale! Și lampa?

— Furtul lămpii nu l-ar fi împiedicat să ia și această tabacheră împodobită cu diamante, sau acest colier de vechi opale. Îi trebuiau numai două gesturi în plus. Dacă nu le-a făcut înseamnă că nu le-a văzut.

— Atunci ce este cu urmele descoperite?

— Comedie! Înscenare pentru a îndepărta bănuielile!

— Și zgîrieturile de pe balustradă?

— Fals! Au fost făcute cu glaspapir. Uitați-vă la bucățelele de glaspapir pe care le-am cules.

— Dar urmele lăsate de scară?

— Gogoși! Examinați aceste două urme dreptunghiulare din dreptul terasei și pe cele de lângă grilaj. Forma lor este asemănătoare dar dacă aici sînt paralele, dincolo nu mai sînt. Măsurați distanța dintre cele două urme: ea diferă în cele două locuri. În dreptul terasei este de 23 centimetri, la grilaj este de 28 centimetri

— Și ce concluzie trageți de aici?

— De aici trag concluzia că întrucît forma lor este identică, cele patru urme au fost făcute cu ajutorul aceleiași bucăți de lemn tăiată în așa fel încît să semene cu piciorul unei scări.

— Cel mai bun argument ar fi chiar bucata de lemn.

— Iat-o, zise Sholmes, am găsit-o în grădină sub ghiveciul unui laur.

BARONUL SE ÎNCLINĂ. NU TRECUSERĂ NICI PATRUZECI DE minute de când englezul trecuse pragul acestei case, și nu mai rămînea nimic din ceea ce se crezuse pînă aci, pe baza acelorași dovezi. Realitatea, o altă realitate, începea să se profileze pe o bază mult mai solidă, pe raționamentul unui Herlock Sholmes.

— Acuzația pe care o lansați împotriva personalului nostru este foarte gravă, domnule, zise baronul. Servitorii noștri sînt vechi slujitori ai familiei, și niciunul dintre ei nu este capabil să ne înșele încrederea.

— Dacă e așa, atunci cum vă explicați această scrisoare, care mi-a parvenit chiar în ziua și cu aceeași poștă cu cea pe care mi-ați scris-o dumneavoastră?

Îi întinse baronului scrisoarea pe care i-o adresase Arsène Lupin.

Doamna d'Imblevalle rămase stupefiată.

— Arsène Lupin... cum de a știut?

— N-ați vorbit nimănui de scrisoare?

— Nimănui, spuse baronul, ideea ne-a venit cu o seară mai înainte, la masă.

— În fața servitorilor?

— Nu se aflau acolo decît cei doi copii ai noștri. Ba nu, Sophie și Henriette nu mai erau la masă, nu-i așa Suzanne?

Doamna d'Imblevalle se gîndi și afirmă:

— Într-adevăr, ieșiseră cu domnișoara.

— Domnișoara? întrebă Sholmes.

— Guvernanta, domnișoara Alice Demun.

— Această persoană nu ia mesele cu dumneavoastră?

— Nu, i se servesc separat, în camera ei.

Wilson avu o idee:

— Scrisoarea trimisă prietenului meu Herlock Sholmes a fost pusă la poștă.

— Firește.

— Cine a dus-o?

— Dominique, valetul meu, care mă slujește de douăzeci de ani. Orice cercetare în această direcție n-ar fi decît pierdere de timp.

— Nu pierzi niciodată timpul cînd cercetezi, zise Wilson sentențios.

Prima anchetă se terminase. Sholmes ceru permisiunea să se retragă.

O oră mai tîrziu, la cină, le văzu pe Sophie și pe Henriette – două fete drăguțe de opt și șase ani. Se vorbi puțin. Sholmes răspunse amabilităților baronului și soției sale cu un aer atît de rebarbativ, încît aceștia se hotărîră să tacă. Se servi cafeaua. Sholmes și-o bău pe a sa și se ridică.

În acel moment intră un servitor care aducea un mesaj telefonic adresat lui. Îl deschise și citi:

„VĂ TRANSMIT ADMIRAȚIA MEA ENTUZIASTĂ. REZULTATELE obținute într-un timp atît de scurt sînt amețitoare. Sînt uluit.

Arsène Lupin”

SHOLMES AVU UN GEST DE IRITARE. ÎI ARĂTĂ DEPEȘA baronului.

— Începeți să credeți, domnule, că pereții dumneavoastră au ochi și urechi?

— Nu mai înțeleg nimic, murmură domnul d’Imblevalle năucit.

— Nici eu. Dar ceea ce înțeleg este că aici nu se face nicio mișcare care să nu fie observată de *el*. Niciun cuvânt nu se pronunță fără ca *el* să-l audă.

ÎN SEARA ACEEA WILSON SE CULCĂ AVÎND CONȘTIINȚA împăcată a unuia care și-a îndeplinit datoria și nu are altceva mai bun de făcut decît să doarmă. Astfel adormi foarte repede, și avu un vis frumos, în care se făcea că el singur îl urmărea pe Arsène Lupin și se pregătea să-l aresteze cu propria lui mînă, iar senzația acestei urmăriri era atît de clară încît se trezi.

Cineva se foia pe lîngă patul său... Puse mîna pe revolver:

— Încă un gest, Lupin, și trag!

— Drace! Ce faci, bătrîne?

— Cum! Dumneata ești Sholmes? Ai nevoie de mine?

— Am nevoie de ochii tăi. Scoală-te.

Îl duse la fereastră.

— Privește... În partea cealaltă a grilajului...

— În parc?

— Da, nu vezi nimic?

— Nu văd nimic.

— Ba da, vezi ceva.

— A, într-adevăr, o umbră... chiar două...

— Nu-i așa? În fața grilajului... uite, se mișcă. Să nu pierdem timpul.

Pe dibuite, ținîndu-se de rampă, coborîră scara și ajunseră într-o încăpere care dădea pe peronul grădinii. Prin geamul ușii zăriră cele două siluete în același loc.

— Curios, zise Sholmes, mi se pare că aud zgomot în casă.

— În casă? Imposibil, toată lumea doarme.

— Ascultă totuși...

În acest moment un șuierat ușor se auzi dinspre grilaj și ei observară o lumină vagă care părea să vină din casă.

— Imblevalle trebuie să fi aprins lumina. Camera lor se află deasupra noastră.

Un al doilea șuierat și mai discret...

— Nu înțeleg, nu înțeleg, spuse Sholmes agasat.

— Nici eu, mărturisi Wilson.

Sholmes răsuci cheia în broască, trase zăvorul și împinse încet batanta.

Un al treilea șuierat puțin mai tare decît ultimul și altfel modulat. Deasupra lor zgomotul se accentuă, se precipită.

— S-ar crede mai degrabă că vine de pe terasa budoarului, șopti Sholmes.

Scoase capul prin deschizătură dar numaidecît se retrase înăbușindu-și o înjurătură. Wilson privi la rîndul său. Foarte aproape de ei, lîngă zid, se ridica o scară sprijinită de balconul terasei.

— Ei drăcie! făcu Sholmes, e cineva în budoar. Asta se auzea. Repede, să ridicăm scara.

În clipa aceea însă o formă alunecă de sus, scara fu ridicată și omul care o ducea alergă în goană spre grilaj, în locul unde-l așteptau complicii. Dintr-un salt Sholmes și Wilson fură pe urmele lui. Îl ajunseră cînd acesta pune scara pe grilaj. Din partea cealaltă răsunară deodată două focuri de revolver.

— Rănit? strigă Sholmes.

— Nu, răspunse Wilson.

Acesta îl prinse pe om de mijloc și încercă să-l imobilizeze. Dar omul se întoarse, îl apucă cu o mîină și cu cealaltă îi înfipse cuțitul în piept. Wilson scoase un suspin, se clătină și căzu.

— Blestem! urlă Sholmes, dacă mi l-au ucis fac moarte de om!

Îl întinse pe Wilson pe iarbă și se năpusti spre scară. Prea târziu... omul o escaladase și, primit de complici, fugea printre tufișuri.

— Wilson, Wilson, nu e cine știe ce, nu! O simplă zgîrietură.

Ușile palatului se deschiseră brusc. Primul, ajunsese domnul d'Imblevalle, apoi niște servitori cu făclii.

— Ce e? Ce s-a întâmplat, strigă baronul, domnul Wilson e rănit?

— Nimic, o simplă zgîrietură, repetă Sholmes încercînd să se sugestioneze.

Sîngele curgea din abundență și fața lui Wilson era lividă.

Douăzeci de minute mai târziu, doctorul constată că vârful cuțitului se opri la patru milimetri de inimă.

— La patru milimetri de inimă! Wilson ăsta a avut totdeauna noroc, conchise Sholmes, invidios.

— Noroc... halal noroc... bombăni doctorul.

— Păi cu constituția lui robustă va scăpa...

— După zece săptămîni de pat și două luni de convalescență.

— Nu mai mult?

— Nu, dacă nu survin complicații.

— Ei drăcie, vreți să aibă și complicații?!

Sholmes se duse după baron în budoar. De data aceasta misteriosul vizitator nu mai dovedise aceeași discreție. Șterpelișe, fără rușine, tabachera împodobită cu diamante, colierul de opale și în general tot ce putea să intre în buzunarul unui hoț care se respectă.

Fereastra era încă deschisă, unul din ochiuri fusese decupat cu grijă și în zori o anchetă sumară, stabilind că scara fusese luată de la clădirea în construcție, determină calea urmată de hoț.

- Pe scurt, zise domnul d'Imblevalle, cu o anumită ironie, este repetiția exactă a furtului lămpii ebraice.
- Da, dacă acceptăm prima versiune adoptată de justiție.
- Așadar, încă n-o adoptați? Acest al doilea furt nu zdruncină opinia dumneavoastră asupra primului?
- O confirmă, domnule.
- De necrezut! Aveți dovada irefutabilă că agresiunea de azi-noapte a fost comisă de cineva din afară, și persistați în a susține că lampa ebraică a fost sustrasă de cineva din anturajul nostru!
- De către cineva care locuiește în această casă.
- Atunci cum vă explicați?...
- Nu-mi explic nimic, domnule, eu constat două fapte care nu au unul cu celălalt decît raporturi de aparență; eu le judec izolat și caut linia care le unește.
- Convingerea lui părea atît de profundă, felul său de a acționa, bazat pe motive atît de puternice, încît baronul se înclină.
- Fie. Să mergem să anunțăm comisarul...
- Cu niciun preț! se opuse cu energie englezul, cu niciun preț! Nu înțeleg să mă adresez acestor oameni decît atunci cînd am nevoie de ei.
- Totuși, focurile de armă?
- Nu contează.
- Prietenul dumneavoastră?
- Prietenul meu este doar rănit... Convingeți-l pe doctor să tacă. În ceea ce privește justiția, răspund eu de tot.

DOUĂ ZILE SE SCURSERĂ FĂRĂ INCIDENTE, ÎN CARE SHOLMES își continuă misiunea cu o grijă minuțioasă și cu un orgoliu exasperat de amintirea acelei agresiuni îndrăznețe, efectuată sub ochii lui, în ciuda prezenței sale și fără ca el s-o poată zădărnici.

Scotoci neobosit palatul și grădina, se întrețin cu servitorii, zăbovi îndelung la bucătărie și în grajd. Și cu toate că nu obține niciun indiciu care să-l lămurească, nu-și pierde curajul.

„Voi afla, chiar aici voi afla. Acum nu e vorba ca în cazul Femeii blonde, de a merge la întâmplare și de a atinge pe căi neștiute un scop pe care nu-l cunoșteam. De data asta sînt chiar pe cîmpul de bătălie. Inamicul nu mai este doar insesizabilul și invizibilul Lupin, ci complicele lui în carne și oase care trăiește și se mișcă în această casă. Dacă aflu cel mai mic detaliu m-am și lămurit.”

Acel detaliu din care urma să tragă asemenea concluzii și cu o îndemînare atît de prodigioasă încît afacerea lămpii ebraice să poată fi considerată ca una din cele în care geniul lui de polițist strălucise în modul cel mai triumfător, ei bine, acei detaliu i l-a furnizat întâmplarea.

În după-amiaza celei de a treia zi, pe cînd intra într-o încăpere situată deasupra budoarului, și care servea ca sală de studiu pentru copii, o găsi pe Henriette, cea mai mică dintre surori. Își căuta foarfecele.

— Tu știi, îi zise ea lui Sholmes că și eu pot să fac hîrtii ca aceea pe care ai primit-o tu alaltăieri seară?

— Alaltăieri seară?

— Da, la sfîrșitul cinei. Ai primit o hîrtie cu benzi deasupra... știi tu, o telegramă... ei bine, și eu pot să fac la fel...

Apoi ieși. Pentru oricare altul aceste cuvinte n-ar fi însemnat decît insignifianta reflecție a unui copil, și chiar Sholmes le ascultă distrat și își continuă inspecția. Numaidecît însă, alergă după fetiță, a cărei ultimă frază îl izbise. O ajunsese din urmă și-i zise:

— Așadar știi și tu să lipești benzi pe hîrtie?

Henriette, foarte mîndră declară:

— Cum să nu, decupez cuvinte și le lipesc.

— Și cine te-a învățat acest joc?

— Domnișoara... guvernanta mea... am văzut-o că face la fel. Scoate cuvinte din ziare și le lipește.

— Și ce face cu ele?

— Telegrama, scrisori, pe care le trimite.

Herlock Sholmes se înapoie în sala de studii peste măsură de intrigat de această confidență, căutînd să scoată din ea toate deducțiile posibile.

Pe șemineu se afla un teanc de ziare. Le desfăcu și văzu într-adevăr grupe de litere sau rînduri care lipseau, decupate regulat și cu îngrijire. Dar îi fu suficient să citească cuvintele care precedau sau care urmau ca să constate că cele lipsă fuseseră decupate, evident, de Henriette.

Se putea totuși ca în teancul de ziare să existe unul din care să fi decupat chiar domnișoara. Dar cum să descopere acest lucru?

Mașinal, Herlock răsfoi cărțile de școală orînduite pe masă, apoi altele care erau așezate pe rafturile unui dulap. Și deodată scoase o exclamație de bucurie. În colțul dulapului, sub niște caiete vechi, îngrămădite, găsise un album pentru copii, un fel de alfabet ilustrat, iar pe una din paginile acestui album zărise un loc gol.

Verifică. Era nomenclatura zilelor săptămînii. Luni, marți, miercuri etc. Cuvîntul sîmbătă lipsea. Or, furtul lămpii ebraice avusese loc într-o noapte de sîmbătă.

HERLOCK SIMȚI ACEA STRÎNGERE DE INIMĂ CARE ÎI prevestea totdeauna în modul cel mai clar că atinsese chiar nodul unei intrigi. Această presimțire a adevărului, această emoție a certitudinii nu îl înșela niciodată.

Febril și încrezător se grăbi să răsfoiască albumul. Puțin mai departe îl aștepta o altă surpriză.

Era o pagină formată din majuscule urmată de un șir de cifre.

Nouă din aceste litere și trei cifre fuseseră detașate cu grijă. Sholmes le notă în carnet în ordinea pe care o ocupau, și obținu următorul rezultat:

CDEHNOPRZ-237

„DRACE, MURMURĂ EL, LA PRIMA VEDERE TOATE ACESTEA NU înseamnă mare lucru.”

Se putea oare ca amestecînd literele să se formeze unul, două sau trei cuvinte complete?

Sholmes încercă în zadar.

O singură soluție i se impunea și aceea îi revenea mereu sub vârful creionului. În cele din urmă i se păru verosimilă, atît pentru că aceasta corespundea logicii faptelor cît și pentru că se acorda cu împrejurările generale.

Dat fiind că în paginile de album literele alfabetului nu se repetau, era probabil, chiar sigur, că se găsea în fața unor cuvinte incomplete și că aceste cuvinte fuseseră completate cu litere împrumutate din alte pagini. În aceste condiții, negreșit, enigma se punea altfel:

REPOND. Z-CH. 237

. . .

PRIMUL CUVÎNT ERA CLAR: *REPONDEZ**, UN E LIPSIND pentru că litera E deja întrebuințată nu mai era disponibilă.

Cît privește cel de al doilea cuvînt neterminat, acesta forma, indubitabil, împreună cu cifra 237, adresa pe care o dădea expeditorul destinatarului scrisorii. I se recomanda să fixeze mai întîi ziua de sîmbătă și să caute un răspuns la adresa CH. 237.

Sau CH. 237 era o formulă de post-restaurant, sau literele CH făceau parte dintr-un cuvînt incomplet. Herlock frunzări albumul: în paginile următoare nu mai făcu nici o altă descoperire. Trebuia așadar, pînă la o nouă descoperire, să rețină explicația găsită.

— E amuzant, nu-i așa?

Henriette revenise. El răspunse:

— Da, e amuzant. Dar nu mai ai și alte hîrtii? Sau chiar cuvinte deja decupate pe care să le pot lipi?

— Hîrtii?... nu... Și apoi domnișoara ar fi nemulțumită...

— Domnișoara?

— Da, m-a și certat.

— Pentru ce?

— Pentru că v-am spus niște lucruri... și ea zice că niciodată nu trebuie să vorbești ceva despre cei pe care îi iubești.

— Desigur, ai perfectă dreptate.

Henriette păru încîntată de aprobare, atît de încîntată că scoase dintr-un buzunar al rochiței cîteva petice, trei nasturi, două bucăți de zahăr și o bucată de hîrtie pe care i-o întinse lui Sholmes.

— Uite, ți-o dau totuși.

Era un număr de automobil, nr. 8279.

— De unde ai numărul ăsta?

* Răspundeți (fr.)

— A căzut din portmoneul domnișoarei.

— Când?

— Duminică la slujbă, în timp ce scotea banii pentru colectă.

— Perfect. Și acum să te învăț ce să faci ca să nu te mai mustre. Să nu-i spui domnișoarei că m-ai văzut.

Sholmes se duse să-l caute pe domnul d'Imblevalle, și-l interogă clar cu privire la domnișoara.

Baronul avu o tresărire.

— Alice Demun! La ce vă gândiți?... E imposibil.

— De când se află în serviciul dumneavoastră?

— Numai de un an, dar nu cunosc o persoană mai liniștită ca ea și în care să am atîta încredere.

— Cum se face că nu am zărit-o pînă acum?

— A lipsit două zile.

— Și acum?

— De cum s-a întors s-a instalat la căpățiul prietenului dumneavoastră. Are toate calitățile unei infirmiere... blîndă... prevenitoare... Domnul Wilson pare încîntat de ea.

— Aha, făcu Sholmes, care-l neglijașe complet pe bătrînul camarad.

Reflectă și se interesă apoi:

— Duminică a ieșit?

— Da.

Baronul își chemă soția și o întrebă. Aceasta răspunse:

— Domnișoara a ieșit ca de obicei pentru a merge la slujba de la ora unsprezece împreună cu copiii.

— Dar mai înainte?

— Mai înainte? Nu... sau mai degrabă... dar eram atît de tulburată de acest furt!... totuși îmi amintesc cu mi-a cerut permisiunea de a ieși duminică dimineața pentru a-și vedea o verișoară în trecere prin Paris, cred. Dar presupun că n-o bănuieți?...

— Nu, desigur... Totuși aș dori s-o văd.

Urcă pînă în camera lui Wilson. O femeie în veșminte de infirmieră, cu o rochie lungă din pînză gri, era aplecată asupra bolnavului și-i dădea de băut. Cînd se întoarse, Sholmes o recunoscuse pe tînăra care-l abordase în fața Gării de Nord.

ÎNTRE EI NU AVU LOC NICI CEA MAI MICĂ EXPLICAȚIE. Alice Demun surîse blînd, cu ochii ei încîntători și gravi, deloc tulburată. Englezul vru să-i vorbească, articulă cîteva silabe și tăcu. Atunci ea își reluă munca, se mișcă liniștită sub privirea mirată a lui Sholmes, mută flacoanele, înfășură și desfășură benzile de tifon și din nou îi adresă surîsul ei deschis.

Englezul se răsuci pe călcîie, coborî, zări în curte mașina domnului d'Imblevalle, se instală în ea și o porni spre Lavallois, la garajul a cărui adresă era indicată pe tăblița ce i-o dase fetița. Șoferul Duprêt, cel care condusesese nr. 8279 în dimineața zilei de duminică, nefiind acolo, trimise mașina înapoi și așteptă pînă la ora pauzei.

Șoferul Duprêt istorisi că într-adevăr luase o femeie prin împrejurimile parcului Monceau, o tînără în negru, cu o voaletă deasă, și care părea foarte agitată.

— Ducea cumva un pachet?

— Da, un pachet destul de lung.

— Și unde ai dus-o?

— În strada Ternes, colț cu piața Saint Ferdinand. A rămas acolo circa zece minute după care am dus-o înapoi în parcul Monceau.

— Ai recunoaște casa din strada Ternes?

— Bineînțeles! Să vă conduc acolo?

— Numaidecît. Dar du-mă mai întîi în Quai des Orfèvres numărul 36.

La Prefectura de Poliție avu norocul să-l întâlnească imediat pe inspectorul principal Ganimard.

— Domnule Ganimard, sînteți liber?

— Dacă e vorba de Lupin, nu.

— E vorba de Lupin.

— Atunci nu mă mișc.

— Cum! Renunțați?...

— Renunț la un lucru imposibil. Sînt sătul pînă în gît de o luptă inegală din care sînt sigur că rămînem cu buzele umflate. E un lucru laș, absurd, cum vreți să-i ziceți... puțin îmi pasă! Lupin e mai puternic decît noi. Prin urmare nu trebuie decît să ne dăm bătăuți.

— Eu nu mă dau bătut.

— O să vă răpună pe dumneavoastră ca și pe alții.

— Bine, dar e un spectacol care nu se poate să nu vă facă plăcere.

— O, e adevărat, recunosc Ganimard cu sinceritate, și dacă tot vi se pare că n-ați încasat destul, să mergem.

Se urcară în mașină. Din ordinul lor șoferul opri cu puțin înainte de casă, de partea cealaltă a străzii, în fața terasei unei mici cafenele unde se așezară între niște lauri și niște tufe de salbă-moale. Începea să se însereze.

— Băiete, ceva de scris, ceru Sholmes.

Scrise și-l chemă pe cel care-l servise:

— Du scrisoarea asta portarului clădirii din față. Cred că e cel cu șapcă, care fumează la intrare.

Portarul veni și, după ce Ganimard își declină calitatea de inspector principal, Sholmes îl întrebă dacă duminică dimineața nu venise o tînă ră femeie în negru.

— În negru? Da, în jurul orei nouă, era cea care urcă la etajul doi.

— O vezi adesea?

— Nu, dar de cîtva timp mai des... În ultimele două săptămîni aproape în fiecare zi.

— Și de duminică încoace?

— Doar o singură dată... fără să mai socotim ziua de azi.

— Cum! A venit și azi?

— Este acolo.

— Acum?

— Da, de vreo zece minute. Mașina o așteaptă în piața Saint-Ferdinand ca de obicei. Am întîlnit-o la ușă.

— Și cine este locatarul de la doi?

— Sînt doi: o modistă, domnișoara Langeais, și un domn care a închiriat două camere mobilate sub numele de Bresson.

— De ce spui „sub numele”?

— E o idee a mea că acest nume e de împrumut. Soția mea îi face menajul; ei bine, n-are două cămăși cu aceeași inițială.

— Cum trăiește?

— O, mai mult în oraș. De trei zile nu mai dă pe acasă.

— În noaptea de sîmbătă spre duminică a venit?

— În noaptea de sîmbătă spre duminică? Stați să văd, să mă gîndesc... Da, sîmbătă seara a venit acasă și n-a mai ieșit.

— Și ce fel de om este?

— Pe legea mea, n-aș putea să vă spun. E atît de schimbător! Cînd înalt, cînd scund, cînd solid, cînd firav... cînd brunet, cînd blond. Nu-l recunosc totdeauna.

Ganimard și Sholmes se uitară unul la altul.

— El este, murmură inspectorul, chiar el!

Bătrînul polițist avu un moment de neliniște care se traduse printr-o deschidere și crispare a pumnilor.

Sholmes, de asemenea, cu toate că era mai stăpîn pe el, simți o strîngere de inimă.

— Atenție, zise portarul, uite fata.

Domnișoara apăru, într-adevăr, în pragul ușii și traversă piața.

— Și uite-l și pe Bresson.

— Bresson? Care e?

— Cel care duce un pachet sub braț.

Dar nu se ocupă de fată. Ea urcă singură în mașină.

— Adevărul e că nu i-am văzut niciodată împreună.

Cei doi polițiști se ridicară în grabă. La lumina felinarelor ei recunoscură silueta lui Lupin care se îndepărta în direcția opusă pieței.

— Pe cine preferați să urmărim? întrebă Ganimard.

— Pe el, ce naiba! El este vînatul cel mare.

— Atunci eu o filez pe fetișcană, propuse Ganimard.

— Nu, nu, făcu energic englezul, care nu voia să-i dezvăluie nimic din afacere lui Ganimard, pe fetișcană știu eu unde s-o găsesc... Rămîneți cu mine.

PĂSTRÎND DISTANȚA ȘI UTILIZÎND ASCUNZĂTORILE DE moment, trecătorii și chioșcurile, ei se lansară în urmărirea lui Lupin. Urmărire ușoară de altfel, căci el nu se întorcea și mergea repede, șchiopătînd ușor de piciorul drept, atît de ușor că numai ochiul exersat al unui observator putea s-o distingă. Ganimard zise:

— Se pare că șchioapătă. Apoi reluă: ah! dacă am întîlni doi sau trei agenți ca să-l înșfăcăm pe individ. Riscăm să-l pierdem.

Dar niciun agent nu se arătă pînă la ieșirea din cartierul Ternes și, o dată trecute fortificațiile, nu mai puteau conta nici pe cel mai mic ajutor.

— Să ne despărțim, zise Sholmes. Locul e pustiu.

Era bulevardul Victor Hugo. Fiecare o luă pe cîte un trotuar și înaintă la adăpostul șirului de copaci.

Merseră astfel timp de douăzeci de minute pînă în momentul în care Lupin o luă la stînga, de-a lungul Senei. Acolo îl văzură cum coboară pînă la malul fluviului. Rămase cîteva secunde fără ca ei să-i poată distinge gesturile. Apoi urcă taluzul și reveni pe drumul dinainte. Ei se ascuseră după stîlpii unui grilaj. Lupin trecu prin fața lor. Nu mai avea pachetul.

În timp ce se îndepărta, un alt individ apărură de după colțul unei case și se strecură printre copaci. Sholmes zise cu voce scăzută:

— S-ar părea că și ăsta îl urmărește.

— Da, mi se pare că l-am văzut pe cînd veneam.

Urmărirea reîncepu, complicată însă de prezența celui alt individ. Lupin reluă același drum, trecu din nou de poarta Ternes, și intră în casa din piața Saint-Ferdinand.

Portarul închidea cînd se prezentă Ganimard.

— L-ai văzut, nu?

— Da, stingeam lumina pe scară cînd a tras zăvorul.

— Nu se mai află nimeni cu el?

— Nimeni, niciun servitor... nu mănîncă niciodată aici.

— Nu există nicio scară de serviciu?

— Nu.

Ganimard îi zise lui Sholmes:

— Cel mai simplu ar fi să mă instalez la ușa lui Lupin în timp ce dumneavoastră vă duceți să-l aduceți pe comisarul de poliție din strada Demours. O să vă dau cîteva cuvinte pentru el.

Sholmes obiectă:

— Și dacă scapă între timp?

— Atîta vreme cît rămîn eu aici...

— Unu contra unu, cu el lupta e inegală.

— Nu pot totuși să-i forțez domiciliul, n-am dreptul, mai ales noaptea.

Sholmes ridică din umeri:

— Arestați-l dumneavoastră pe Lupin, și o să vedeți că nimeni nu se va leza de condițiile arestării. De altminteri, e vorba cel mult de a suna. Vom vedea atunci ce se va întâmpla.

Urcară. O ușă cu două canaturi se afla în stînga palierului. Ganimard sună.

Niciun zgomot. Sună din nou. Nimeni.

— Să intrăm, murmură Sholmes.

— De acord, haidem...

Totuși, rămaseră nemișcați, cu un aer nehotărît. Purtarea lor era a unor oameni care șovăie în momentul săvîrșirii unui act decisiv; se temeau să acționeze, ba, la un moment dat, li se păru chiar imposibil ca Arsène Lupin să fie acolo, atît de aproape de ei, în spatele aceluia perete fragil care putea fi dărîmat cu un pumn. Atît unul cît și celălalt îl cunoșteau prea bine pe diabolicul personaj, pentru a admite că acesta s-ar lăsa prins într-un mod atît de stupid. Nu, nu, de o mie de ori nu, el nu era acolo! Evadase probabil încă o dată trecînd prin clădirile alăturate, peste acoperișuri sau prin cine știe ce ieșire pregătită dinainte, iar dincolo nu vor mai găsi decît umbra lui Lupin.

Se înfiorară. Un zgomot imperceptibil, care venea parcă din partea cealaltă, tulburase liniștea. Și amîndoi avură certitudinea că el era totuși acolo, despărțit doar printr-un perete subțire de scîndură, că îi asculta, că îi auzea.

Ce să facă? Situația era tragică. Cu tot calmul lor de vechi și experimentați polițiști, îi cuprinse o asemenea emoție, încît li se părea că aud cum le bate inima.

Cu coada ochiului Ganimard îl consultă pe Sholmes. Apoi, cu un pumn violent zguduî canatul ușii.

Acum se auzi un zgomot de pași care nu mai căuta să se ascundă.

Ganimard zgâlțîi ușa. Cu un elan irezistibil Sholmes o doborî cu umărul, și amîndoi se năpustiră la atac.

Se opriră brusc. În încăperea vecină răsună un foc. Apoi altul și zgomotul unui corp care cade...

Cînd intrară îl văzură pe individ întins cu fața spre marmura șemineului. Îl scutură un spasm. Revolverul îi scăpă din mînă.

Ganimard se aplecă și întoarse capul celui mort. Era plin de sîngele care țîșnea din două răni mari, una în obraz, cealaltă la tîmplă.

— E de nerecunoscut, murmură acesta.

— Zău! făcu Sholmes, păi nu este *el*.

— De unde știți? Nici nu l-ați examinat.

Englezul rînji:

— Așadar credeți că Arsène Lupin este omul care să se sinucidă?

— Totuși, afară crezusem că-l recunoaștem...

— Crezusem fiindcă doream să credem. Omul acesta ne obsedează.

— Atunci este unul din complicii lui.

— Complicii lui Arsène Lupin nu se sinucid.

— Atunci cine este?

Scotociră cadavrul. Într-un buzunar Herlock Sholmes găsi un portmoneu gol, într-altul Ganimard găsi cîteva ludovici. Pe lenjerie nicio inițială, pe haine la fel.

În bagaje – un cufăr mare și două valize – diverse lucruri. Pe șemineu un pachet cu ziare. Ganimard le răsfoi. Toate vorbeau de furtul lămpii ebraice.

O oră mai tîrziu, cînd Ganimard și Sholmes se retraseră, nu reușiseră să afle nimic în plus despre ciudatul personaj pe care intervenția lor îl împinsese la sinucidere. Cine era? De ce se omorîse? Ce avea comun cu lampa ebraică? Cine îl

urmărise în cursul plimbării sale? Cîte întrebări, una mai încurcată decît cealaltă, tot atîtea mistere...

HERLOCK SHOLMES SE CULCĂ ÎNTR-O FOARTE PROASTĂ dispoziție. Cînd se trezi primi o telegramă concepută astfel.

„ARSÈNE LUPIN ARE ONOAREA SĂ VĂ ADUCĂ LA CUNOȘTINȚĂ tragicul său deces în persoana domnului Bresson și vă roagă, să asistați la cortegiul, slujba și înmormîntarea sa, care vor avea loc pe cheltuiala statului, joi 25 iunie.”

II

— **V**ezi, bătrîne camarad, îi zicea Sholmes lui Wilson, fluturînd telegrama lui Arsène Lupin, ceea ce mă exasperează în această aventură este faptul că simt fără încetare atîntită asupra mea privirea acestui gentleman afurisit. Nu-i scapă niciunul din gîndurile mele cele mai tainice. Acţionez ca un actor ai cărui paşi sînt în întregime dirijaţi de o regie riguroasă, care merge cum merge şi zice ce zice pentru că aşa vrea o voinţă superioară. Înţelegi, Wilson?

Cu siguranţă că Wilson ar fi înţeles, dacă n-ar fi dormit adînc, ca unul a cărui temperatură variază între patruzeci de grade şi patruzeci şi unu. Dar că înţelegea sau nu, asta nu avea nicio importanţă pentru Sholmes care continuă:

— Trebuie să fac apel la toată energia mea şi să-mi pun în joc toate resursele ca să nu mă descurajez. Din fericire pentru mine, toate aceste mici tachinării sînt tot atîtea înţepături de ac care mă stimulează. Cînd durerea înţepăturii se potoleşte, iar rana amorului propriu se închide, ajunge întotdeauna să-mi zic: „Amuză-te, tu, amice. Odată şi odată ai să te dai tu de gol singur.” Căci într-adevăr, Wilson, nu e oare Lupin cel care prin prima lui depeşă şi prin reflecţia pe care aceasta a sugerat-o micuţei Henriette, mi-a furnizat secretul

corespondenței sale cu Alice Demun? Ai uitat acest detaliu, bătrîne?

Sholmes se plimba prin cameră cu pași mari, cu riscul de a-l trezi pe bătrînul său prieten.

— În fine! nu stau prea rău și chiar dacă drumurile pe care merg sînt puțin obscure, încep să mă descurc. Mai întîi mă voi edifica asupra acestui domn Bresson. Mă voi întîlni cu Ganimard pe malul Senei, în locul unde Bresson a aruncat pachetul, și rolul acestui om va fi cunoscut. În rest, partida se joacă între Alice Demun și mine. Adversarul este de mică anvergură, nu-i așa, Wilson? Și să mă crezi că în scurt timp voi cunoaște fraza din album și ce semnificație au acele două litere C și H. Căci aceasta e problema, Wilson.

DOMNIȘOARA INTRĂ CHIAR ÎN CLIPA ACEEA ȘI, ZĂRINDU-L pe Sholmes care gesticula, îl muștră cu blîndețe:

— Domnule Sholmes, îmi treziți bolnavul. Nu trebuie să-l deranjați. Doctorul pretinde o liniște absolută.

O contemplă fără să scoată un cuvînt, mirat ca și în prima zi de calmul ei inexplicabil.

— Ce aveți de mă priviți așa, domnule Sholmes? Nimic? Ba da... se pare că aveți mereu un gînd ascuns. Care? Răspundeți-mi, vă rog.

Îl întreba cu toată fața ei luminoasă, cu ochii aceia candizi, cu gura surîzîndă și cu întreaga ei atitudine, cu mîinile împreunate și bustul ușor aplecat înainte. Avea atîta nevinovăție în toată făptura ei, încît pe englez îl apucă turbarea, se apropie de ea și-i zise cu voce joasă:

— Bresson s-a sinucis aseară.

Aceasta repetă fără să aibă aerul că înțelege:

— Bresson s-a sinucis...

Într-adevăr, nicio contractare nu-i altera fața, nimic care să releve efortul minciunii.

— Ați fost prevenită, îi zise el iritat... Altfel ați fi tresărit cel puțin... Ah, sînteți mai puternică decît credeam... Dar de ce să ne ascundem?

Puse mîna pe albumul ilustrat pe care tocmai îl aruncase pe o masă alăturată și-l deschise la pagina decupată:

— Ați putea să-mi spuneți în ce ordine trebuie să fie aranjate literele care lipsesc de aici pentru a cunoaște conținutul exact al biletului pe care i l-ați trimis lui Bresson cu patru zile înainte de furtul lămpii ebraice?...

— În ce ordine?... Bresson?... furtul lămpii ebraice?...

Ea repetă cuvintele încet, parcă pentru a le descoperi sensul.

El insistă:

— Da. Iată literele întrebuițate... pe acest petec de hîrtie. Ce îi spuneți lui Bresson?

— Literele întrebuițate... ce îi spuneam...

Deodată izbucni în rîs:

— Asta e! Înțeleg! Eu sînt complice la furt! Există un domn Bresson care a luat lampa ebraică și care s-a sinucis. Și eu, eu sînt prietena acestui domn. O! e amuzant!

— La cine ați fost ieri, spre seară, la etajul doi din strada Ternes?

— La cine? La modista mea, domnișoara Langeais. Modista și prietenul meu Bresson sînt cumva una și aceeași persoană?

Fără voia lui, Sholmes avu îndoieli. Poți înșela pe cineva mimînd groaza, bucuria, neliniștea, toate sentimentele, dar nu indiferența, nu acest rîs fericit și nepăsător.

Totuși Sholmes o mai întrebă:

— Un ultim cuvînt: de ce m-ați abordat în seara aceea la

gară? Și de ce m-ați rugat să mă înapoiez imediat și să nu mă ocup de acest furt?

— O, sînteți prea curios, domnule Sholmes, răspunse ea rîzînd în modul cel mai firesc. Ca pedeapsă, nu veți afla nimic și veți păzi bolnavul în timp ce eu mă duc pînă la farmacie. O rețetă urgentă... Fug...

Ieși.

— M-a tras pe sfoară, murmură Sholmes. Nu numai că n-am scos nimic de la ea, dar m-am descoperit singur.

Și își aminti de afacerea cu diamantul albastru și de interogatoriul pe care i-l luase Clotildei Destange. Nu afișase Femeia blondă aceeași seninătate, și nu se afla oare acum, din nou, în fața uneia din aceste ființe care, apărute de Arsène Lupin și sub acțiunea directă a influenței acestuia, păstrează, chiar în mijlocul primejdiei, calmul cel mai uluitor?

— Sholmes... Sholmes...

Se apropie de Wilson care-l chema și se aplecă spre el.

— Ce e, bătrîne camarad? Suferi?

Wilson mișcă buzele fără să vorbească. În fine, cu mari eforturi, bolborosi;

— Nu... Sholmes... nu e ea... e imposibil să fie ea...

— Ce tot îndrugi acolo? Eu îți spun că ea este! Numai în fața unei creaturi a lui Lupin, crescută și dresată de el, îmi pierd capul și acționez așa de prostește... Vezi bine că acum știe toată istoria albumului. Pariez că peste o oră Lupin va fi prevenit. Peste o oră? Ce vorbesc! Imediat! Farmacistul, rețeta urgentă... gogoși!

O ȘTERSE REPEDE, COBORÎ ÎN STRADA MESSINE ȘI O ZĂRI PE domnișoara care intră într-o farmacie. Reapăru peste zece minute cu niște flacoane și o sticlă, învelite în hîrtie albă. Dar în timp ce traversa strada, fu acostată de un om care se luă

după ea cu șapca în mână și cu un aer slugarnic ca și când ar fi cerut de pomană.

Ea se opri, îl milui, apoi își reluă drumul.

„I-a vorbit”, își zise englezul.

Nu avu o certitudine ci o intuiție, destul de puternică pentru a-l determina să-și schimbe tactica. Abandonînd fata, se luă după falsul cerșetor.

Ajunseră astfel, unul în spatele celuilalt, în piața Saint Ferdinand. Omul rătăci îndelung în fața casei lui Bresson, ridicînd din cînd în cînd privirea către ferestrele etajului doi, și supraveghind oamenii care intrau în casă.

Peste o oră se urcă pe imperiala unui tramvai care se îndrepta spre Neuilly. Sholmes, se urcă și el și se așeză în spatele individului, puțin mai departe, lîngă un domn care se ascundea după un ziar deschis. La fortificații ziarul fu lăsat jos, Sholmes îl zări pe Ganimard, iar Ganimard îi spuse la ureche, arătîndu-l pe individ:

— E omul nostru de aseară, cel care îl urmărea pe Bresson. De o oră vagabondează prin piață.

— Nimic nou despre Bresson? întrebă Sholmes.

— Ba da, o scrisoare care a sosit azi dimineată pe adresa lui.

— Azi dimineată? Prin urmare a fost pusă la poștă ieri, înainte ca expeditorul să afle de moartea lui Bresson. Exact. Ea se află la judecătorul de instrucție. Dar am reținut textul: „El nu acceptă nicio tranzacție. Vrea totul, primul lucru ca și pe cel din cea de a doua afacere. Dacă nu, acționează.” Nicio semnătură, adăugă Ganimard. După cum vedeți, aceste rînduri nu ne vor folosi la nimic.

— Nu sînt de aceeași părere, domnule Ganimard, aceste rînduri îmi par din contră foarte interesante.

— Și pentru ce, Doamne sfinte?

— Pentru motive cu totul personale, răspunse Sholmes cu acea lipsă de jenă pe care o folosea față de colegul său.

Tramvaiul se opri în stația Château, la capăt. Individul coborî și plecă liniștit.

Sholmes îl escortă atît de aproape încît Ganimard se înspăimîntă:

— Dacă se întoarce, ne-am ars.

— Nu se va întoarce acum.

— De unde știți?

— Este un complice de-al lui Arsène Lupin, și faptul că un complice de-al lui merge astfel, cu mîinile în buzunare, dovedește mai întîi că se știe urmărit, și apoi că nu se teme de nimic.

— Totuși îl ținem prea aproape!

— Nu destul de aproape ca să nu ne poată aluneca printre degete peste un minut. E prea sigur de el.

— Haide, haide, dumneavoastră mă puneți la încercare. Acolo, la ușa cafenelei pe care o vedeți, sînt doi agenți pe biciclete. Dacă am să le cer să-l oprească pe individ, mă întreb cum ne-ar mai scăpa printre degete.

— Individul nu pare să se emoționeze prea mult de această eventualitate. Văd că el însuși li se adresează!

— Drace, exclamă Ganimard, are tupeu!

Individul, într-adevăr, se îndreptase către cei doi agenți în momentul cînd se pregăteau să încalece pe biciclete. Le spuse cîteva cuvinte, apoi deodată sări pe a treia bicicletă, care era sprijinită de zidul cafenelei, și se îndepărtă împreună cu ei.

Englezul rîse cu hohote!

— Hei! am prevăzut-o? Unu, doi, trei, dispare! Și cu cine? Cu doi din colegii dumneavoastră, domnule Ganimard. Ah! Se aranjează bine Arsène Lupin! Agenți cicliști în solda sa! Cînd vă spuneam că personajul nostru este prea calm!

— Și ce, strigă Ganimard vexat, ce trebuia să facem atunci? E foarte ușor să râzi.

— Hai, hai, nu vă supărați. Ne vom răzbuna. Deocamdată ne trebuie întăriri.

— Folenfant mă așteaptă în capătul străzii Neuilly.

— Ei bine, duceți-vă să-l luați și veniți după mine.

Ganimard se îndepărtă în timp ce Sholmes urmări dîrele bicicletelor, cu atît mai vizibile în praful străzii cu cît erau prevăzute cu cauciucuri striate. Și își dădu repede seama că dîrele duceau pe malul Senei și că cei trei oameni o luaseră pe același drum ca și Bresson cu o seară mai înainte. Ajunse astfel la grilajul lîngă care el însuși se ascunsese împreună cu Ganimard și, puțin mai departe, constată un amestec de dîre striate ceea ce dovedea că în acel loc făcuseră un popas. Exact în față se afla o mică limbă de pămînt care intra în Sena și la extremitatea căreia era amarată o barcă veche.

Probabil că acolo aruncase Bresson pachetul, sau mai degrabă îl lăsase să cadă. Sholmes coborî taluzul și văzu că malul era în pantă foarte lină și apa fluviului fiind mică, îi era ușor să regăsească pachetul... În afară doar de cazul în care cei trei oameni i-o luaseră înainte.

„Nu, nu, își zise, n-au avut timp... a trecut cel mult un sfert de oră... și totuși, de ce au trecut pe acolo?”

Văzu un pescar într-o barcă. Sholmes îl întrebă:

— N-ai văzut trei oameni pe biciclete?

Pescarul făcu semn că nu.

Englezul insistă:

— Ba da... trei oameni... s-au oprit chiar la doi pași de dumneata.

Pescarul își puse undița sub braț, scoase din buzunar un carnet, scrise ceva pe una din pagini, rupse foaia și i-o întinse lui Sholmes.

Un fior puternic îl scutură pe englez. Dintr-o ochire,

zărise pe hîrtia pe care o ținea în mîna seria de litere decupate din album:

CDEHNOPRZEO-237

UN SOARE PUTERNIC DOGOREA MALUL. OMUL ÎȘI RELUASE treaba, adăpostit de borurile mari ale unei pălării de pai, cu haina și vesta împăturită alături. Pescuia atent, în timp ce pluta undiței sale sălta pe firul apei.

Se scurse mai bine de un minut, un minut de tăcere solemnă și teribilă.

„El e oare?” se gîdea Sholmes cu o neliniște aproape dureroasă.

Și adevărul izbucni:

„El este! El! Numai el este capabil să rămînă astfel, fără un freamăt de neliniște, fără să se teamă cu nimic de ce va urma... Și cine altul ar cunoaște povestea cu albumul? Alice l-a prevenit prin mesagerul său.”

Deodată englezul simți cum mîna, propria lui mîna apucă patul revolverului și cum ochii lui fixează spatele individului, puțin mai jos de ceafă. Un gest numai și toată drama se dezlega, viața strălucitului aventurier se termina în mod mizerabil.

Pescarul nu se clinti.

Sholmes strînse arma nervos, cu dorința sălbatică de a trage și de a isprăvi odată, avînd în același timp oroare de acest act care se împotriva naturii sale. Moartea era sigură. Ar fi terminat.

„Ah! gîdea, să se ridice, să se apere, dacă nu cu atît mai rău pentru el... Încă o secundă... și trag...”

Dar un zgomot de pași îl făcu să se întoarcă și-l zări pe Ganimard care venea însoțit de agenți.

Atunci, schimbându-și ideea, își luă avânt și dintr-un salt fu în barca a cărei parîmă se rupse sub izbitura sa foarte puternică, căzu asupra omului și-l apucă cu brațele. Amîndoi se rostogoliră pe fundul bărcii.

— Ei și, strigă Lupin luptîndu-se, și ce-i cu asta? Aveți impresia că dacă unul din noi îl răpune pe celălalt, cîștigă cine știe ce? N-ați ști ce să faceți cu mine, și nici eu cu dumneavoastră. Ne-am pomeni că ne uităm unul la altul ca doi imbecili...

Cele două vîsle alunecară în apă. Barca porni în derivă. De-a lungul malului se auziră exclamații. Lupin continuă:

— Ce complicații, Dumnezeule! Ați pierdut, noțiunea lucrurilor? Asemenea prostii la vîrsta dumneavoastră! Ptiu, ce rușine!

Reuși să se elibereze.

Exasperat, în stare de orice, Herlock Sholmes duse mîna în buzunar. Scoase o înjurătură. Lupin îi luase revolverul.

Atunci se aplecă în genunchi și încercă să apuce una din vîsle ca să ajungă la țarm, în timp ce Lupin se străduia s-o apuce pe cealaltă ca să ajungă în larg.

— A fi... sau a nu fi, zicea Lupin. De altfel asta n-are nicio importanță. Chiar dacă apucați vîsla tot nu vă las s-o folosiți. Și viceversa. Numai că în viață acționezi adesea fără nicio rațiune, căci pînă la urmă tot soarta decide... Uitați-vă, vedeți, soarta... ei bine, soarta s-a decis pentru bătrînul ei Lupin... Victorie! Curentul, mă favorizează.

Vasul începea într-adevăr să se îndepărteze.

— Păzea! strigă Lupin.

Cineva de pe mal țintea cu revolverul. El își lăsă capul în jos. Răsună o detunătură, cîtiva stropi de apă împrășcară alături. Lupin izbucni în rîs.

— Domnul să mă ierte, e prietenul Ganimard!... Dar e rău ceea ce faci, Ganimard. N-ai dreptul să tragi decît în caz de legitimă apărare... Bietul Arsène te face atît de feroce încît îți uiți toate îndatoririle?... Haida de, uite-l că nu se astîmpără!... Dar, nenorocitul, o să-l nimerești pe scumpul meu maestru...

Îl proteja pe Sholmes cu corpul său și rămînînd în picioare în mijlocul bărcii, întors spre Ganimard, îi spuse:

— Așa! Acum sînt liniștit... Ochește aici Ganimard, în mijlocul pieptului!... mai sus... la stînga... Ai ratat... pocitanie neîndemînică ce ești... Încă o dată? Dar tremuri, Ganimard... La comandă, nu? Și cu sînge rece!... Unu, doi, trei, foc! Rateu! Ei drăcie, guvernul vă dă jucării de copii în loc de pistoale?

Scoase la rîndul lui un revolver lung, masiv și plat și trase fără să ochească.

Inspectorul își duse mîna la pălărie: un glonț o găurise.

— Ce zici de asta, Ganimard? Marcă bună, nu-i așa? Salutați domnilor, este revolverul nobilului meu prieten, maestrul Herlock Sholmes!

Și rotindu-și brațul, aruncă arma chiar la picioarele lui Ganimard.

SHOLMES NU SE PUTEA ABȚINE SĂ NU SURÎDĂ ȘI SĂ NU admire. Ce revărsare de vitalitate! Ce veselie proaspătă și spontană!

Și cum se mai distra! S-ar fi zis că senzația pericolului îi provoca o bucurie fizică, și că existența nu avea alt rost pentru acest om extraordinar decît căutarea primejdiilor pe care se amuza apoi să le îndepărteze.

De fiecare parte a fluviului începuse să se strîngă lume, iar Ganimard cu oamenii săi urmăreau ambarcațiunea care se

legăna în larg, foarte încet, antrenată de curent. Asta însemna capturarea inevitabilă, matematică.

— Mărturișiți maestre, strigă Lupin, întorcându-se către englez, că n-ați da locul acesta pentru tot aurul din Transvaal! Sînteți în primul rînd de fotolii! Dar, mai întîi prologul... după care vom sări direct la actul al cincilea, capturarea sau evadarea lui Arsène Lupin. Așadar, scumpe maestre, vă fac o propunere și vă implor să răspundeți fără echivoc prin da sau nu. Renunțați să vă mai ocupați de această afacere. Mai este timp și pot să repar răul pe care l-ați pricinuit. Mai tîrziu nu voi mai putea. Ne-am înțeles, nu-i așa?

— Nu.

Fața lui Lupin se contractă. Această încăpățîinare îl irita în mod vizibil. Reluă:

— Insist. Mai mult pentru dumneavoastră decît pentru mine, fiindcă sînt sigur că veți fi primul care va regreta această intervenție. Pentru ultima dată, da sau nu?

— Nu.

Lupin se așeză pe vine, desfăcu o scîndură și timp de cîteva minute făcu un lucru a cărui natură Sholmes nu putu s-o discearnă. Apoi se ridică, se așeză lîngă englez și-i ținu această cuvîntare:

— Cred, maestre, că amîndoi am venit la țărmlul acestui fluviu, mînați de motive identice: de a recupera obiectul de care Bresson s-a debarasat. În ce mă privește, dădusem întîlnire cîtorva prieteni și eram pe punctul de a efectua o mică explorare în adîncurile Senei, după cum se vede și după îmbrăcămintea mea sumară, cînd prietenii mei mi-au anunțat sosirea dumneavoastră. Vă mărturisesc, de altfel, că n-am fost surprins, prevenit fiind oră de oră, îndrăznesc s-o spun, de progresul anchetei dumneavoastră. E așa de ușor! De îndată ce în strada Murillo se petrece cel mai mic lucru care m-ar

putea interesa, urgent, un telefon și sînt avertizat! Înțelegeți că în astfel de condiții...

Se opri. Scîndura pe care o îndepărtase se ridica acum și împrejurul ei apa pătrundea în mici jeturi.

— Drace! nu știu ce am făcut dar îmi dau seama că în fundul acestei rable este o gaură. Nu vă e frică, maestre?

Sholmes ridică din umeri. Lupin continuă:

— Înțelegeți că în astfel de condiții și cunoscînd de la început că dumneavoastră doreați lupta cu atît mai vîrtos cu cît mă străduiam eu s-o evit, îmi era destul de ușor să angajez cu dumneavoastră o partidă al cărei sfîrșit e sigur, de vreme ce aveam toate atuurile în mînă. Și am vrut să-i confer întîlnirii noastre cea mai mare strălucire posibilă, astfel ca înfrîngerea dumneavoastră fie universal cunoscută, și ca o altă contesă de Crozon sau un alt baron d'Imblevalle să nu mai fie tentați să vă solicite ajutorul împotriva mea. De altfel nu trebuie să vedeți în asta, dragă maestre...

Se întrerupse din nou și ducînd mîinile streășină la ochi, cercetă țărmurile.

— Drace! au închiriat o șalupă superbă, un adevărat vas de război, și iată-i că trag cu sîrg la rame. Peste cinci minute vor face abordaj și sînt pierdut. Domnule Sholmes, un sfat: aruncați-vă asupra mea, legați-mă și predați-mă justiției țării mele... Vă place acest proiect?... Dacă nu, vom naufragia dintr-o clipă într-alta, în care caz nu ne mai rămîne decît să ne facem testamentul. Ce spuneți de asta?

Privirile li se încrucișară. De data asta Sholmes își explică manevra lui Lupin: acesta perforase fundul bărcii. Apa urca.

Ajunse pînă la talpa pantofilor, le acoperi picioarele; nu făcură nicio mișcare.

Le depășî gleznele; englezul își scoase tabachera. Își răsuci o țigară și o aprinse.

. . .

LUPIN CONTINUĂ:

— Și nu trebuie să vedeți în asta, dragă maestre, decît umila mărturisire a neputinței mele în ce vă privește. Asta înseamnă că mă închin în fața dumneavoastră, din moment ce nu accept decît bătăliile în care victoria îmi este asigurată, și că le evit pe cele în care n-aș putea alege terenul. Înseamnă că-l recunosc pe Sholmes ca unicul inamic de care mă tem și că îmi mărturisesc îngrijorarea atîta vreme cît Sholmes nu va fi îndepărtat din calea mea. Iată, dragă maestre, ce țineam să vă spun, de vreme ce destinul îmi acordă cîntecul unei conversații cu dumneavoastră. Nu regret decît un lucru, și anume că această conversație are loc în timp ce noi facem o baie la picioare!... situație lipsită de seriozitate, o recunosc... Dar ce spun! o baie la picioare?... mai degrabă o baie la fund!...

Apa ajunsese într-adevăr pînă la banca pe care stăteau și barca se scufunda din ce în ce.

Sholmes, imperturbabil, cu țigara între buze, părea absorbit de contemplarea cerului. Pentru nimic în lume, în fața acestui om înconjurat de primejdii, împresurat de mulțime, urmărit de haita de polițiști, și care totuși își păstra buna dispoziție, pentru nimic în lume n-ar fi consimțit să arate el cel mai mic semn de neliniște.

„Cum! aveau aerul că-și spun cei doi, să te emoționezi pentru asemenea fleacuri? Nu se înecă zilnic oameni în fluvii?... Sînt astea evenimente cărora trebuie să le acorzi atenție?” Astfel unul pălăvrăgea iar celălalt visa cu ochii deschiși, amîndoi ascunzînd, sub aceeași mască de nepăsare, crîncena înfruntare care se angajase între două orgolii.

Un moment încă și se vor duce la fund.

. . .

— ESENȚIALUL, ÎȘI FORMULĂ GÎNDUL LUPIN, ESTE DE A ȘTI dacă ne vom scufunda înainte sau după sosirea vajnicilor apărători ai justiției. Totul constă în asta. Căci, e sigur că vom naufragia. Maestre, e ora solemnă a testamentului. Las moștenire toată averea mea lui Herlock Sholmes, cetățean englez, cu obligația pentru el... Dar, Dumnezeuule, ce repede înaintează oamenii legii! Curajoși oameni! Îți face plăcere să-i vezi. Ce precizie în bătaia ramelor! Ia te uită, tu ești, brigadier Folenfant? Bravo! Ideea cu vasul de război e excelentă. Te voi recomanda superiorilor tăi, Folenfant... Ce medalie dorești?... Am înțeles... s-a făcut. Dar colegul tău, Dieuzy, unde este? Pe malul stîng, înconjurat de o sută de sticleți, nu-i așa? Prin urmare, dacă scap de naufragiu sînt primit de Dieuzy și sticleții lui, sau în dreapta de Ganimard și locuitorii din Neuilly. Neplăcută, dilemă...

Ambarcațiunea se răsuci și Sholmes fu nevoit să se agațe de belciugul vîslei.

— Maestre, zise Lupin, vă implor să vă scoateți haina. O să înotați mai comod. Nu? Refuzați? Atunci mi-o pun și eu.

Își îmbracă haina, o încheie la toți nasturii, cum era a lui Sholmes, și suspină:

— Ce om tare sînteți! Și ce păcat că vă încăpățînați într-o afacere... sau vreți să-mi dovediți de ce sînteți în stare, dar degeaba! Nu faceți altceva decît să vă irosiți remarcabilul dumneavoastră geniu...

— DOMNULE LUPIN, SPUSE SHOLMES, IEȘIND ÎN FINE DIN mușenia de pînă atunci, dumneavoastră vorbiți prea mult și păcătuți adesea prin exces de încredere și prin ușurință.

Reproșul este sever.

— Astfel că, fără să vă dați seama, mi-ați furnizat acum o clipă informația pe care o căutam.

— Cum! Căutați o informație și mie nu-mi spuneți!

— Nu am nevoie de nimeni. Peste trei ore le voi da domnului și doamnei d'Imblevalle cheia enigmei. Iată singurul răspuns...

Nu-și termină fraza. Barca se scufundă dintr-o dată, luîndu-i pe amîndoi. Dar imediat ieși la suprafață, răsturnată cu carcasă în aer. Pe ambele maluri se auziră strigăte, apoi o tăcere îngrijorată și deodată noi exclamații: apăruse unul din naufragiați.

Era Herlock Sholmes.

Excelent înotător, el se îndreptă spre șalupa lui Folenfant cu lovituri lungi de brațe.

— Curaj domnule Sholmes, urla brigadierul, sîntem aici, nu slăbiți... ne vom ocupa de el pe urmă... Îl avem în mînă, hai... un mic efort, domnule Sholmes... prindeți frînghia...

Englezul apucă frînghia ce i se întindea. Dar, în momentul cînd se cățara pe bord, o voce din spatele lui îl interpelă:

— Cheia enigmei, dragă maestre, sigur că da, o veți avea. Mă mir chiar că n-o aveți pînă acum. Ei și? La ce vă va folosi? Exact atunci bătălia va fi pierdută pentru dumneavoastră...

Călare pe carcasa bărcii, pe care se cocoțase, vorbind într-una, instalat confortabil acum, Arsène își continua discursul cu gesturi solemne, ca și cînd ar fi vrut să-și convingă interlocutorul.

— Să vă între în cap, dragă maestre, că nu-i nimic de făcut, absolut nimic. Vă aflați în situația deplorabilă a unui domn...

Folenfant îl luă la ochi.

— Lupin, predă-te.

— Ești mîrlan, brigadier Folenfant, m-ai întrerupt în mijlocul unei fraze. Spuneam așadar...

— Lupin, predă-te.

— Ei drăcie, dar, brigadier Folenfant, nu te predai decît

atunci cînd ești la strîmtoare. Sper că n-ai ambiția să crezi că mă aflu în primejdie.

— Pentru ultima oară, Lupin, te somez să te predai.

— Brigadier Folenfant, nici nu-ți trece prin gînd să mă ucizi, cel mult să mă rănești, așa de frică îți e că scap. Și dacă, din împlinire rana va fi mortală? Nu te gîndești la remușcări, nenorocitul, la bătrînețile tale otrăvite?...

Glonțul porni.

Lupin se clătină, se cramponă o clipă de epavă, apoi slăbi strînsoarea și dispăru.

TRECUSERĂ EXACT TREI ORE DE CÎND SE PRODUSESERĂ aceste evenimente. La ora șase fix, așa cum anunțase, Herlock Sholmes, îmbrăcat cu niște pantaloni prea scurți și o haină prea strîmtă, împrumutate de la un hangiu din Neuilly, cu o șapcă pe cap, dichisit cu o cămașă de flanelă cu cingătoare de mătase, intră în budoarul din strada Murillo, după ce îi prevenise pe domnul și pe doamna d'Imblevalle că le solicită o întrevedere.

Îl găsiră plimbîndu-se prin cameră. Ținuta lui bizară le păru așa de comică încît fură nevoiți să-și stăpînească o puternică poftă de rîs. Cu un aer gînditor, cu spatele încovoiat, englezul umbla ca un automat de la fereastră la ușă și de la ușă la fereastră făcînd de fiecare dată același număr de pași și întorcîndu-se pe călcîie în același sens.

Se opri, luă un bibelou, îl examinează mașinal, apoi își reluă plimbarea.

În fine, oprindu-se în fața lor, întrebă:

— Domnișoara este aici?

— Da, e în grădină cu copiii.

— Domnule baron, pentru că discuția pe care o s-o avem este definitivă, aș dori ca și domnișoara Demun să fie de față.

— Oare, într-adevăr...?

— Aveți un pic de răbdare, domnule. Adevărul va ieși limpede din faptele pe care le voi expune în fața dumneavoastră cu cea mai mare precizie posibilă.

— Fie. Suzanne, vrei tu să...

Doamna d'Imblevalle se ridică și reveni îndată însoțită de Alice Demun. Domnișoara, puțin mai palidă ca de obicei, rămase în picioare, sprijinită de o masă, fără să întrebe măcar pentru ce fusese chemată.

Sholmes se făcu că n-o vede și întorcându-se brusc spre domnul d'Imblevalle, rosti cu un ton care nu admitea replică:

— După mai multe zile de cercetări, domnule, și cu toate că anumite evenimente mi-au modificat un pic punctul meu de vedere, vă voi repeta ceea ce v-am spus în prima zi: lampa ebraică a fost furată de cineva care locuiește în această casă.

— Numele vinovatului?

— Îl știu.

— Ce dovezi aveți?

— Cele pe care le am sînt suficiente pentru a-l demasca.

— Nu-i de ajuns să fie demascat. Trebuie să ne mai restituie...

— Lampa ebraică? Se află în posesia mea.

— Colierul de opale? Tabachera?

— Și colierul de opale, și tabachera, pe scurt tot ce vi s-a furat se află în posesia mea.

Lui Sholmes îi plăceau aceste lovituri de teatru și acest mod cam sec de a-și anunța victoriile.

De fapt, baronul și soția sa păreau stupefiați și-l priveau cu o curiozitate tăcută care constituia cel mai grăitor dintre elogii.

Le povesti apoi, cu de-amănuntul, ce făcuse în aceste trei zile. Vorbi de descoperirea din album, scrise pe o foaie de hîrtie fraza formată din literele decupate, apoi le istorisi

expediția lui Bresson pe malul Senei, sinuciderea aventurierului și în sfârșit, lupta pe care el, Sholmes, tocmai o susținuse contra lui Lupin, naufragiul bărcii și dispariția lui Lupin.

Cînd termină, baronul spuse cu voce joasă:

— Nu vă rămîne decît să ne dezvăluiți numele vinovatului.

Pe cine acuzați așadar?

— O acuz pe persoana care a decupat literele din alfabet și a comunicat prin intermediul acestor litere cu Arsène Lupin.

— De unde știți că Arsène Lupin era corespondentul acelei persoane?

— De la Lupin însuși.

Le întinse un petic de hîrtie muiat și boțit. Era foaia pe care Lupin o rupsese din carnet în barcă, și pe care notase fraza.

— Și remarcați, adăugă Sholmes, cu satisfacție, că nimic nu-l obliga să-mi dea această foaie, prin urmare, să se dea de gol. Simplă copilărie din partea lui, dar care pe mine m-a lămurit.

— Care v-a lămurit?... zise baronul. Nu văd totuși nimic... Sholmes întări cu creionul literele și cifrele:

CDEHNOPRZEO-237

— EI BINE? FĂCU DOMNUL D'IMBLEVALLE, ASTA E FORMULA pe care tocmai mi-ați arătat-o.

— Nu. Dacă ați fi sucit și răsucit acea formulă în toate sensurile, v-ați fi dat seama la prima vedere, cum mi-am dat eu, că nu este de loc asemănătoare cu prima.

— Cum adică?

— Ea cuprinde două litere în plus, un E și un O.

— Într-adevăr, nu observasem...

— Alăturați aceste litere la C și H, care rămân în afara cuvîntului „répondez”, și veți constata că singurul cuvînt posibil este ECHO.

— Și asta ce înseamnă?

— Asta înseamnă *L'Écho de France*, jurnalul lui Lupin, organul său oficial, căruia el îi rezervă „comunicările” sale. „Răspundeți la *L'Écho de France* la rubrica mică publicitate, numărul 237.” Acolo era cheia enigmei pe care am căutat-o atît, și pe care Lupin mi-a furnizat-o cu atîta amabilitate. Vin de la birourile lui *L'Écho de France*.

— Și ați aflat?

— Am aflat toată istoria detaliată a relațiilor dintre Lupin și... complicea lui...

Sholmes etală șapte ziare deschise la pagina a patra de unde separă următoarele șapte rînduri:

1. ARS. LUP. Fem. impl. prot. 540.
2. 540. Aștept expl. A.L.
3. A.L. Sub domin. inamic. Pierdută.
4. 540. Scrie adresa. Voi cerceta.
5. A.L. Murillo.
6. 540. Parc ora trei. Violete.
7. 237 Înceles. Sîmb. Voi fi dum. dim. parc.

— ȘI DUMNEAVOASTRĂ NUMIȚI ASTA O ISTORISIRE detaliată! exclamă domnul D'Imblevalle.

— Dumnezeule, sigur că da. Și, dacă vă dați osteneala să fiți puțin atenți, veți fi de părerea mea. Mai întîi, o femeie care semnează 540 imploră protecția lui Arsène Lupin, la care Arsène Lupin cere explicații. Femeia răspunde că se află sub dominația unui inamic, Bresson desigur, și că este pierdută,

dacă nu-i vine în ajutor. Lupin, neîncrezător, nu îndrăznește să ia contact cu această necunoscută, pretinde adresa și propune o anchetă. Femeia ezită timp de patru zile – consultați datele – în fine, presată de evenimente, influențată de amenințările lui Bresson, îi dă numele străzii, Murillo. A doua zi Lupin anunță că va fi în parcul Monceau, la ora trei, și o roagă pe necunoscută să poarte un buchet de violete ca semn de recunoaștere. Aici, o întrerupere de opt zile în corespondență. Arsène Lupin și femeia nu mai au nevoie să comunice prin intermediul ziarului; ei se văd sau își scriu direct. Planul e pus la cale: pentru a satisface pretențiile lui Bresson femeia va fura lampa ebraică. Rămîne de fixat ziua. Femeia care, din prudență, corespundează cu ajutorul cuvintelor decupate și lipite, se hotărăște pentru sîmbătă și adaugă: *Răspundeți Echo 237*. Lupin răspunde că a înțeles, și în plus că va fi în parc duminică dimineața. Duminică dimineața, furtul se săvîrșește.

— Într-adevăr, totul se înlănțuie, aprobă baronul, și istoria e completă.

Sholmes reluă:

— Așadar furtul are loc. Femeia iese duminică dimineața, îi dă socoteală lui Lupin de ce a făcut, și-i duce lui Bresson lampa ebraică. Lucrurile se petrec așa cum prevăzuse Lupin. Justiția, indusă în eroare de o fereastră deschisă, patru di-re pe pămînt și două zgîrieturi pe balcon, admite îndată ipoteza unui furt prin efracție. Femeia este liniștită.

— Fie, făcu baronul, admit această explicație foarte logică. Dar al doilea furt?...

— Al doilea furt a fost provocat de primul. Întrucît ziarele au arătat cum dispăruse lampa ebraică, cineva a avut ideea să repete lovitura și să pună mîna pe ce mai rămăsese. Și de data aceasta n-a mai fost un furt simulat, ci unul real, prin efracție veritabilă, escaladare etc...

— Lupin, bineînțeles...

— Nu. Lupin nu acționează așa de stupid. Lupin nu trage în oameni cu una cu două.

— Atunci cine?

— Bresson, fără nicio îndoială, și fără știrea femeii pe care o șantajase. Bresson este cel care a intrat aici, pe el l-am urmărit și el l-a rănit pe bietul Wilson.

— Sînteți chiar sigur?

— Absolut. Unul din complicii lui Bresson i-a scris ieri, înainte de sinucidere, o scrisoare, care dovedește că între acest complice și Lupin au fost duse tratative pentru restituirea tuturor obiectelor furate din casa dumneavoastră. Lupin pretindea totul, *primul lucru* (adică lampa ebraică) *ca și pe cel dintr-a doua afacere*. În afară de asta el îl supraveghea pe Bresson. Când acesta s-a dus pe malul Senei, unul din tovarășii lui Lupin îl urmărea în același timp cu noi.

— Ce voia să facă Bresson pe malul Senei?

— Avertizat de rezultatele anchetei...

— Avertizat de cine?

— De către aceeași femeie care se temea, pe bună dreptate, că descoperirea lămpii ebraice să nu ducă la descoperirea aventurii sale... Deci Bresson, avertizat, strînge într-un singur pachet tot ceea ce-l putea compromite și-l aruncă într-un loc de unde avea posibilitatea să-l recupereze odată trecută primejdia. Și numai, la înapoiere, urmărit de Ganimard și de mine, avînd desigur și alte nelegiuiri pe conștiință, își pierde capul și se sinucide.

— Dar ce conținea pachetul?

— Lampa ebraică și celelalte bibelouri.

— Deci nu se află în posesia dumneavoastră?

— Imediat după dispariția lui Arsène Lupin, am profitat de baia pe care acesta m-a obligat s-o fac, pentru a mă duce în locul ales de Bresson și am regăsit, învelite în pînă și

hîrtie cretată, lucrurile care v-au fost furate. Iată-le aici pe masă.

Fără să scoată o vorbă, baronul tăie sforile, desfăcu dintr-o dată învelișul umezit, scoase de acolo lampa, răsuci o piuliță plasată sub piciorul ei, apucă recipientul cu ambele mâini, îl deșurubă, îl deschise în două părți egale și descoperi himera de aur, încrustată cu rubine și smaralde.

Era intactă.

ÎN ACEASTĂ SCENĂ, ATÎT DE NATURALĂ ÎN APARENȚĂ, constînd dintr-o simplă expunere de fapte, era totuși ceva care o făcea înspăimîntător de tragică și anume acuzația directă, categorică, irefutabilă, pe care Sholmes o lansa cu fiecare cuvînt împotriva domnișoarei. La fel era și liniștea impresionantă a lui Alice Demun.

Tot timpul cît durase lungă și cruda acumulare de probe mărunte, adăugate una de alta, niciun mușchi al feței nu i se mișcase, nicio sclipire de revoltă sau de teamă nu tulburase seninătatea privirii ei limpezi. Ce gîndea oare? Și, mai ales, ce urma să spună în momentul solemn cînd trebuia să răspundă, cînd trebuia să se apere și să distrugă cercul de fier în care Herlock Sholmes o prinsese cu atîta îndemînare?

Acest moment sunase și tînăra fată tăcea.

— Vorbește! Vorbește odată! strigă domnul d'Imblevalle.

Ea însă nu scotea o vorbă.

El insistă:

— Un cuvînt te va justifica, un cuvînt de revoltă și te voi crede..

Acest cuvînt nu fu spus.

Baronul traversă agitat încăperea, se întoarse, o luă de la capăt, apoi adresîndu-se lui Sholmes:

— Ei bine, nu, domnule! Nu pot admite ca toate acestea

să fie adevărate! Există crime imposibile! Și aceasta este în opoziție cu tot ce știu eu, cu tot ce văd de un an de zile!

Puse mîna pe umărul englezului:

— Dar chiar dumneavoastră înșivă, domnule, sînteți absolut și definitiv convins că nu vă înșelați?

Sholmes șovăi, ca unul care a fost atacat pe neașteptate și a cărui ripostă nu este imediată. Totuși surîse și zise:

— Numai persoana pe care o acuz putea, prin situația pe care o ocupă în casa dumneavoastră, să știe că lampa ebraică conținea această magnifică bijuterie.

— Nu vreau să cred, murmură baronul.

— Întrebați-o.

Era singurul lucru pe care nu-l încercase de loc, datorită încrederii oarbe pe care i-o inspira tînăra fată. Totuși, nu-i era îngăduit să se sustragă evidenței.

Se apropie de ea și-i zise, privind-o drept în ochi;

— Dumneata, domnișoară? Dumneata ai luat bijuteria? Dumneata ai corespondat cu Arsène Lupin și ai simulat furtul?

Ea răspunse:

— Eu, domnule.

Nu-și coborî privirea. Figura ei nu exprima nici rușine, nici jenă.

— E oare posibil! murmură domnul d'Imblevalle. N-aș fi crezut niciodată... ești ultima persoană pe care aș fi bănuțit-o... Cum ai făcut, nefericito?

Ea zise:

— Așa cum v-a istorisit domnul Sholmes. În noaptea de sîmbăta spre duminică am coborît în budoar, am luat lampa și dimineata i-am dus-o... aceluia om.

— Nu, obiectă baronul. Ceea ce pretinzi este inadmisibil.

— Inadmisibil? De ce?

— Pentru că dimineța am găsit ușa budoarului închisă cu zăvorul.

Fata roși, își pierdu cumpătul și-l privi pe Sholmes ca și când i-ar fi cerut sfatul.

Mai mult decît de obiecția baronului, Sholmes fu frapat de încurcătura Alicei Demun. Nu avea nimic de răspuns? Probele pe care se fundamenta explicația pe care el, Sholmes, o furnizase cu privire la furtul lămpii ebraice, ascundeau oare o minciună care distrugea evidența faptelor?

Baronul reluă:

— Această ușă era închisă. Susțin că am găsit zăvorul așa cum îl pusesem seara. Dacă ai trecut pe această ușă după cum pretinzi, ar fi trebuit să-ți deschidă cineva din interior, adică din budoar sau din camera noastră. Or, nu se afla nimeni în aceste încăperi... nimeni în afară de mine și de soția mea.

Sholmes se aplecă imediat și își acoperi fața cu amîndouă mîinile pentru a-și ascunde roșeața. Ceva ca o lumină prea bruscă îl izbise și rămase orbit, jenat. Totul i se dezvăluia acum ca un peisaj întunecat de pe care noaptea s-ar ridica deodată.

Alice Demun era inocentă.

Alice Demun era inocentă. Era un adevăr cert, orbitor, și în același timp explicația acelui soi de jenă pe care o încercase din prima zi când își îndreptase teribil acuzarea împotriva fetei. Acum vedea clar. Știa. Un gest numai, și proba de netăgăduit i s-ar oferi.

Ridică încet capul și după cîteva secunde, pe cît putu mai firesc, își întoarse privirea spre doamna d'Imblevalle.

Era palidă, avea acea paloare neobișnuită care te invadează în ceasurile implacabile ale vieții. Mîinile pe care se străduia să le ascundă îi tremurau imperceptibil.

„Încă o secundă, socoti Sholmes, și se trădează.”

Se plasă între ea și soțul ei cu dorința imperioasă de a

îndepărta pericolul care *datorită greșelii sale* îi amenința pe acest om și pe această femeie. Dar la vederea baronului tresări în adâncul ființei sale. Aceeași revelație subită, care-l orbise prin claritatea ei, îl ilumina acum pe domnul d'Imblevalle. Același lucru se opera acum în creierul soțului. La rîndul lui înțelege! Vede!

Desperată, Alice Demun făcu eforturi să se împotrivească adevărului nemilos:

— Aveți dreptate, domnule, am uitat... Într-adevăr, n-am intrat pe aici. Am trecut prin vestibul și prin grădină și cu ajutorul unei scări...

Efort suprem de devotament... Dar un efort inutil! Cuvintele sunau fals. Vocea îi era nesigură, iar blînda creatură nu mai avea acum privirea limpede și aerul ei de sinceritate. Coborî capul învinsă.

TĂCEREA FU ATROCE. DOAMNA D'IMBLEVALLE AȘTEPTA, lividă, încordată de neliniște și spaimă. Baronul părea că se zbate încă, de parcă n-ar fi vrut să creadă în prăbușirea fericirii sale.

În fine, bîgui:

— Vorbește! Explică-te!

— Nu am nimic să-ți spun, sărmanul meu prieten, spuse ea foarte încet și cu fața chinuită de durere.

— Atunci... domnișoara...

— Domnișoara m-a salvat... din devotament... din afecțiune... și se acuza...

— Te-a salvat de ce? De cine?

— De acel om.

— Bresson?

— Da, mă amenința, eram în puterea lui... L-am cunoscut la o prietenă... am făcut nebunia să-l ascult... Oh! lucruri pe

care le puteai ierta... totuși i-am scris două scrisori... scrisori pe care le vei vedea... le-am cumpărat... știi cum... Oh! ai milă de mine... am plîns atîta!

— Tu? tu? Suzanne!

Ridică spre ea pumnii strînși, gata s-o lovească, gata s-o ucidă. Dar brațele îi căzură și el murmură din nou:

— Tu, Suzanne?... tu?... e posibil oare?...

Cu mici fraze, mereu întrerupte, ea îi povesti dezolanta și banala ei aventură, trezirea uluită în fața infamiei personajului, remușcărilor și spaima și de asemenea despre conduita admirabilă a lui Alice, tînăra care, ghicind desperarea stăpînei sale și smulgîndu-i destăinuirea, îi scrie lui Lupin și organizează acea istorie a furtului pentru a o salva din ghearele lui Bresson.

— Tu, Suzanne, tu? repeta domnul d'Imblevalle gîrbovit, distrus. Cum ai putut?...

ÎN SEARA ACELEIAȘI ZILE VASUL *VILLE-DE-LONDRES*, CARE face cursă între Calais și Dover, aluneca liniștit pe apa nemișcată. Noaptea era întunecoasă și calmă. Deasupra vaporului se ghiceau niște nori invizibili și împrejur văluri ușoare de ceață îl despărțeau de spațiul nesfîrșit unde trebuia să se întindă albeața lunii și a stelelor.

Cea mai mare parte a pasagerilor intraseră în cabine și în saloane. Cîțiva totuși, mai cutezători, se plimbau pe punte sau chiar dormitau în balansoarele mari sub cuverturi groase. Ici și colo, se vedeau țigări aprinse și, împletit cu adierea liniștită a brizei, se auzea murmurul glasurilor care nu îndrăzneau să se ridice în liniștea mare și solemnă.

Unul dintre pasageri, care se plimba cu pași regulați de-a lungul bastingajului, se opri lîngă o persoană întinsă pe o bancă, o examină și cum aceasta se mișcă puțin îi zise:

— Credeam că dormiți, domnișoară Alice.

— Nu, nu, domnule Sholmes, nu mi-e somn. Mă gîndesc.

— La ce? Sînt indiscret dacă vă întreb?

— Mă gîndeam la doamna d'Imblevalle. Trebuie să fie atît de tristă! Viața ei este distrusă.

— Nu, nu, zise Sholmes cu însuflețire. Greșeala ei nu este dintre cele care nu se iartă. Domnul d'Imblevalle va uita această slăbiciune. Cînd am plecat, o privea cu mai puțină asprime.

— Se poate... dar asta cere timp... și ea suferă.

— O iubiți mult?

— Mult. Numai acest lucru mi-a dat puterea să surîd cînd tremuram de frică, să vă privesc în față, cînd aș fi vrut să fug din fața dumneavoastră.

— Și sînteți nefericită că o părăsiți?

— Foarte nefericită. Nu am nici părinți, nici prieteni... N-o aveam decît pe ea.

— Veți avea prieteni, spuse englezul pe care această tristețe îl tulbură, v-o promit... eu am relații... multă influență... vă asigur că nu veți regreta situația dumneavoastră.

— Se poate, însă doamna d'Imblevalle nu va fi acolo...

NU MAI SCHIMBARĂ ALTE CUVINTE. HERLOCK SHOLMES MAI făcu două sau trei tururi pe punte apoi se întoarse și se instală lîngă tovarășa sa de călătorie.

Perdeaua de ceață se risipea, și norii păreau că se despart de cer. Stelele scînteiau.

Sholmes își scoase pipa de sub macferlan, o umplu și scapără unul după altul patru chibrituri fără să reușească s-o aprindă. Cum nu mai avea altele, se ridică și-i zise unui domn care se afla la cîțiva pași:

— Aveți un foc, vă rog?

Domnul scoase o cutie de chibrituri rezistente la vînt și scăpără. Numaidecît țîșni o flacăra. La lumina ei Sholmes văzu că era Arsène Lupin.

DACĂ ENGLEZUL NU AR FI FĂCUT UN MIC GEST, UN imperceptibil gest de recul, Lupin ar fi putut bănuși că prezența lui pe bord îi era cunoscută lui Sholmes, atît de stăpîn pe el rămase și atît de firească fu ușurința cu care îi întinse mîna adversarului său.

— Sănătos ca de obicei, domnule Lupin?

— Bravo! exclamă Lupin, căruia o asemenea stăpînire de sine îi smulse un strigăt de admirație.

— Bravo?... Pentru ce?

— Cum pentru ce? Mă vedeți răsărind în fața dumneavoastră ca o fantomă după ce ați asistat la scufundarea mea în Sena și din orgoliu, printr-un miracol de orgoliu pe care eu l-aș califica drept foarte britanic, nu aveți niciun gest de uimire, niciun cuvînt de surpriză! Pe legea mea, o repet, bravo, e admirabil!

— Nu este admirabil. După felul în care ați căzut din barcă, mi-am dat seama că era o cădere voluntară și că n-ați fost atins de glonțul brigadierului.

— Și ați plecat fără să știți ce se întîmpla cu mine?

— Ce se întîmpla cu dumneavoastră? Știam. Cinci sute de persoane se aflau pe cele două maluri, pe un spațiu de un kilometru. În momentul în care ați fi scăpat de moarte, capturarea dumneavoastră era sigură.

— Totuși, iată-mă.

— Domnule Lupin, există doi oameni pe lume care nu reușesc prin nimic să mă mire: mai întîi eu și apoi dumneavoastră.

. . .

PACEA SE ÎNCHEIASE.

Dacă lui Sholmes nu-i reuşiseră de loc acţiunile împotriva lui Lupin, dacă Lupin rămînea inamicul excepţional căruia n-avea cum să-i vină de hac, dacă în cursul disputelor Lupin păstra totdeauna superioritatea, nici englezul nu valora mai puţin, căci prin tenacitatea sa formidabilă regăsise lampa ebraică la fel cum regăsise diamantul albastru. Poate că de data aceasta rezultatul era mai puţin strălucitor, mai ales din punctul de vedere al publicului, de vreme ce Sholmes fusese obligat să tănuiască împrejurările în care fusese descoperită lampa ebraică şi să declare că nu cunoaşte numele vinovatului. Dar în această înfruntare dintre doi oameni, dintre Lupin şi Sholmes, dintre poliţist şi răufăcător, nu există de fapt nici învingător nici învins. Fiecare îşi avea partea sa de victorie.

Aşadar stătură de vorbă ca nişte adversari politicoşi care au depus armele şi care se apreciază la justa lor valoare.

La cererea lui Sholmes, Lupin îi povesti cum evadase.

— Dacă acest lucru se poate numi evadare. A fost atît de simplu! De vreme ce ne dădusem întîlnire pentru a pescui lampa ebraică, prietenii mei vegheau. Aşa că, după ce am stat circa o jumătate de oră sub carcasa răsturnată a bărcii, am profitat de un moment în care Folenfant şi oamenii lui îmi căutau cadavrul de-a lungul malurilor şi m-am urcat pe epavă. Prietenii mei n-au avut decît să mă culeagă, în trecere, în barca lor cu motor şi s-o întindă sub privirile aiurite a cinci sute de curioşi, ale lui Ganimard şi Folenfant.

— Foarte frumos! exclamă englezul... excelentă treabă!... Şi acum ce vă aduce în Anglia?

— Am cîteva poliţe de plătit... Dar era să uit... ce face domnul d'Imblevalle?

— A aflat tot.

— Ah! dragă maestre, ce v-am spus eu? Acum răul este ireparabil. Nu era mai bine să mă lăsați să acționez în voie? Încă o zi sau două și-i luăm lui Bresson lampa ebraică și bibelourile, le înapoiam familiei d'Imblevalle, și acești doi oameni cumsecade și-ar fi trăit zilele liniștiți, unul lângă celălalt. În schimb...

— În schimb, rînji Sholmes, eu am semănat vrajbă și discordie în sînul unei familii pe care dumneavoastră o protejați.

— Da, exact, pe care o protejam! Credeți că tot timpul nu fac altceva decît să fur, să înșel și să aduc nenorociri?

— Așadar mai faceți și bine?

— Cînd am timp. Și apoi asta mă amuză. Găsesc foarte ciudat faptul că, în problema care ne preocupă, eu sînt geniul bun care apără și salvează, pe cînd dumneavoastră sînteți geniul rău care aduce desperare și lacrimi.

— Lacrimi! lacrimi! protestă englezul.

— Desigur! Menajul d'Imblevalle este distrus, iar Alice Demun plînge.

— Nu putea să mai rămînă... Ganimard ar fi sîrșit prin a o descoperi... și pe această cale ar fi ajuns la doamna d'Imblevalle.

— Sînt cu totul de părerea dumneavoastră, maestre, dar a cui e vina?

DOI OAMENI TRECURĂ PRIN FAȚA LOR. SHOLMES ÎI ZISE LUI Lupin cu o voce al cărei timbru era puțin alterat:

— Știți cine sînt acești gentlemen?

— Am crezut că recunosc pe comandantul vasului.

— Și celălalt?

— Nu-l cunosc.

— Este domnul Austin Gillet. Și domnul Austin Gillet

ocupă în Anglia o funcție care corespunde celei a domnului Dudouis, șeful Siguranței dumneavoastră.

— O, ce noroc! Sînteți atît de amabil să mă prezentați? Domnul Dudouis este unul din bunii mei prieteni și aș fi fericit să pot spune același lucru și despre domnul Austin Gillet.

Cei doi gentlemeni apărură din nou.

— Și dacă v-aș crede pe cuvînt, domnule Lupin? zise Sholmes ridicîndu-se.

Îi apucase încheietura mîinii lui Lupin într-o strînsoare de fier.

— Pentru ce strîngeți așa de tare, maestre? Sînt întru totul gata să vă urmez.

De fapt, el se lăsa dus fără cea mai mică rezistență. Cei doi gentlemeni se îndepărtară.

Sholmes mări pasul. Unghiile sale pătrundeau în carnea lui Lupin.

— Hai... hai... îl îndemna Sholmes printre dinți, cuprins de o nerăbdare febrilă, hotărît să încheie definitiv socotelile și cît mai repede cu putință... Să mergem! Mai repede!

Dar se opri brusc: Alice Demun îi urmase.

— Ce faceți domnișoară? N-are rost... Nu veniți!

De data aceasta Lupin fu cel care răspunse:

— Binevoiți a remarca, maestre, că domnișoara nu vine de bună voie. Am apucat-o de încheietura mîinii la fel de energic cum m-ați apucat și dumneavoastră pe mine.

— Cum așa?

— Cum?! Dar țin cu orice preț s-o prezint și pe ea. Rolul ei în povestea lămpii ebraice este chiar mai important decît al meu. Complice a lui Arsène Lupin, complice a lui Bresson, va trebui și ea să istorisească aventura baroanei d'Imblevalle, ceea ce va interesa peste măsură justiția... Și veți împinge

astfel binefăcătoarea dumneavoastră intervenție pînă la ultimele ei limite, nobile Sholmes.

Englezul lăsa încheietura prizonierului său. Lupin o eliberă pe domnișoara.

Rămaseră cîteva secunde nemișcați, unul în fața celuilalt. Apoi Sholmes se duse la banca lui și se așeză. Lupin și fata își reluară locurile.

O lungă tăcere îi despărți. În cele din urmă Lupin zise:

— Vedeți, maestre, orice am face noi nu vom fi niciodată în aceeași tabără. Dumneavoastră sînteți de o parte a prăpastiei, eu de cealaltă. Ne putem saluta, ne întindem mîna, conversăm un pic, dar prăpastia continuă să ne despartă. Dumneavoastră veți fi întotdeauna Herlock Sholmes, detectivul, iar eu Arsène Lupin, spărgătorul. Și totdeauna Herlock Sholmes va asculta mai mult sau mai puțin spontan, mai mult sau mai puțin, intenționat, de instinctul lui de detectiv, care-l face să se înverșuneze împotriva spărgătorului și „să-l bage la zdup”, dacă e posibil. Iar Arsène Lupin va fi totdeauna consecvent cu firea lui de spărgător, evitînd autoritatea detectivului și bătîndu-și joc de el dacă se poate. Și de data asta se poate! Oh! Oh! Oh!

Izbucni în rîs, un rîs malițios, crud și plin de dezgust.

Apoi, deodată grav, se aplecă spre tînără fată:

— Să fiți sigură, domnișoară, că nu v-aș fi trădat chiar dacă s-ar fi abătut asupra mea toate nenorocirile de pe lume.

Arsène Lupin nu trădează niciodată, mai ales pe cei pe care îi iubește și îi admiră. Și dați-mi voie să vă spun că sînteți o ființă dragă și curajoasă, pe care o iubesc și o admir.

Scoase din portmoneu o carte de vizită, o rupse în două, îi întinse jumătate tinerei și cu aceeași voce caldă și respectuoasă:

— Dacă demersurile domnului Sholmes nu vor reuși, domnișoară, prezentați-vă la lady Strongborough (îi veți găsi

cu ușurință domiciliul actual) și predați-i această jumătate de carte de vizită adresându-i aceste două cuvinte: „*amintire fidelă*”. Lady Strongborough vă va fi devotată ca o soră.

— Mulțumesc, zise tînăra fată, voi merge mîine la această doamnă.

— Și acum, maestre, strigă Lupin cu tonul satisfăcut, al unui domn care și-a făcut datoria, vă urez noapte bună. Mai avem o oră de traversare. Profit de ea.

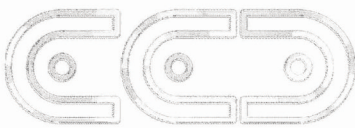
Se întinse cît era de lung și își încrucișă mîinile sub cap.

LUNA APĂRUSE PE CER. PE ÎNTINDEREA MĂRII ȘI ÎN JURUL stelelor se împrăștia lumina ei strălucitoare. Tremura în apă și imensitatea în care se destrămau ultimii nori, părea că-i aparține.

La orizont, în obscuritate, se detașa linia uscatului. Pasagerii urcară. Puntea se acoperi de lume. Domnul Austin Gillet trecu în compania a doi indivizi în care Sholmes recunoscuse niște agenți ai poliției engleze.

Pe banca lui, Lupin dormea...

SFÎRȘIT

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și
CAT Graur

Antwerpen

2024

